

Departamentul de ***servicii poștale*** al societății noastre de difuzare trimite colete de cărți atât pentru persoanele fizice cât și cele juridice, în condiții foarte avantajoase.

Sunați la telefonul 021-223.63.07

sau scrieți-ne pe adresa

S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Panait Istrati,
Nr. 62, Sector 1, București.

Comenzi on-line:

www.alcris.ro

Titlu original (eng.): Hope Never Dies

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
OLNEY, PATRICIA

Fidelitate răsplătită / Patricia Olney

Traducător: Silvia Iorgulescu

București: Alcris, 2008.

ISBN 978-973-121-068-1

I. Micu Aurelian (Editor)

II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ El și EA “

PATRICIA OLNEY

*Fidelitate
răsplătită*

Traducerea și adaptarea în limba română de
SILVIA IORGULESCU

ALCRIS
Romance

Din colecția “El și EA” puteți comanda prin telefon, poștă
sau e-mail următoarele titluri aflate în stoc:

560. MAI ESTE TIMP PENTRU IMPACARE	617. CEI MAI FRUMOSI ANI
561. LASA-MA SA TE IUBESC	618. ZAMBETUL JOANNEI
562. O MIE DE LUMANARI	619. IN RITMUL INIMILOR
563. PANDORA SI MAGICIANUL	620. SENINA ESTE ZIUA
565. TESTAMENTUL	621. UN AMERICAN LA LONDRA
567. FATA CU UNICORN	625. FATA DIN PADURE
574. DRAGOSTE FARA LIMITE	626. NOAPTEA SFANTA
577. PESTE ANI	627. DOAMNA DIN OGLINDA
578. O DRAGOSTE CAZUTA DIN CER	628. CASATORIE PE MADISON AVENUE
580. DIFICULTATILE LUI KATE	629. STATUIA VIE
583. SUB VRAJA IUBIRII	632. MOSTENITORUL INDRAGOSTIT
584. PREJUDECATI SI IUBIRE	633. JURAMANT SUB STELE
585. AVENTURA DRAGOSTEI	634. BARCA VISURILOR
586. MADONA CU PARUL DE AUR	635. MOSTENIREA DIN HAWAII
587. PORTRETUL FEMEII IUBITE	637. FLACARI DE ARGINT
588. VARA INDIANA	638. VIS DE VACANTA
591. DACA E SA TRADEZ	639. CASA DE LANGA RAU
592. O LUME INTREGA INTRE NOI	640. O GUVERNANTA CURAJOASA
593. FIUL TATALUI VITREG	641. S-AU CUNOScut IN ZANZIBAR
594. VIZITATOR DE O NOAPTE	642. UN CHIRIAS CIUDAT
595. O AMERICANA IN MEXIC	643. CA PRIN FARMEC
596. ZBORUL INIMII	644. IMBARCARE CLANDESTINA
597. O CAPCANA MULT PEA SECDCUCAT	645. IUBIRE IZBAVITOARE
598. O SECRETARA MODEL	646. ABISUL
599. SECRETUL CRISTINEI	647. INTALNIRE IN SAFARI
600. DRAGOSTE TRADATA	648. DURERI DISPARUTE
601. VIS TEXAN	649. STAPANA CASTELULUI VANDERMOOR
602. SURPRIZELE UNEI CASATORII DIN	651. VALEA CASCADELOR
603. LIMPEDE PRECUM CRISTALUL	653. INTOARCERE LA "PRIVELISTEA
604. FRUMOSUL MEU AVENTURIER	655. FOCUL VIETII
605. KAREN	656. POVESTEA LUI JODY
606. CASTELUL WICKLOW	657. AVENTURA IN PORT
607. BARBATUL DIN TRIPOLI	658. CLIPE DECISIVE
608. VECHILE SEIFURI	659. IDILA PE MARE
609. INTALNIRE INTAMPLATOARE	660. VACANTA IN MAURITIUS
610. VIITORUL NE ZAMBESTE	661. O MOSTENIRE CIUDATA
611. MIREASA FUGARA	662. SOT SI SOTIE
612. SINGURI IN JUNGLA5	663. DECIZIE PERICULOASA
613. MESERIA DE ACTRITA	
614. TU ESTI, SAU SORA TA?	
615. UN BARBAT NEMILOS	
616. NAUFRAGIATTI	

Capitolul 1

Din nefericire, lungul drum de la aeroportul Geneva până la gara Täsch îi dădu lui Marie-Claire destul timp de gândire.

Mașina pe care o închiriasse era rapidă și confortabilă, iar drumurile erau largi și aproape goale. Chiar și peisajul tulburător de frumos – munții încoronați de zăpadă care înconjurau lacul Geneva – nu i-l putea scoate din minte pe Chris. Sufletul îi era încă torturat de trădarea lui. Izolată în căldura intimă a mașinii, se simțea ruptă de lume, singură cu gândurile ei, mai aproape ca niciodată de temuta depresie. Încerca din rășputeri să se gândească la altceva, dar scenele trecute îi umpleau neconținut mintea. Cum putuse să-i facă una ca asta?

Fuseseră logodiți timp de șase luni și plănuiau să se căsătorească în iunie viitor. Avusese totală încredere în el.

Își amintea fiecare clipă a relației lor. Cândva, aceasta fusese una fericită și plină de speranță. Acum, nu-i mai rămăsese decât amărăciunea și dezgustul.

Se întâlniseră întâmplător. El dăduse din greșală peste ea pe stradă și se oferise să plătească pentru curățarea fustei ei, dându-se drept un expert în domeniu și privind zâmbitor încercarea ei de a-și șterge pata de noroi cu o batistă. Ochii lui albaștri îi întâlniseră pe ai ei și în ei citise o expresie de scuză timidă. Îl plăcuse îndată.

Era frumos, prietenos și foarte comunicativ. Acceptase să ia masa cu el a doua zi. De atunci, fuseseră inseparabili. Fusesse cucerită de farmecul lui, de atitudinea lui lejeră și veselă în fața vieții, viață pe care ea o lua foarte în serios. De fiecare dată când erau împreună – din punctul de vedere lui Marie-Claire nu erau împreună suficient de mult, pentru că slujba lui de jurnalist îl purta adesea în afara țării – își petreceau timpul foarte plăcut.

– N-ar trebui să iei lucrurile atât de în serios, îi spusese el cândva cu jumătate de zâmbet. Trebuie să profiți de fiecare clipă. Viața e prea scurtă pentru a te îngrijora din orice.

Ea râsese, întrebându-se dacă va putea vreodată face asta. Sperând că va reuși, promisese să încerce. Își dorise să poată fi ca el, încercase să-i fie pe plac. Cât de naivă, cât de proastă fusesse! Chiar așa lipsită de experiență cum era, trebuia să vadă că sub farmecul său lejer nu se ascundea decât egoism și superficialitate.

Când bărbatul sugerase într-o doară că ar trebui să se căsătorească, ea fusesse teribil de fericită, sigură de iubirea lui. Acceptase îndată.

Amuzat de nerăbdarea ei, ca și cum n-ar fi intenționat să fie luat în serios, Chris fusesse și prea leneș, și prea nepăsător pentru a încerca să mai lămurească neînțelegerea.

Lunile treceau și Marie-Claire începuse să-l preseze să facă planuri de nuntă. Orbită de iubirea pe care i-o purta, ignorase ușoara lui

ezitare și semnele de nervozitate care apăreau de fiecare dată când îi cerea să ia mai repede o decizie.

Fusesse atât de sigură de el! În fond, o ceruse în căsătorie, nu? O iubea, o dorea și o respecta suficient pentru a nu-i cere să-i devină iubită înainte de căsătorie. Ea dorea să aștepte noaptea nunții, iar el acceptase. "Cum vrei tu" era replica lui favorită. Și, naivă, Marie-Claire își imaginase că voia s-o vadă fericită. Acum, știa că lucrurile stăteau cu totul altfel.

În acea seară se dusesse la el dintr-un simplu impuls de moment. Vrusese să-l vadă, să-i propună să ia cina împreună. Adusese cu ea toate cele necesare pentru prepararea cinei. Îl plăcea să gătească pentru el.

Un zâmbet disprețuitor îi înflori pe buze gândindu-se la aceste lucruri. Se îndrepta acum către St. Niklaus, ultimul oraș înainte de Täsch. Drumul făcea câteva serpentine, iar în jur se lăsase întunericul. Munții plini de zăpadă se profilau pe cerul roșiatic la apus.

Mintea ei era încă asaltată de întrebări la care nu găsea răspuns. Știa că niciun bărbat nu era demn de încredere și se ura pentru încrederea nețărnută pe care i-o arătase lui Chris.

Chiar și acum, inima i se strângea de durere când își amintea momentul când ajunsese în apartamentul lui.

Luminile erau aprinse, dar camerele păreau goale. Poate se afla la duș, își zise ea, intrând în dormitor. Dar se opripe îndată. Pe patul șifonat, Chris făcea dragoste cu o altă femeie.

Amândoi se întoarseră la strigătul uimit al lui Marie-Claire, iar Chris zâmbise cu o ușoară părere de rău.

— Nu te așteptam astăzi pe aici, spusese el, fără să pară supărat sau vinovat.

– Văd, replicase Marie-Claire.

Atât Chris, cât și femeia – Marie-Claire abia o privise – râseseră. Se simțise ca un intrus, ca o proastă. Fără un cuvânt, plecase din apartament, disperată. Sperase ca întreaga poveste să fi fost un coșmar din care își dorea să se trezească.

Chris o vizitase a doua zi. Marie-Claire se întorsese acasă de la birou, după o zi obositoare și o noapte fără somn, și-l găsisese așteptând-o.

– Bună, zisese el, ce ai făcut aseară?

Ea îi evită sărutul.

– Am venit acasă, spusese ea scurt.

Era supărată și rănită.

– Ești nervoasă? întrebasese el, cu o sinceră uimire.

– Ești foarte perspicace! se răstise ea, deschizând ușa apartamentului cu cheia.

El o urmărise și ea îi permisesese să intre, sperând probabil că va reuși să obțină de la el o explicație miraculoasă pentru cele întâmplate seara trecută.

Dar bărbatul se instalase pe canapeaua din salon cu un zâmbet amuzat pe chip și nu spusese decât:

– Ce părere ai avea dacă am lua cina împreună deseară?

Marie-Claire îi privise chipul atrăgător și inima i se strânsese.

– Nu!

– Haide, draga mea! Nu mai fi îmbufnată, o rugase el.

– Îmbufnată? repetase ea.

Se îndepărtase de el, înecată de furie. Incredibil! Lui nu-i păsa deloc de suferința ei, iar asta o durea mai mult decât orice. Nu i se părea că trebuia să-i dea vreo explicație pentru cele întâmplate.

– Îmbufnată? Seara trecută ai făcut dragoste cu altcineva... și... acum ai tupeul să...

– Da, bineînțeles, dar nu văd de ce trebuie să faci atâta caz de asta, zisese el nerăbdător, în timp ce zâmbetul începuse să-i pălească pe buze.

– Cred în fidelitate, îi replicase ea cu demnitate.

– Te-am avertizat să nu iei lucrurile atât de în serios.

Ochii lui Marie-Claire se umpluseră de lacrimi.

– Chris... dar credeam...

– Nu ți-am promis niciodată că o să-ți fiu fidel, îi reamintise el cu răceală. Și în mod sigur n-am de gând să te las să te porți ca o soție geloasă de fiecare dată când fac dragoste cu altcineva.

Marie-Claire îl privise fără cuvinte, șocată, deziluzionată. Cuvintele lui o treziseră în sfârșit la realitate. Fata de ieri seară nu fusese prima, realizase ea, disprețuindu-se pentru naivitatea de care dăduse dovadă. Fidelitatea nu însemna nimic pentru Chris, era un cuvânt care nu se regăsea în vocabularul lui. Iar ea n-avea de gând să se mărite cu un bărbat care nu-i putea fi fidel.

– Poate ar trebui să renunțăm la ideea căsătoriei, replicase ea.

Chris îi distrusese echilibrul și se simțea nesigură pe sine și pe întreaga lume. Poate trăise în iluzie. Poate iubise un bărbat pe care nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat.

Sensibilă și romantică din fire, visase toată viața bărbatul ideal și crezuse că acesta putea fi Chris.

Cuvintele lui dure îi distruseseră și ultima speranță.

– Cum vrei, spusese el. În fond, tu ai ținut tot timpul la căsătoria asta, nu eu.

Șocul și nesiguranța ei se transformaseră în furie și spusese lucruri pe care le regretase mai târziu.

Chris replicase cu cruzime și cinism. Întreaga scenă fusese teribil de neplăcută. Marie-Claire aruncase inelul de logodnă pe jos. Chris îl ridicase de pe podea și părăsise casa, trântind ușa în urma lui.

După plecarea lui, mândria care o făcuse pe Marie-Claire să-i reziste dispăru ca prin farmec. Picioarele o lăsară și aproape se prăbuși în scaun, izbucnind în lacrimi.

Visurile ei, speranțele ei se mistuiseră. Rămăsese singură și se simțea pustie. Până acum, trăise o minciună și nu-l cunoscuse niciodată pe adevăratul Chris.

După acea seară, nu-l mai văzuse niciodată. Așteptase în zadar ca el s-o caute, dar bărbatul se închisese într-o tăcere de gheață. În ce o privea, nu avusese curajul să-l sune. Îi era teamă să nu fie respinsă.

Apoi, după două săptămâni, pe când se afla la cinema alături de Becky, îl zărise pe Chris în foaier. Era cu o femeie, alta decât fata cu care-l prinsese în pat în acea seară.

Își ținea brațul pe după umerii ei, o vădită intimitate îi lega. Ochii lor se întâlniseră și satisfacția rece pe care o citi în privirea lui o șocase. Mai apoi, bărbatul își plecase fruntea și-și sărutase îndelung partenera.

Marie-Claire plecase imediat de acolo și ieșise în frigul de afară, căutând un taxi.

Nu-i putea înțelege cruzimea. Numai ura putea explica un astfel de comportament!

Becky o urmăse, îngrijorată.

– Credeam că știi, îi spusese ea.

– Despre infidelitatea lui? râsesse Marie-Claire.

– Nu ți-am spus nimic pentru că eram sigură că...

Marie-Claire n-o lăsase să termine ce avea de spus. Era mai mult decât putea suporta.

– Înțeleg, înțeleg, zisese ea.

Tot ce voia era să ajungă acasă și să se ascundă de ochii lumii. Umilința devenise insuportabilă. Toți din jurul ei știuseră, în afară de ea.

După această dezastruoasă seară, nu mai putuse rămâne la Londra. Slujba ei temporară luase sfârșit de Crăciun, și n-avea planuri de vacanță.

Telefonul de la Ran răspunsese rugăciunilor ei disperate. Ran îi era verișor și era directorul unui hotel din Zermatt, Elveția.

Fuseseră apropiați încă din copilărie. Părinții lui Marie-Claire fuseseră uciși într-un accident de mașină pe când ea avea numai cinci ani. Părinții lui Ran o luaseră în grijă și o crescuseră ca pe propria fiică.

La telefon, îl întrebase pe jumătate în glumă dacă exista vreo șansă să obțină o slujbă la hotel.

Ran nu-i putuse promite asta, dar, simțindu-i disperarea din glas, insistase să vină în Elveția. Și iat-o, în ziua de Ajun, îndreptându-se către verișorul ei. Inima ei era plină de amărăciune și, pentru prima oară în viața ei, nu aștepta cu înfrigurare Crăciunul.

Pe Ran nu-l mai văzuse de la moartea tatălui său, în urmă cu doi ani. La puțină vreme după aceea, bărbatul plecase în Elveția. Întotdeauna fusese un schior împătimit și acceptase cu mult entuziasm slujba care i se oferise acolo.

Peste un an, mătușa lui Marie-Claire se recăsătorise și se mutase în California.

Ran nu fusese la nuntă, scuzându-se că avea prea mult de muncă, dar realitatea era cu totul alta.

Ran fusese dintotdeauna apropiat de tatăl său și nu-i fusese deloc pe plac faptul că mama lui alesese să se recăsătorească. Cu toții fuseseră devastați de moartea unchiului. El fusese pilonul care ținuse familia strâns unită.

O, de-abia aștepta să-l vadă pe Ran, să discute cu el! Singurătatea amenința s-o distrugă.

Era ora șapte seara când ajunse la Täsch și parcă mașina. Ieși din mașină în frigul de afară. Era întuneric și vântul bătea cu putere. Înfolită în haina de blană, scoase valiza din mașină și se îndreptă către ghișeul de bilete.

Din fericire, trenul sosi în câteva minute.

În ciuda orei târzii, trenul era plin. Majoritatea călătorilor erau turiști – francezi, englezi, nemți.

Trenul de la Täsch era singurul mijloc de a ajunge în centrul turistic. Aveau să ajungă la destinație în cincizeci de minute, și Marie-Claire nu-și putea învinge nerăbdarea. I se părea că se afla pe drum dintotdeauna.

Frigul nopții de iarnă o făcu să se zgribulească din nou când coborî din tren în gara din Zermatt. Gara era luminată strălucitor și foarte aglomerată. Atmosfera era veselă. Pomi de Crăciun străluceau în întunericul de afară și hamalii de la hotelurile din localitate își așteptau oaspeții.

Nevăzând niciun hamal de la hotelul lui Ran, Marie-Claire se interesă despre hotel și descoperi că se afla la numai cinci minute distanță de gară, astfel că se decise să meargă pe jos.

Hotelul se afla pe Bahnhofstrasse, strada principală.

Intră în hotel obosită și se ciocni stângace de un bărbat. Ridică privirea către el, șoptind o scuză, dar acesta strâmbă ironic din buze și o privi cu dispreț. Ochii ei întunecați se măriră de uimire, observând o astfel de reacție.

Era un tip înalt și brunet, cu ochi cenușii metalici și indiferenți, cu chipul făcut parcă numai din mușchii.

Valiza îi căzu din mână și se aplecă după ea, dar bărbatul fu mai rapid.

– Lasă-mă să te ajut, zise el cu o voce joasă și plăcută.

Era probabil american sau englez.

– Nu-i nevoie, începu Marie-Claire, dar bărbatul dispăruse de lângă ea și se îndreptă către recepție cu o grație felină.

Cu ochii plini de mânie, Marie-Claire îl urmă. Cine naiba se credea acest bărbat?

Străinul așeză valiza pe birou și, când ochii li se întâlniră, își înclină capul într-un salut ironic și tăcut. Se întoarse apoi pe călcâie și părăsi hotelul, fără să-i asculte cuvintele de mulțumire.

Privi în urma lui câteva secunde bune. Bărbatul îi amintea de cineva... dar nu-și mai putea aminti de cine anume. Oare se mai întâlniseră vreodată? Nu, poate că nu... Nu era genul de bărbat pe care o femeie să-l uite cu ușurință. Dar senzația că-l cunoștea persista, iar amintirea ochilor lui cenușii nu i se ștergea din minte.

La recepție, întrebă de Ran. Se afla la bar, i se răspunse, astfel că-și lăsă valiza pe birou și se îndreptă într-acolo.

Ran discuta cu barmanul. Nu se schimbase deloc în acești doi ani care trecuseră. Dar acest lucru nu era chiar atât de ciudat. Nu toată

lumea avea parte de schimbări dramatice în viață, așa cum i se întâmplase ei.

Se îndreptă încet către el, punându-i mâinile reci la ochi.

– Ghici cine-i? zise ea râzând.

– Marie-Claire! se întoarse el îndată. Nu te așteptam astăzi... trebuia să-mi telefonezi, și veneam să te iau de la gară.

Era atât de fericită să-l revadă, se gândi ea, privindu-l cu nesăț. Era înalt și brunet ca și ea, cu chipul delicat și frumos, cu ochii albaștri. Arăta foarte tânăr, deși avea douăzeci și șapte de ani. Era mai mare cu șapte ani decât ea.

– Mi-a fost dor de tine, mărturisi ea.

– Mă bucur că ai venit, răspunse Ran.

Ultima oară când vorbiseră, se certaseră. Marie-Claire încercase zadarnic să-l convingă să vină la nunta mamei sale. Ran rămăsese ferm pe poziție. Când lua o decizie, nu era deloc ușor să-l faci să se răzgândească. Amândoi își amintiră acum acea ceartă.

– Îmi pare rău, se scuză ea.

Ran ridică din umeri.

– Și eu regret, știi foarte bine. I-am scris mamei și am încercat să-i explic...

Privi obrajii roșii ai fetei și adăugă:

– Cred că ar trebui să bei ceva tare, să te încălzești. După aceea, îți voi arăta camera ta.

– Dar... protestă Marie-Claire.

Ura tăriile.

– Nu mă mai contrazice. Afară sunt minus nouă grade. Trebuie să bei ceva, insistă bărbatul.

Claudio, barmanul care privise întâlnirea lor cu interes și plăcere, era italian, un tip înalt și slab. Îi turnă fetei o porție generoasă de coniac și întreabă:

– Ești pentru prima oară la Zermatt?

– Da, încuviință ea. Sper că oamenii de aici sunt prietenoși.

Deodată, în minte îi reveni bărbatul cu care se ciocnise în hol. Era un personaj periculos, îi șopti o voce interioară.

Discută cu Ran și cu barmanul, în timp ce-și bău paharul de tărie care-i arse gâtul și-i încălzi trupul. Încercă să-l uite pe bărbatul de mai devreme. N-avea niciun rost să-l lase să-i invadeze gândurile.

Peste o jumătate de oră, Ran îi arată camera. Făcea parte din apartamentul său și era o încăpere decorată în tonuri calde de oranj, care avea baie proprie. Întregul mobilier era din stejar, iar patul era acoperit cu lenjerie albă ca zăpada.

– Mulțumesc... pentru tot, zise Marie-Claire, sărutându-l pe obraz.

Realizase că verișorul ei îi înțelesese strigătul de ajutor de la telefon și-i răspunsese prompt. Îi era profund recunoscătoare.

– Vrei să luăm cina împreună? zâmbi Ran.

– Da, desigur. De-abia aștept să vorbim, să-mi povestești ce ai mai făcut de când nu ne-am mai văzut.

Ran se uită la ceas.

– Bun, atunci ne întâlnim la bar într-o oră, da?

– Bine.

Rămasă singură în cameră, se plimbă de colo-colo, entuziasmată. Atinse tapetul din mătase, lenjeria patului, și ieși afară pe balconul înghețat. Priveliștea munților ninși strălucind în întunericul de afară, a brazilor înalți și a cabanelor din lemn era absolut mirifică. Peisajul

părea ireal, fantastic. Același lucru simțea și despre călătoria ei. Ajunsesese până aici, atât de departe, într-un timp atât de scurt. Plecase din cenușiul Londrei și intrase în fantastica atmosferă albă a munților Elveției.

Întorcându-se înapoi în căldura camerei, decise să-și facă un duș înainte de a se schimba pentru cină.

Își aranjă hainele în dulap și se îndreptă către baie. Apa fierbinte o revigoră și-i calmă mușchii încordați de orele de condus, eliberându-i mintea de gânduri.

Ieși din baie și se postă în fața oglinzii, examinându-se curioasă. Era înaltă și delicată. Părul ei negru strălucitor îi încadra ovalul feței. Avea gura mică și ochii mari și întunecați. Ochii și numele reprezentau o moștenire de la mama ei, pe jumătate franțuzoaică.

I se spusese adesea că era frumoasă, dar nu crezuse niciodată. Nu fusese destul de frumoasă pentru a-l reține alături de ea pe Chris, iar despărțirea lor dureroasă o făcuse să slăbească, făcându-i trupul mai delicat și mai grațios.

Intră în dormitor și începu să se fardeze, ascunzând cu subtilitate ravagiile lipsei de somn din nopțile triste și înlăcrimate de după despărțire. Se îmbracă într-o rochie de mătase neagră, care-i scotea în evidență ochii și părul, accentuându-i strălucirea de porțelan a tenului. Cerceii mici din aur îi completau ținuta. Își luă poșeta, stinse lumina și părăsi încăperea.

Ran o aștepta deja la bar, așezat pe una dintre enormele canapele aranjate în jurul șemineului.

Marie-Claire ceru un gin și luă loc în fața lui.

– Ei, cum ți-a mers? întrebă ea cu un zâmbet.

– Am fost ocupat. Suntem în sezonul de schi și...
Se opri ca să soarbă din pahar și adăugă cu regret:
– Cât despre slujbă...
– Înțeleg, nu e niciuna disponibilă.
– Îmi pare rău. Avem tot personalul necesar, iar tu n-ai toate actele necesare angajării, explică Ran.

Vestea n-o dezamăgi prea mult, pentru că nu se așteptase să se poată angaja atât de repede.

– Nu-i nimic, zise ea grăbită. Înțeleg foarte bine. Voiam numai să te văd. Crezi că voi putea rămâne aici o săptămână sau două? Voi plăti pentru cameră și pentru mâncare.

Ran clătină din cap râzând.

– Nu-i nevoie. I-am explicat despre tine lui Lee și a fost de acord să-ți lase camera atât cât dorești. În fond, ești verișoara mea.

Această veste era o adevărată binecuvântare. Avea nevoie de liniște și pace. De singurătate.

După ce-și terminară băuturile, se îndreptară braț la braț către restaurant. Înăuntru, domnea o atmosferă festivă. Pereții erau decorați cu ghirlande aurii și pe mese se găseau coronițe din brad împodobite.

Mâncarea era delicioasă. Începură cu un aperitiv din pește afumat, urmat de supă, salată și chrebap de porc cu paste.

Pentru cafea și coniac se întoarseră în salon, iar Marie-Claire îi povesti lui Ran totul despre Chris.

– Așa că, încheie ea cu părere de rău în glas, am renunțat la locuința din Londra, iar slujba temporară pe care o aveam a luat sfârșit.

Era bucuroasă că toate acestea se terminaseră, pentru că făceau parte din vechea ei viață. Și voia cu disperare să se rupă de tot ce o lega

de acele vremuri. Simțea nevoia de ceva nou, care s-o facă să-și uite durerea.

Ran înțelese și zâmbi.

– Ca să concluzionăm, ai rămas și fără casă, și fără slujbă, da?

Marie-Claire râse.

– Cam așa ceva.

Se simțea fericită că i se putuse confesa. Împărtășite, problemele ei i se păreau acum mult mai puțin importante.

– În orice caz, sunt sigură că va apărea o nouă alternativă.

– Poți sta aici cât de mult dorești, repetă Ran.

Marie-Claire nu era genul care să se descurce singură. Avea nevoie de stabilitate în viața ei, de sprijinul celorlalți.

Ran comandă încă două cafele. Chiar atunci se apropie de masa lor un tip înalt și brunet, impunător. Era bărbatul cu care se ciocnise în holul hotelului. Marie-Claire privi către el și un fior de teamă o străbătu. Ran îi zâmbi. Era limpede că-l cunoștea.

– Te superi dacă stau cu voi? întrebă bărbatul.

– Desigur că nu. Suntem chiar foarte bucuroși. Lee, ți-o prezint pe verișoara mea, Marie-Claire. Lee Harper, șeful meu, adăugă Ran întorcându-se către Marie-Claire.

Tânăra se ridică, fără să fie mirată că acest străin fermecător era șeful lui Ran și totodată proprietarul hotelului. Întinse mâna și degetele puternice ale lui Lee Harper se închiseră peste ale sale.

– Ce mai faceți, domnule Harper? întrebă ea politicoasă.

– Domnișoară Kingsland, zise el, studiind-o cu atenție.

Tulburată, Marie-Claire își retrase mâna, așezându-se la loc în scaun. Ce se întâmpla cu ea? Oare îi era teamă de acest bărbat?

Îl privi pe furiș, în timp ce discuta cu Ran despre o problemă apărută în hotel.

Era un tip atrăgător. Avea aproximativ treizeci de ani și chipul lui puternic îi trăda experiența de viață. Gura fermă, bine conturată și ochii cenușii sub sprâncenele groase și negre conturau o imagine a hotărârii și forței.

Tânăra privi în altă parte. Nu se simțea confortabil în preajma acestui bărbat. I-ar fi plăcut să poată găsi o scuză destul de bună pentru a se putea retrage în camera ei.

Iată, o privea și el, realizează ea cu un fior de panică. Demnă, ridică fruntea și-l privi drept în ochi.

El zâmbi ușor și-și plimbă privirea peste părul ei negru strălucitor, apoi îi coborî pe trupul tinerei, observând-o cu o sinceră și bărbătească plăcere. Fără să vrea, Marie-Claire simți că se îmbujorează.

— Am înțeles că te afli aici în vacanță, domnișoară Kingsland.

Ea aprobă din cap apoi, zărind privirea îngrijorată a lui Ran, adăugă cu un zâmbet dulce:

— Dar doar pe perioada Sărbătorilor. Voiam să-l văd pe Ran.

Sprâncenele întunecate ale bărbatului se ridicară.

— Știi să schiezi?

Ea clătină din cap. Conversația asta politicoasă devenea ridicolă.

— Nu, trebuie să recunosc că nu mă interesează deloc subiectul.

Această afirmație fusese menită să încheie conversația, dar ochii lui râdeau sfidători.

Marie-Claire se ridică hotărâtă.

— Scuzați-mă, vă rog, zise ea încet, aș vrea să mă duc în cameră. Am călătorit toată ziua și sunt foarte obosită...

Lee Harper o privi amuzat. Bărbatul ghicise că fugea din lașitate.

Aruncându-i o privire ucigătoare, îl sărută pe Ran pe obraz și se îndreptă către lift.

Când ajunse în camera ei, nervii îi cedară. Ce naiba se întâmpla cu ea de-l lăsa pe un tip ca Lee s-o afecteze atât? Cunoștea bine acest gen de bărbat, care trata femeile ca pe niște jucării... Se opri, reproșându-și această judecată pripită. Nu era deloc corect. Nu știa aproape nimic despre el.

Tot ce știa era că este un bărbat atrăgător. Farmecul lui o fascina. Pe ea, care credea că devenise imună la astfel de lucruri...

Capitolul 2

În prima noapte petrecută la Zermatt, Marie-Claire avu un vis și, când se trezi a doua zi dimineață, deschise ochii și pricepu de ce Lee Harper i se părea atât de cunoscut.

Se întâmplase acum cinci ani. Ea avea cincisprezece ani. Se întorcea de la școală și traversase strada neatentă, pierdută în gânduri.

Pășind distrată de pe bordură pe carosabil, se trezise direct în fața unei mașini care venea în viteză. Mașina oprise la timp, la câțiva centimetri de ea.

Marie-Claire rămăsese în mijlocul drumului, șocată și uluită. Portiera mașinii se deschisese și dinăuntru ieșise o siluetă înaltă și întunecată.

Bărbatul o prinsese de braț cu putere. Era mânios și înjura violent. Îl ascultase în tăcere, cu ochii în lacrimi. Apoi, bărbatul se oprise din țipete și oftase adânc.

— Ești bine? întrebase el în șoaptă. Ai pățit ceva?

Marie-Claire îl liniștise în tăcere.

– Vrei să te conduc acasă? Mașina nu te-a atins, nu-i așa? se încruntase el.

Marie-Claire clătinase din cap.

– Nu, șoptise ea. Nu, sunt bine.

Apoi îi zâmbise, un zâmbet care bărbatului i se păruse de o neasemuită frumusețe.

La rândul ei, fata plecase de lângă el, fără ca imaginea chipului său să-i dispară din minte. Toată întâmplarea durase numai câteva minute, dar ea îl visase multe nopți după aceea. Fusesse eroul, centrul gândurilor ei în următoarele luni.

Întinsă pe spate în pat, cu ochii privind în tavan, Marie-Caire zâmbi. Lee Harper era obiectul viselor ei copilărești. Poate el nu și-o mai amintea, dar apariția lui în viața ei îi marcase adolescența.

Râse cu hohote. Întreaga întâmplare fusese învăluită într-o aură atât de romantică, încât crezuse că acel bărbat era chiar Făt-Frumosul vieții ei. Lee Harper fusese idealul ei de frumusețe masculină când avusese cincisprezece ani.

Se dădu jos din pat, cu gândul de a înota. Își puse costumul de baie, o rochie scurtă de plajă și ieși din cameră. Se îndreptă către lift și coborî la parter, unde se afla o piscină încălzită. Locul era aproape gol. Apa era limpede și ispititoare.

Se dezbracă de rochie și intră în piscină, bucurându-se de atingerea plăcută a apei.

Înotă temeinic și, când oboseala își spuse cuvântul, ieși înfometată din piscină. Când dădu să se îmbrace, realizează că în încăpere intră cineva. Se întoarse și-l zări pe Lee Harper venind către ea. Bărbatul era îmbrăcat într-un șort negru și pe umeri purta nonșalant un prosop.

Marie-Claire nu-și putu lua ochii de la trupul lui perfect, puternic și bronzat.

Îl așteaptă, cu inima bătându-i din ce în ce mai repede.

– Bună dimineată, domnișoară Kingsland. Văd că te-ai trezit devreme, zise el scurt, în timp ce ochii îi alunecau pe corpul tinerei.

– Bună dimineată, domnule Harper, replică ea cât de amabil putu, trăgându-și pe ea rochia și evitându-i privirea.

– Ești foarte frumoasă.

Vocea lui era joasă, răgușită, foarte sexy.

– Scuză-mă... zise Marie-Claire, întorcându-i spatele cu teamă.

Dar mâna lui îi prinse încheietura, reținând-o în loc.

– Lasă-mă... șopti ea, șocată de propria reacție de spaimă.

– Marie-Claire, zise el, din câte văd, ești mai tot timpul pe fugă. Și mă întreb de ce. Nu pari o persoană lașă.

– Nu fug, Lee Harper, se apără ea. Aveam de gând să mă duc la restaurant să iau micul dejun. Înotul îmi provoacă foame.

Constată surprinsă că vocea îi tremura.

Harper râse.

– Uită-te la mine, îi ordonă el.

Încăpățânată, Marie-Claire își ținu capul plecat. Simțea că tremură, fără să-și dea seama de ce.

– În urmă cu cinci ani, am fost gata-gata să te ucid, zise Lee Harper. Îți mai amintești?

Cum ea nu răspunse, continuă:

– Atunci, m-ai fermecat cu frumusețea ta. Erai pe jumătate copil, pe jumătate femeie. Acum însă ești mult mai frumoasă.

– Domnule Harper, te rog... Nu știu despre ce vorbești... minți ea.

– Mincinoaso, o ironiză el. Se vede limpede în ochii tăi că-ți amintești totul.

Amintindu-și că visase toate astea chiar cu o seară în urmă, Marie-Claire roși. Îl privi pe Lee printre gene și-și spuse că trebuia să scape cât mai repede de el.

– Dacă-ți imaginezi că trebuie să mă port bine cu tine pentru că ești șeful lui Ran, te înșeli. În locul tău, nu m-aș baza pe asta, zise ea cu răceală.

Simți accelerarea respirației lui și degetele sale se strânseseră mai tare în jurul încheieturii ei.

– Nu mă bazez pe nimic, Marie-Claire, replică el grosolan. E o lecție pe care am învățat-o la modul dureros. O lecție pe care și tu ar trebui s-o înveți.

Tânăra tremură, citind în ochii lui cenușii o ușoară mânie.

– Lee... nu...

Mâna lui îi atinse părul ud și coborî către obraz.

Ochii i se fixară pe sânii tinerei, urmărindu-le mișcarea de urcare și coborâre în ritmul respirației.

– Marie-Claire, zise el cu un accent ciudat, dar lipsit de mânie, nu poți lupta cu mine.

Trupul ei era perfect conștient de privirea lui arzătoare. Se dădu un pas înapoi, din ce în ce mai înspăimântată de propriile reacții la apropierea lui.

– Nu, repetă ea, întâlnindu-i ochii și adunându-și curajul. Nu!

El îi dădu drumul. Fără să mai privească înapoi, Marie-Claire se îndreptă șovăitoare către lift.

Ajunsă în siguranța încăperii ei, se prăbuși pe pat.

Ceva foarte important se întâmplase acolo, lângă piscină. Privise în ochii cenușii ai lui Harper și i se păruse că destinul ei aștepta să se împlinească. Inima îi bătea încă într-un ritm neobișnuit. Nu-și dădea seama ce voia bărbatul ăsta de la ea și nu era deloc sigură că ar fi vrut să afle.

Gândul la micul dejun îi făcu rău. Dar în camera lui Ran descoperi cafea proaspătă și bău două cești de licoare tare și neîndulcită. Pofa de mâncare îi dispăruse ca prin farmec.

Cum avea să-și umple această zi? se întrebă ea, disperată. Poate că fusese o greșeală să vină în Elveția. Fără îndoială, Ran avea să fie foarte ocupat de Crăciun, iar ea va rămâne singură multă vreme. Dar avea nevoie de timp pentru a-și reveni după o perioadă foarte tristă. Trebuia să recunoască faptul că avea nevoie de singurătate și avea de gând să folosească înțelept această pauză.

Ieși pe balcon.

Era o zi frumoasă, cu cerul de un albastru-azuriu. Zăpada strălucitoare îi lua ochii. Se hotărî să viziteze orașul. Măcar în felul acesta avea să scape de apropierea lui Lee Harper. Se întoarse în camera caldă. Doamne, îi era greu și să se gândească la el!

Se îmbracă în blugi și-și puse un pulover gros din lână. Se încălță rapid, își puse haina și ieși din încăpere în căutarea lui Ran. Îl găsi la recepție și bărbatul îi ieși în întâmpinare cu un zâmbet.

— Îmi pare rău, draga mea, sunt foarte ocupat.

— Văd, îi zâmbi ea la rândul ei. Nu-ți face griji. Voiam să ies să văd orașul.

— Ai luat micul dejun? întrebă Ran.

— Nu mi-e foame, zise ea cu fermitate.

– Iei prânzul cu mine? Întrebă el, grăbindu-se să răspundă la telefon.

– Da, acceptă ea bucuroasă.

– La unu jumătate?

– De acord.

Priveliștea de afară reuși să-i distragă atenția de la grijile ei. Era un peisaj mirific. Peste tot lucea zăpada proaspăt căzută, iar imaginea muntelui Matterhorn înălțat deasupra orașului era tulburător de frumoasă.

Se plimbă îndelung pe Bahnstrasse și cercetă curioasă vitrinele magazinelor, de altfel foarte scumpe. Strada principală era foarte aglomerată.

Către prânz, descoperi o cainărie, unde se serveau produse de patiserie și specialități din ciocolată.

Își ridică ochelarii pe frunte, urcă scările din lemn și se așeză la o masă de lângă fereastră, de unde putea observa oamenii care se aflau afară. Comandă cafea și începu să cerceteze ghidul turistic pe care i-l dăduse Ran. Citi despre munți și despre prima escaladare a muntelui Matterhorn de către Edward Whymper. Era o poveste fascinantă și, atrasă de cele citite, nu observă tânăra care se apropie de masă cu un copil și întrebă dacă scaunul din fața ei era liber.

Ceainăria devenise aglomerată, realizează Marie-Claire, clătinând din cap și permițându-i femeii să se așeze.

Copilul, neastâmpărat, răsturnă dintr-o singură lovitură cana de cafea.

– Ricky! strigă femeia.

Ochii albaștri ai copilășului se umplură de lacrimi.

– Îmi pare rău, se scuza femeia cu un zâmbet jenat.
– Nicio problemă, o asigură Marie-Claire. A fost un accident, n-a vrut.

Chelnerul apărui lângă masa lor ca prin farmec, ștergând imediat cafeaua, și Marie-Claire comandă alta.

– Voi plăti eu cafeaua pe care v-a vărsat-o, zise femeia.

– Nu, nu...

– Dar mă simt obligată, insistă cealaltă.

Marie-Claire cedă:

– Mulțumesc.

– Mă numesc Rima Clarkson, apropo. Iar această mică oroare este Ricky.

Femeia era foarte frumoasă. Avea părul blond și ondulat, iar chipul îi era bronzat. Purta un costum de schi foarte colorat și elegant.

– Eu sunt Marie-Claire Kingsland, zâmbi tânăra.

Tot discutând, descoperiră că amândouă stăteau la același hotel și hotărâră să-și spună pe nume.

– Trebuie să iei cina cu noi într-o seară, sugerează Rima. Locuiești singură?

Marie-Claire îi explică despre Ran, iar Rima îi povestește că soțul ei, James, plecase la Sunnega, la schi, cu niște prieteni.

– Tu nu schiezi? Întrebă Marie-Claire, curioasă.

– Ba da... de obicei da, dar ieri mi-am scrântit glezna, așa că trebuie să mai stau deoparte de pârtie ceva vreme. Și apoi, trebuie să stau cu Ricky!

Amândouă râseră și priviră copilul, care se îndopa cu înghețată de cacao, uitând de lacrimile de mai devreme.

– E foarte drăguț, zise Marie-Claire, amintindu-și fără să vrea de Chris și de planurile pe care și le făcuseră împreună.

Ar fi vrut să aibă copii și crezuse că și Chris își dorea. În timp, ar fi descoperit probabil că această speranță fusese falsă.

Căută să-și amintească atitudinea bărbatului față de copii și-și dădu seama că el ignora complet prezența acestora. Probabil că-i considera plictisitori, o piedică inutilă în calea libertății sale. Închise ochii îndurerată, încercând să nu se mai gândească la Chris.

Îi promise Rimei să se întâlnească la patinoar după masa de prânz și părăsi ceainăria, îndreptându-se către hotel.

Holul hotelului era cald și liniștit, aproape gol. Se îndreptă către lift, zâmbindu-i fetei de la recepție. Când ușile liftului se deschiseră, lângă ea apăru Lee Harper.

Îmbujorată, tânăra ezită, nevrând să urce alături de el.

– Urci? întrebă bărbatul.

Fără să poată da înapoi, Marie-Claire intră în lift, cu ochii plecați.

Bărbatul purta blugi, care se mulau pe picioarele lui puternice, și o cămașă albastră.

Tinerei i se păru că liftul urcă la nesfârșit. Ajunseră cu greu la etajul nouă, unde se afla camera lui Ran. În preajma acestui bărbat se simțea neajutorată. Îi simțea mirosul proaspăt, masculin și senzual, îi vedea pieptul ridicându-se și coborând în ritmul respirației.

Mâinile lui îi stăteau pe lângă trup, cuminiți. Pentru câteva secunde nebunești, Marie-Claire își imagină că este îmbrățișată de ele.

– Ți-e frig? întrebă Lee.

– Nu, nu...

– Cum ți-ai petrecut dimineața? insistă el

Marie-Claire nu știe ce să spună. Nu pricepea de ce bărbatul își pierde timpul cu astfel de întrebări politicoase.

– Foarte plăcut, mulțumesc, replică ea.

El zâmbi, de parcă ar fi găsit amuzante vorbele ei și pocni din buze.

Marie-Claire își plecă din nou ochii, jignită.

Lee se încruntă și-i ridică bărbia, forțându-o să-l privească în ochi.

Marie-Claire își luă o expresie neutră, dar i se păru că bărbatul reușește să-i citească gândurile și să-i perceapă senzația de vulnerabilitate. Din fericire însă, liftul opri la timp.

– Trebuie... să cobor, șopti ea, îndepărtându-se de el și ieșind grăbită din lift.

Ajunsă în camera ei, își dădu jos haina cu mâini tremurătoare.

Lee Harper era un seducător. În preajma lui nu se mai putea comporta normal, părea o adolescentă naivă și stângace. Mai întâlnise bărbați agasanti ca el, dar reușise întotdeauna să-i țină la distanță. Cu gesturi nervoase, își prinse părul în coadă. Îl ura. Pe viitor, trebuia să-l evite.

Când coborî în holul hotelului, se întâlni cu Ran, care discuta cu un oaspete.

– Așteaptă-mă la bar, zise el. Nu va dura mult.

Marie-Claire făcu un semn rapid din cap.

Claudio se apropie îndată de ea.

– Cu ce te servesc?

– O limonadă.

– Îți place aici? întrebă bărbatul, punându-i paharul în față.

Marie-Claire zâmbi.

– Da, e foarte frumos... dar și scump, bănuiesc.

Claudio ridică mâinile spre cer, într-un gest de uluială.

– Aici vin numai oameni bogați – francezi, nemți, americani. E un oraș pentru bogătași.

Ea râse, sorbind din limonadă. Claudio mai servi un client și se întoarse.

– Nu schiezi? întrebă el.

Marie-Claire clătină din cap.

– Nu știu să schiez și mi-e teamă să nu-mi rup vreun os.

– Păcat, zise el cu regret. Avem cele mai bune condiții de schi din Alpi. Oamenii care vin aici sunt schiori pasionați.

– Știi să schiezi? întrebă ea.

– Când nu sunt la muncă, schiez mereu, replică el, zâmbind.

Chiar atunci se apropie Ran.

– Marie-Claire, îmi pare rău, se scuza el. Problema cu slujba asta e că sunt de serviciu de fiecare dată când mă aflu în hotel.

Comandă o bere. După ce i-o aduse, Claudio se făcu nevăzut, lăsându-i pe Ran și pe Marie-Claire să discute nestingheriți.

– Ești obosit? întrebă ea cu simpatie.

– Nu, sunt obișnuit. Dar tu?

Tânăra îi povestește despre întâlnirea cu Rima Clarkson, dar evită să-i amintească despre Lee Harper, fără să știe exact de ce.

La masă avură pastramă asortată, o specialitate locală, cu salată și murături.

Marie-Claire privea visătoare cuplul de la masa vecină. Păreau foarte îndrăgostiți. Ran o atinse ușor pe mână, atrăgându-i atenția asupra lui.

– Nu te mai chinui singură, zise el.

– Dar sunt atât de fericiți!
– Vei fi și tu, într-o bună zi, îi promise el, zâmbind.
– Dar am fost deja și totul s-a transformat în dezastru.
– Știu că sună foarte convențional, dar vei trece peste această perioadă. Vei întâlni pe altcineva, cineva cu adevărat potrivit pentru tine.

– Crezi? Nu pot să-mi imaginez asta, acum.

– Vei vedea că am dreptate, o asigură el.

– Dar tu? Întrebă ea curioasă. Tu ai pe cineva, Ran?

Ochii bărbatului se plecară, iar Marie-Claire se întrebă dacă nu cumva făcuse o gafă întrebând așa ceva. Înainte de a se muta în Elveția, avusese multe prietene, dar nicio relație nu fusese serioasă.

– A existat cineva în viața mea, admise el, sorbind din vin. Cineva care a locuit aici.

– Și de ce n-a mers? Întrebă ea cu delicatețe, surprinsă că nu-i menționase niciodată această poveste în scrisori.

– N-am avut nicio șansă. S-a întâmplat anul trecut, a locuit aici toată vara, dar... ei bine... era căsătorită. Deși știam asta, nu m-am putut abține. Cred că m-am îndrăgostit de ea în clipa în care am văzut-o prima dată.

Inima tinerei se strânse dureros.

– Și acum? Întrebă ea tristă.

– S-a întors în America și nu cred că o voi mai vedea vreodată, răspunse el, ridicând din umeri.

– O, Ran, îmi pare rău.

Știa cum trebuie să se simtă și-l înțelegea perfect.

– Voi trece peste asta, nu te îngrijora, zâmbi el cu un efort vizibil.

– E atât de nedrept! izbucni ea.

Ran merita să fie fericit. Era bărbatul ideal pentru orice femeie – bun, inteligent, atrăgător.

– Viața e nedreaptă, îi aminti el, amuzat.

Marie-Claire râse. Știa prea bine că verișorului ei nu-i plăcea să fie compătimit.

– Din câte am văzut, l-ai impresionat foarte tare pe șeful meu, zise Ran într-o doară.

Inima tinerei tresări.

– Cum ți-ai dat seama? întrebă ea, încercând să câștige timp.

– Ești interesată? o tachină el.

– Ran, despre ce naiba vorbești? încercă ea să se arate exasperată.

– Mi-a pus o mulțime de întrebări despre tine, îi dezvălui el, privind-o cu atenție.

– Ce fel de întrebări?

– Știi tu, întrebările obișnuite. Dacă ești măritată, logodită... Cred că l-ai cucerit, draga mea.

– I-ai spus despre Chris? întrebă ea, temătoare.

– Desigur că nu. I-am spus că ești liberă ca pasărea cerului.

– Ei, roși ea, nu cred că e interesat de mine.

– De ce nu? Ești foarte frumoasă, zâmbi Ran.

– Mulțumesc, dar nu sunt o mare frumusețe, replică ea.

– Te subestimezi, o contrazise Ran. Sunt convins că șeful e total cucerit de farmecul tău.

– Înțeleg, dar sentimentul nu-i reciproc, reluă ea cu emfază.

– Nu? repetă el sceptic.

Marie-Claire roși și bărbatul continuă, triumfător:

– A, știam eu!

– Bine, bine, recunosc tu tânăra, învinsă. Sunt curioasă să știu mai multe despre el, dar numai pentru că...

Încercă să se gândească repede la un motiv, dar nu descoperi nici o scuză destul de bună. Dar oricum, nu conta. N-avea planuri în privința lui. Nu voia să mai fie cu nimeni după terminarea relației cu Chris. Totuși, era interesată de Lee Harper, pentru că trezea în ea sentimente atât de violente și de contradictorii.

– Pentru că... repetă Ran cu promptitudine.

Marie-Claire ridică din umeri.

– Recunosc, nu știu de ce. Dar spune-mi, oricum.

– Ce vrei să știi?

Avea senzația că Ran voia să joace rolul de Cupidon. Dar Lee Harper nu era genul de bărbat care să aibă nevoie de astfel de încurajări. Dacă pricepuse ceva despre el, acest lucru era că Lee nu putea fi convins să facă nimic dacă nu voia.

– Ran... începu ea.

Bărbatul clipi din ochi cu inocență.

– Dar m-ai întrebat... protestă el, zâmbind amuzat.

– Atunci, spune-mi toate bârfele și gata. Bine?

– Bine.

Dar Ran tăcu, privind-o cu atenție.

– Ok, cedă tânăra. Știu că deține acest hotel, nu?

– Nu numai acest hotel, o corectă Ran. Mai are două, tot la Zermatt și bănuiesc că multe altele în întreaga lume.

– Cât de multe?

– Sute.

– Sute! se miră ea

– Da, da. E un tip foarte bogat și foarte puternic. Proprietarii de hoteluri au multă putere în Elveția. Lee Harper poate trage multe sfori.

Aceste noutăți o înspăimântară puțin, dar nu-i satisfăcură curiozitatea. Era mai interesată de bărbatul în sine, de personalitatea lui, de povestea lui. Faptul că avea bani și putere se vedea limpede.

– Bine, am înțeles. Altceva? întrebă ea.

– Nimeni nu știe foarte multe lucruri despre el. E un tip foarte discret. A, da... are o fetiță foarte frumoasă. Bănuiesc că are vreo șase ani. La auzul acestor cuvinte, inima tinerei se întristă.

– Deci, e căsătorit? întrebă ea cu răceală.

Ah, ar fi trebuit să-și dea seama că bărbatul ca Lee Harper sunt deja luați. Dar dacă era căsătorit, de ce naiba se juca astfel cu ea?

– Divorțat, replică Ran. Deci, ai avea șanse.

Marie-Claire zâmbi ca pentru sine. Nu putea nega că se simțea ușurată de această veste.

– Și totuși, trebuie să știi că ai destulă concurență. Se spune că sunt multe femei care s-ar sfâșia între ele ca să pună mâna pe el.

– A, înțeleg. Avem de-a face cu un donjuan, replică Marie-Claire nemulțumită. Trebuia să-mi dau seama.

– Nu, nu-i așa. Femeile îl găsesc irezistibil, dar n-aș zice despre el că-i un seducător de profesie.

Era evident că Ran îl respecta.

– Altceva? întrebă ea.

– După cum am spus, nu cunosc foarte multe lucruri despre el. Îmi place însă foarte mult. E un tip inteligent, corect și plătește bine. Ce altceva își poate dori un angajat?

– Mulțumesc pentru informații.

– A, și devreme ce a venit vorba, te rog să fii drăguță cu el. Te rog, de dragul meu... Am avut impresia că seara trecută ai fost foarte aproape de a-mi distruge șansele de promovare și nu-mi pot permite așa ceva.

– Ai spus că e un tip corect, îi aminti ea, râzând.

– Chiar este, dar te vrea pe tine și tu trebuie să fii de partea mea. A, să nu uit.

Mi-a dat o mică vacanță de Crăciun, pentru a putea petrece puțin timp împreună. Vreau să-ți arăt orașul.

– Minunat! Începusem să mă simt cam singură, mărturisi ea. Știu, știu, e vina mea că am picat astfel, într-o perioadă foarte ocupată. Dar mi-ai lipsit, Ran.

– Și mie mi-a fost dor de tine.

Mă bucur mult că ai venit.

Cum bărbatul era ocupat după-prânz, Marie-Claire se îndreptă grăbită către patinoar, la întâlnirea cu Rima.

Rima și Ricky sosiseră deja și Rima își bea cafeaua la măsuțele de lemn amenajate în jurul patinoarului.

Era plăcut să stai la soare, să bei cafeaua fierbinte și să privești patinatorii, stângaci sau profesioniști. Marie-Claire se simțea bine. Rima era o femeie inteligentă, veselă și evident foarte fericită. Prietenia lor era din ce în ce mai solidă.

Marie-Claire află că soțul Rimei, James, era implicat în afaceri cu petrol și că-și petrecuseră ultimele două vacanțe de Crăciun la Zermatt, nerăbdători să scape de vremea mohorâtă din Londra.

– Pentru mine, Crăciunul înseamnă zăpadă, zise râzând femeia.

Și unde poți găsi mai multă zăpadă decât în Elveția?

Deodată, Marie-Claire o auzi pe Rima exclamând plăcut surprinsă și privind către bărbatul care se apropia de masa lor.

Bărbatul, care nu era altul decât Lee Harper, o sărută pe obraz și se așează pe scaun.

Capitolul 3

Chelnerul sosi îndată și Lee comandă cafea pentru toată lumea.

– Credeam că ești pe pârție, zise Rima zâmbind.

– Nu, astăzi n-am fost, răspunse Lee cu răceală. Am avut treabă, adăugă el, privind către Marie-Claire.

– O cunoști pe Marie-Claire, nu-i așa? întrebă Rima.

– Da.

Acest răspuns simplu ascundea o mulțime de semnificații. Tânăra deveni tensionată. Adunându-și puterile, ridică privirea și-i întâlni ochii.

– Ne-am întâlnit ieri, aprobă ea, în timp ce chelnerul aduse cafeaua.

– Ce-ți mai face glezna? o întrebă Lee pe Rima cu o grijă înduioșătoare, care trăda faptul că sunt prieteni vechi.

– Mai bine, dar nu foarte, replică femeia. Iar James e la Sunnega.

– Ei, nu va mai dura mult și-ți vei reveni complet, replică bărbatul cu un zâmbet cald. Privindu-l, Claire fu nevoită să mărturisească faptul că ardea de dorința de a-l atinge. De altfel, era sigură că sentimentul

era reciproc. Între ei exista o atracție reciprocă din ce în ce mai puternică. Chiar și acum, deși se priveau rareori, se simțeau de parcă ar fi fost singuri și Rima ar fi fost o simplă spectatoare.

Acest lucru o înspăimânta pe Marie-Claire, deși își dăduse seama de el din clipa în care se ciocniseră în holul hotelului. Acum cinci ani, îl dorise cu ardoarea adolescenței. Și astăzi îl dorea, dar, din pricina trădării lui Chris, nu putea avea încredere în el.

Și-ar fi dorit să fie mai liberă în gândire și să se poată implica în relații fără să se gândească neapărat la viitor. Se simțea foarte atrasă de Lee Harper, în ciuda faptului că era conștientă de necesitatea de a-i rezista.

Îl privi din nou. Ochii lui priveau mișcografi din pricina soarelui, iar în colțurile ochilor lui se zăreau mici linii fine. Îl dorea, nu trebuia să continue să se mintă. Și apoi, era o femeie liberă. Dacă nu îndrăzneala să întindă mână și să ia ce-și dorea, avea să-și petreacă restul vieții regretând și fiind folosită de oameni, așa cum fusese folosită de fostul ei iubit. Trebuia să ia o hotărâre rapidă și curajoasă. Acum ori niciodată.

Îi zâmbi lui Lee cu un aer misterios.

– Ran mi-a spus că ai o fiică, zise ea, sesizând încordarea trupului bărbatului.

– Da, Laurie. Își petrece sărbătorile cu mama ei, explică el pe un ton lipsit de expresie.

– Păcat că nu-i aici, cu tine, interveni Rima, fără să priceapă tensiunea existentă între cei doi. Îi place atât de mult Elveția!

– Naomi m-a rugat s-o las la ea, răspunse Lee, fără să-și ia ochii de la Marie-Claire.

Rima îi urmări privirea, se uită apoi la Marie-Claire și în sfârșit pricepu.

– E timpul să-i dau de mâncare monstrului de copil, anunță ea, ridicându-se de la masă. Altfel, viața mea se va transforma într-un adevărat iad.

Marie-Claire dădu și ea să se ridice, dar Rima o opri.

– Rămâi să-ți termini cafeaua. Lee te va conduce înapoi la hotel, nu-i așa?

– Da, cu mare plăcere, răspunse acesta zâmbind. Nu vei ajunge niciodată o actriță, draga mea.

Rima ridică din umeri cu indiferență.

– Și? Nici nu-mi doresc. Sunt o femeie fericită.

Râzând amândoi, Marie-Claire și Lee o priviră îndepărtându-se.

– E foarte drăguță, zise ea.

– Da, este, aprobă Lee. Dar tu ești frumoasă, Marie-Claire. La naiba, nu-mi pot lua ochii de la tine nicio clipă.

Tânăra roși.

– Lee, nu... șopti ea.

Era copleșită de prezența lui și înfricoșată de sentimentele care ajunseseră să-i lege. Când îi întâlnea privirea, era pierdută, tulburată de cele citite în ochii lui. Nu putea înțelege ce anume i se întâmplă și cum ajunseseră atât de apropiați într-un timp atât de scurt.

Se prefăcu atrasă de îndemânarea patinatorilor.

– Hai să luăm cina împreună, o rugă Lee. Nu trebuie să te neliniștești, îi preîntâmpină el protestele, vor veni și Rima cu James, Ran și alți câțiva prieteni.

– Atunci, da, accept.

– Bun, să mergem, reluă bărbatul.

O luă de mână și se strecură printre celelalte mese. Marie-Claire observă că femeile îl priveau cu mare interes. Când soarele se îndreptă către apus, schiorii începură să coboare spre oraș.

Privindu-i încântată, Marie-Claire își pierdu echilibrul și alunecă, țipând scurt. Dar mâna puternică a lui Lee o prinse la timp.

– Să știi că n-am făcut asta special, șopti ea, cu obraji în flăcări.

Se simțea îngrozitor de prost. Părea un truc atât de ieftin! Nu se gândise nicio clipă să se folosească de o astfel de manervă, dar Lee nu putea crede că a fost un simplu accident.

– Știu, zâmbi bărbatul cu o expresie de incredibilă blândețe pe chip. Și totuși, ochii lui râdeau.

– Chiar mă crezi?

– Știu bine că nu joci teatru.

– Lee...

Cuvintele îi fură oprite pe buze de gura lui, care o sărută cu lăcomie. Se agăță de el, pierdută.

Dar bărbatul o eliberă prea repede și Marie-Claire deschise larg ochii, uimită.

– Cinci ani înseamnă foarte mult, murmură el, și răsuflarea lui caldă îi mângâie obrazul.

Tânăra râse. Prin corpul ei treceau săgeți de foc. O, Doamne! Deci, și el o dorea! Ce putere, să știe că-l poate controla!

– De ce râzi? întrebă el, dându-i la o parte părul de pe frunte.

– Sunt fericită, mărturisi ea, surâzând.

Pentru prima oară în ultimele săptămâni, se simțea cu adevărat fericită. Alături de Lee, putea uita tot ce era trist, tot ce o duruse

cândva. Se simțea de parcă trupul și mintea i-ar fi fost afectate de un drog puternic. Nu-l mai vedea decât pe el și minunata priveliște înzăpezită din jur.

– Mă bucur să te văd zâmbind.

Îi luă mâna într-a lui și continuă să meargă prin zăpada deasă. Pe Bahnstrasse, toate magazinele erau luminate, iar brăduții decorativi străluceau în mii de culori.

Strada principală era plină de oameni, zgomot și animație, iar mirosul castanelor coapte era îmbietor.

Lee o strânse mai aproape de el, cu un gest mulțumit și triumfător. Oamenii îl opreau să discute cu el, iar el vorbea bucuros cu toți, francezi, nemți sau englezi. Cu toți discuta în limba lor și nu uita s-o prezinte tuturor pe Marie-Claire.

– Cunoști pe toată lumea, zise ea.

Lee își plecă fruntea și buzele îi sărutară tâmpla.

– E un oraș mic, răspunse el.

Departe de strada principală, ascunsă, se afla o mică florărie. Lee o îndemnă să intre și-i cumpără un imens buchet de trandafiri.

– Mulțumesc, șopti ea, gata să izbucnească în plâns și îngropându-și fața în aroma lor tulburătoare. Chris nu-i cumpărase niciodată flori. Niciun bărbat n-o făcuse.

– Ți-i-am luat ca să te văd fericită, nu înlăcrimată, zise Lee.

– Sunt atât de frumoși, răspunse ea, timidă și inocentă. Sunt cam prostuță, atâta tot.

Dar Lee citi tristetea pe chipul ei palid. Cineva o rănise... buzele bărbatului se strânseseră. Dacă va pune mâna pe ticălosul ăla... Doamne, dar ce era cu el? Înnebunise?

– Hai să mergem, zise el cu voce tare, trecându-și brațul pe după gâtul ei.

– Ninge! exclamă Marie-Claire cu veselie. Și e Ajunul! O, Lee, ce frumos este!

El îi privi chipul radiind de fericire.

– Da, aprobă bărbatul. Marie-Claire... o întoarse ușor către el.

Ea zâmbi.

– Da?

– Te doresc.

Aceste cuvinte o tulburară peste măsură.

– Și eu, șopti ea cu sinceritate.

Se simțea de parcă aici, în Elveția, întâlnise o altă lume. Ireală frumusețe a locurilor îi dăduse curaj, o încărcase cu o energie necunoscută, o făcuse să nu-i mai pese de trecut și să privească plină de încredere viitorul. Marie-Claire care-i mărturisise lui Lee Harper că-l dorea era o persoană nouă, surprinzătoare chiar și pentru ea.

Era liberă și fericită. Se simțea atrasă de acest bărbat și recunoștea cu sinceritate acest lucru. Își schimbase pielea, ca un șarpe. Era obosită de nefericire. Aici, putea fi altcineva. O tânără liberă și eliberată de regulile stricte ale societății. Aici, devenise puternică și putea avea tot ce-și dorea. Iar ea îl dorea pe Lee Harper.

– Nu trebuie să devenim prea serioși, zise ea rugătoare.

Voia ca senzația de libertate să dureze pentru totdeauna. Iar dacă Lee devenea prea serios, însemna că trebuia să se întoarcă la banala realitate de zi cu zi. Și nu era pregătită pentru așa ceva. Abia își regăsise fericirea și simțea din nou că trăiește.

Lee o privi și-i pricepu gândurile.

Pentru prima dată în viață, înțelese că trebuia să aibă răbdare. Nu putea să aibă ce voia atunci când voia. Dacă se grăbea, risca să piardă totul.

Cinci ani însemnau atât de mult! Prea mult pentru a aștepta o femeie, care nici măcar nu știe că există.

Marie-Claire se simțea atât de fericită, încât simțea că plutește.

Când ajunseră la hotel, îl găsiră pe Ran la recepție. Ochiul bărbatului privi uimiți brațul lui Lee petrecut după gâtul ei și buchetul imens de trandafiri.

Cei doi se opriră să-l salute pe Ran și lui Marie-Claire îi fu prezentat Conradin Luthy, asistentul directorului. El avea să fie cel care trebuia să-l înlocuiască pe Ran în timpul scurtei sale vacanțe. Ochiul lui Ran ardeau de curiozitate, și fata îi zâmbi, promițând parcă să-i lămurească nedumerirea.

În lift, Lee o împinse lângă perete, ținându-i mâinile. Ea îl privi și-i șopti numele. Bărbatul își aplecă fruntea și-i sărută buzele.

Marie-Claire gemu, înțelegând că arzătoarea nevoie de a-l simți aproape era din ce în ce mai puternică. Sărutul lui fu însă prea scurt. Liftul opri la etajul ei și se despărțiră. Ajunsă în cameră, își scoase haina și cizmele, apoi așeză grijulie trandafirii în apă. Se simțea amețită. Toate mișcărilor ei erau foarte încete. Până la cină, mai erau două ore. Ridică receptorul de lângă pat și comandă cafea, surâzând cu mulțumire. Era Ajunul Crăciunului, o zi care începuse atât de promițător și care-i adusese atâta nesperată fericire.

Privi trandafirii, cu gândul la Lee. Era un clișeu, dar nu se mai simțise niciodată astfel. Nu i se mai întâmplase niciodată ceva asemănător.

Ușoara bătaie în ușă o trezi din reverie. Deschise și-l zări pe Ran ducând tava de cafea.

– Servicii de primă clasă, râse el, intrând.

Păși în cameră și privi semnificativ trandafirii.

– Ei, n-ai de gând să-mi povestești? întrebă bărbatul.

Ea zâmbi misterios.

– Nu-i așa că florile mele sunt minunate?

Ran nu răspunse, așteptând.

– Bine, bine, ce vrei să știi? cedă ea.

– Păi, din câte îmi amintesc, la prânz, adică acum câteva ore, preciză el privind-și ceasul, nu erai deloc interesată de Lee.

– Dar, din câte îmi amintesc, îl imită ea, mi-ai cerut să fiu drăguță cu el.

– A, înțeleg... te sacrifici de dragul meu, concluzionează Ran, râzând.

– Nu, m-am răzgândit. Îmi place de el și m-am gândit să-mi urmez intuiția. Ce-i greșit în asta?

– Nimic, cred. Mă bucur să te văd din nou râzând.

Marie-Claire era mulțumită. Pentru ea, însemna foarte mult aprobarea lui Ran.

– Știi că ești invitat la cină în seara asta?

– Da, la șapte jumătate.

Terminară de băut cafelele, discutând vesel. Marie-Claire era foarte fericită să observe că, după atâta timp, puteau vorbi la fel de deschis și de prietenos ca altădată.

Înainte de cină, făcu o baie. Știa deja ce rochie va purta, o rochie din mătase roșie cu bretele, cu o croială foarte simplă. Îi fusese lăsată de bunica ei franțuzoaică și era una dintre toaletele ei preferate.

Ieși din baie, își uscă părul și se fardă cu atenție. Se îmbracă în rochia roșie și se parfumă. Se hotărî să nu-și pună nicio bijuterie. Chiar atunci, Ran bătui la ușă.

— Ești gata? întrebă el. Trebuie să ne grăbim, pentru că Lee apreciază punctualitatea...

Deodată însă, se opri, fascinat.

— Dumnezeule, arăți minunat! exclamă el, privind-o din cap până în picioare.

— Mulțumesc, zâmbi ea mulțumită. Și tu arăți foarte bine.

Bărbatul purta un costum negru de seară și o cămașă albă.

— Mergem? întrebă el, oferindu-i brațul.

— Sunt emoționată, îi mărturisi ea în lift.

— Nu trebuie să te îngrijorezi, arăți minunat, îi spuse Ran galant.

Marie-Claire îi strânse brațul.

— Ești atât de drăguț, răspunse ea.

Când ușile liftului se deschiseră, Lee îi aștepta acolo. Ochii lui cenușii o mângâiară, în timp ce dădu mâna cu Ran. Îi spuse bărbatului ceva în șoaptă și acesta se făcu nevăzut, lăsând-o pe Marie-Claire față în față cu Lee.

— Marie-Claire, îi șopti acesta numele plin de emoție, luându-i mâna și ducând-o la buze.

Era îmbrăcat într-o haină de seară din catifea albastră și în pantaloni negri. Părul lui des și negru strălucitor era pieptănat pe spate.

— Ești minunat de frumoasă, adăugă bărbatul.

Ea tremură, privind fără cuvinte în ochii lui cenușii.

— Mulțumesc, zise ea roșind.

Lee îi luă brațul și o conduse într-un salon imens, deja plin.

– Ce vrei să bei? întrebă el zâmbind.

– Un gin tonic, te rog.

Rima și James Clarkson sosiseră deja. James era un tip înalt și foarte atrăgător, cu părul grizonant. Plăcut, amuzant, fermecător, Marie-Claire îl plăcu imediat. De asemenea, o plăcu și pe Bettina, nepoata lui. Bettina era blondă și mică, îmbrăcată într-o rochie de tafta albastră și nu-și putea lua ochii de la Lee. Era limpede că era atrasă de el și la vederea acestui lucru Marie-Claire simți că inima i se strânge de gelozie.

Ceilalți doi invitați sosiră și ei. Se numeau Tanya și Rafael Canovas.

Ea era englezoaică și era răpitor de frumoasă. Era îmbrăcată într-o rochie din mătase naturală verde, avea o față de felină și părul roșu lung și ondulat. Rafael Canovas era înalt, slab și foarte frumos, cu ochii negri arzători. Marie-Claire o privi pe Tanya cum se agățase de brațul lui Lee și flirta cu el fără jenă.

Mâncară în jurul unei mese ovale, strălucind de tacâmurile de argint și de paharele din cristal. Marie-Claire era așezată între Lee și James Clarkson.

Mâncarea fu minunată. Masa începu cu un pate, urmat de un consome Royale, salată cu sos dulce-acrișor și ouă Benedictine. Felul principal fu vițel cu cimbru, morcovi și fasole verde. Desertul – tartă de ciocolată cu banane – fu delicios.

În timpul mesei, Tanya Canovas nu încetă să-i vorbească lui Lee.

Privind-o, Marie-Claire realizează că nu poate concura cu frumusețea ei strălucitoare și cu farmecul ei seducător. Cum putuse să creadă că un bărbat ca Lee se va mulțumi cu o tânără lipsită de experiență cum era ea?

Căutând să-și ascundă nesiguranța, discută cu James, remarcând în același timp că Ran și Bettina se înțelegeau de minune. Dar nicio clipă nu-l scăpă din ochi pe Lee, care-și întreținea vesel oaspeții.

Se întoarseră înapoi în salon, unde își băură cafeaua. Marie-Claire se trezi așezată alături de Rafael Canovas, care-i privea trupul frumos cu ochi plini de lăcomie.

Tânăra reuși să-i parzeze toate micile atenții, râzând cu dragă inimă dar fără implicare la toate remarcele lui și întrebându-se ce fel de căsnicie aveau el și soția lui. Cei doi abia dacă-și vorbiseră de la sosire, iar Tanya își petrecuse fiecare clipă vânându-l pe Lee.

Se puse muzică, iar Ran și Bettina fură primii curajoși care ieșiră pe ring.

– Nu pot să cred că ești liberă, șopti Rafael, zâmbindu-i. N-ai soț, logodnic, iubit?

Marie-Claire clipi îndurerată la amintirea fostului logodnic.

– Nu mă voi căsători decât pentru bani, domnule Canovas, îi întoarse ea zâmbetul strălucitor.

Chiar atunci, lângă ei apăru Lee.

– Dansezi? întrebă el.

Marie-Claire ezită, noua senzație de libertate începând parcă să pălească. Dacă se implica într-o relație cu el, nu însemna că se expunea unor noi suferințe?

– Marie-Claire?

Îl privi și nu-i mai putu rezista. Se ridică și-i întinse mâna, conștientă că ochii verzi ai Tanyei îi urmăreau cu mare atenție.

Îi simți brațele înconjurându-i trupul și începu să se miște în rîmul muzicii. Tremura, iar inima îi bătea mai repede ca niciodată.

– Ai vorbit serios când i-ai spus lui Rafael că vrei să te căsătorești pentru bani? întrebă el.

Îi simțea respirația grea și caldă în păr. Ridică ochii și-l privi cu ochi inexpressivi.

– De ce nu? Știi vreun motiv mai bun pentru căsătorie?

Lee zâmbi și o strânse mai tare în brațe.

– Dragostea... sugeră el.

– Nu cred în dragoste, replică ea, mințind fără să știe de ce.

Își dădea prea bine seama că se află la un pas de a se îndrăgosti de el.

– Nu ești o persoană cinică, Marie-Claire. Citesc asta în ochii tăi plini de speranțe și visuri. Presupun că asediul insistent al lui Rafael...

– Sau cel al soției sale, îl întrerupse Marie-Claire cu un zâmbet dulce.

Lee ridică din sprâncene cu amuzament.

– Ești geloasă, draga mea?

– Dar tu? răspunse ea cu o întrebare.

– Da, sunt, admise bărbatul. Sunt gelos de fiecare dată când cineva se uită la tine.

– Crezi în iubire? reluă ea.

– Da, șopti el.

Marie-Claire își lăsă capul pe umărul lui.

În brațele lui, totul era bine.

Seara trecu repede și oamenii începură să plece. Rima și James fură primii care-și luară rămas-bun, urmați de Tanya și Rafael. Tanya îi aruncă lui Marie-Claire o privire otrăvită înainte de a întoarce grațios capul și a ieși pe ușile largi ale salonului.

Marie-Claire izbucni în râs și-și termină coniacul, zâmbind către Ran, care observase întreaga scenă.

Când Bettina și Ran plecară și ei braț la braț, Lee și cu ea rămaseră singuri, ascultând muzica.

Lee se așeză lângă ea și-și dădu jos cravata. Tânăra simți că stomacul i se strânge.

– Mai vrei ceva de băut?

– Nu. Nu... ar trebui să plec... șopti ea, cu gura uscată.

– Te conduc până în cameră, zâmbi Lee, ridicându-se cu o grație de felină.

– Pot să te întreb ceva? zise Marie-Claire cu ochii închiși.

– Desigur, răspunse bărbatul, privind-o cu ochii îngustați de curiozitate.

Trebuia să afle acest lucru, chiar dacă-i era teamă de răspunsul lui.

– Știu... știu... că nu-i treaba mea, dar... tu și Tanya sunteți iubiți?

Ochii negri ai lui Lee o priviră cu seriozitate.

– Nu, și nici n-am fost vreodată, replică el.

– Ești supărat că te-am întrebat? Înțeleg că nu trebuia să-ți pun o astfel de întrebare... prea personală, dar...

Lee o luă de mână și o ridică de pe canapea.

– Nu sunt supărat, Marie-Claire.

Chipurile lor se apropiară parcă fără voie și tânăra ridică mâna și-i urmări cu degetele încordate conturul feței.

– Lee... începu ea.

Dar cuvintele îi fură oprite pe buze. Sărutul lor îi readuse în suflet speranța și fericirea. Se simțea amestecată de intensitatea dorințelor care-i traversau trupul.

Buzele lui se aflau acum pe umerii ei goi, lăsând cu tandrețe în jos bretelele subțiri.

Marie-Claire fu străbătută de fiori de foc.

Când Lee ridică fruntea și-i întâlnește ochii, în ei citi o lucire senzuală. Măinile lui îi alergau pe corp, ridicându-i rochia și simțindu-i sânii. Gemu când Lee o atinse. Niciun bărbat n-o mai făcuse atât de conștientă de propriile dorințe.

Îl auzi murmurându-i numele cu glas răgușit de emoție și dorință, apoi simți că face efoturi să-și tempereze elanul. Peste câteva clipe, bărbatul se îndepărta de ea și Marie-Claire simți aerul rece atingându-i pielea dezgolită.

Deschise ochii și-l văzu încheindu-și cămașa cu gesturi grăbite. Se încruntă, uimită. N-o mai voia? Greșise cu ceva?

Obrajii i se îmburojară când realizează că ochii lui îi priveau încă trupul gol. Respira greu și neregulat, ca și cum ar fi alergat kilometri întregi.

– Lee? zise ea cu glas nesigur.

– Marie-Claire, o chemă și el pe nume, ridicându-i bretele rochiei cu mâini tremurătoare. Doamne, ce mult te doresc!

Ea plecă fruntea.

– Atunci, de ce...

Lee oftă.

– De dragul tău, crede-mă. Dumnezeu știe că tot ce-mi doresc este să te port în brațe către pat. Vreau atât de tare asta, încât mă doare.

– Lee... îl rugă ea.

Era pregătită, voia să fie cu el.

– Nu, zise el cu fermitate. Te conduc în cameră chiar acum, înainte de a face un lucru pe care amândoi îl vom regreta.

Pentru ultima oară, bărbatul se aplecă și o sărută pe buze. Marie-Claire închise ochii, sărutul lui tulburând-o ca de fiecare dată. Apoi, bărbatul o conduse la lift.

În fața camerei ei îi zâmbi și-i ură simplu "noapte bună".

Amețită și încă arzând de dorință, Marie-Claire întinse mâna și-i atinse obrazul bronzat. Lee îi prinse palma și-i sărută degetele, apoi se întoarse și plecă.

Rămasă singură, tânăra realizează cu teamă și stupeoare că era gata-gata să se îndrăgostească de acest bărbat. Nu, refuză ea cu demnitate. Nu-mi pot permite să mai fac o greșală. Trebuie să-mi păstrez controlul. Nu vreau să sufăr din nou.

Capiotlul 4

Săptămâna care urmă trecu repede ca un vis.

Marie-Claire își petrecu majoritatea timpului cu Lee. Restul, alături de Ran și de Bettina.

De Crăciun, Lee o invită la masă și-i înmână un mic dar într-o frumoasă cutiuță.

– Crăciun fericit, zise el.

Ea luă cutiuța cu ochii mari de uimire.

– O, dar eu nu ți-am luat nici un cadou, exclamă ea cu regret.

– Mă gândesc eu la ceva și te anunț ce-mi place, zâmbi Lee.

Înăuntru cutiuței îmbrăcate în catifea se afla un colier de aur cu rubine. Era delicat și extraordinar de frumos.

Ochii lui Marie-Claire se umplură de lacrimi.

– O, Lee, e atât de frumos... dar nu pot accepta un astfel de dar.

Lee îi respinse toate obiecțiile și o forță să-l accepte.

În zilele care urmară, începu să-l cunoască mai bine. Era un bărbat puternic și tandru, sincer și plin de farmec.

Era inteligent, chiar genial, iar senzualitatea lui o făcea să i se topească în brațe.

Nu se îndoia că o dorea din toată inima, dar de fiecare dată când se sărutau sau se îmbrățișau, Lee era cel care se îndepărta primul. Marie-Claire nu putea înțelege de ce.

La două zile după Crăciun, Lee o luă la Gernergrat cu telecabina. Privi pe fereastră, îmbrățișați, cum părăseau orașul, urcând către înălțimile înzăpezite.

La coborâre, urcară singuri dealul până la platforma de unde puteau vedea întreaga priveliște, luptând contra vântului puternic care ridica în aer pulberea fină de zăpadă.

Lee o strânse la pieptul său, ocrotind-o de vântul care-i tăia respirația.

În vârful colinei se afla o imensă clădire din piatră cu două turnuri aurii și o mică biserică. Urcară scările mână în mână și stătură câteva momente pe terasă, admirând peisajul. În fața lor se deschidea cea mai frumoasă priveliște pe care Marie-Claire o văzuse vreodată, dar și cea mai sălbatică, mai inospitalieră. Realiză cu un tremur de teamă că era foarte ușor să-ți pierzi viața aici, în aceste ținuturi ostile și însingurate. Aici, viața omului nu însemna nimic, era o biată și jalnică clipă suspendată în timpul veșnic al naturii.

Se întoarse către Lee, odihnindu-și fruntea pe umărul lui puternic, simțind nevoia de a-și regăsi siguranța. Un vârtej de sentimente și emoții o cuprinse, de parcă ar fi fost pe cale de a descoperi ceva important despre propria existență.

Înțelesese deja că viața trebuie trăită din plin și că fiecare oportunitate trebuia prinsă din zbor.

Nu putea rata nicio clipă, nu putea risipi niciun moment al scurtei ei vieți.

Nu știa de când stăteau acolo, dar privea marea a muntelui o transformă parcă definitiv.

Mâncară la restaurantul din turnul clădirii din piatră. Aici, înăuntru, simți că se întoarce la realitate. Văzu oameni veseli și entuziaști, pozând munții și discutând amabil între ei.

Din nou afară, se îndreptară către gară și așteptară trenul. Lee o ținu în brațe, conștient de starea ei de spirit melancolică, povestindu-i tot ce știa despre munții care se zăreau în depărtare. Schiorii se aventurau pe pârtii, abia remarcând frumusețea peisajului și, dintr-un motiv necunoscut, ochii lui Marie-Claire se umplură de lacrimi.

Lee oftă și șterse blând lacrimile, strângând-o în brațe.

– E atât de frumos, încât mă doare, replică ea.

Lee zâmbi.

– Înțeleg, zise el încet. Minte noastră e prea mică pentru a pricepe întreaga frumusețe a acestor locuri.

Ea aprobă, înțelegând perfect ce voia să spună. În lumina crepusculară, în trenul aglomerat care-i ducea înapoi către Zermatt, Marie-Claire îl privi, fericită că împărtășeau aceeași experiență. Nu și-ar fi dorit să se afle aici alături de nimeni altcineva.

În acea seară, o invită la un restaurant retras, unde mâncară fondue, un preparat tradițional local. Localul era întunecat, luminat numai de lumânări decorative. Într-un colț, cânta un acordeonist.

– Povestește-mi despre el, zise deodată Lee.

– Despre cine? întrebă Marie-Claire cu o sinceră uimire.

– Despre bărbatul care te-a rănit, replică el, cu ochii îngustați.

– Chris? N-am multe de spus. Ne-am logodit, am stat puțină vreme împreună și... l-am prins cu altcineva. Așa era el, explică tânăra. N-a fost vina lui, ci a mea, pentru că am încercat să mă mint cu privire la felul lui de-a fi. M-am rănit singură.

Lee tăcea, privind-o fără nicio expresie.

Marie-Claire fu ea însăși uimită de ușurința cu care putea vorbi despre rănilor ei nu foarte vechi. Nu se mai gândise la Chris de câteva zile. Oare îl iubise vreodată cu adevărat? Îl cunoscuse măcar așa cum era? Dacă nu l-ar fi prins făcând dragoste cu o altă fată, s-ar fi măritat cu el. S-ar fi măritat cu o iluzie? Cum se putuse înșela atât de mult? Nu putea răspunde și acest lucru o înspăimânta, pentru că era conștientă de faptul că speranțele ei romantice îi dictaseră acțiunile și o făcuseră să se mintă.

Îl privi pe Lee, dându-și seama că nu știa foarte multe lucruri nici despre el. Oare se înșela și în privința lui?

Mâncarea sosi la masă, o pastă crem-gălbuiă într-un vas situat deasupra unei flăcări albastre. Aroma era foarte îmbietoare. Chelnerul le mai aduse un coș plin de crutoane și furculițe lungi.

Lee îi arată cum se mănca, cufundând cubulețele de pâine în sosul de brânză fierbinte. Marie-Claire gustă și i se păru delicios.

– Nu știi mai nimic despre tine, zise ea în timp ce mâncau.

– Ce-ai dori să știi? Întrebă Lee răbdător.

– Povestește-mi despre viața ta... începând cu începutul. De exemplu, câți ani ai? El râse.

– Am treizeci și șapte de ani și am fost crescut la orfelinat. Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl, iar mama a murit la nașterea surorii mele care, din nefericire, n-a supraviețuit nici ea.

Bărbatul vorbea detașat, de parcă ar fi povestit viața unui străin. Inima tinerei se strânse de durere.

– O, șopti ea. Îngrozitor, îngrozitor!

Lee zâmbi.

– Toate astea s-au întâmplat cu multă verve în urmă. Acum, nu mai contează. De fapt, toată această experiență m-a învățat foarte multe lucruri despre viață și nu pot fi decât recunoscător.

Nu era genul care să cerșească milă. Nici măcar nu părea să-i fi trecut prin cap că merita simpatie.

– Continuă, zise ea. Ce ai făcut după ce ai părăsit orfelinatul?

– M-am angajat pe iahtul unui bogătaş și m-am plimbat prin lume. Era un om bătrân și n-avea pe nimeni. Ne-am înțeles bine. Mi-a împrumutat bani să-mi încep o afacere și a murit înainte de a-i returna împrumutul.

Lee vorbea cu un ton la fel de neutru, dar Marie-Claire reuși să citească printre rânduri. Era clar că bărbatul făcuse avere muncind din greu.

Era un tip puternic, un om de succes. Personalitatea sa era foarte complexă. Era o enigmă, și de aceea femeile îl găseau atât de atrăgător.

– Ești dificil de înțeles, zise ea încet.

Lee râse amuzat.

– Poate, zise el, ridicând din umeri. Vrei să mă cunoști, Marie-Claire?

Tânăra roși.

– Da, șopti ea.

El zâmbi.

– Bine de știut.

Marie-Claire privi în altă parte. Tensiunea dintre ei crescuse.

Comandară cafele și vorbiră mult, râzând și glumind. Lee voia s-o facă să-și uite tristețea. Privi în ochii lui, mai întunecați în lumina lumânărilor. Privirea lui o mângâia, plină de dorință.

Dar tânăra se gândea la ceea ce Lee nu-i spusese. Se gândea la căsnicia lui.

Ran îi spusese că era divorțat și că avea o fiică. Avea atâtea întrebări, dar nu îndrăznea să deschidă acest subiect.

Lee nu vorbea cu ușurință despre sine. Dacă ar fi vrut, i-ar fi povestit singur.

După-masă, Lee o duse la un joc de hochei. Era prima oară când vedea un astfel de joc și era foarte entuziasmată. Terminară ziua într-un bar aglomerat și gălăgios, unde băură bere germană, iar Marie-Claire se trezi dezvăluindu-i lui Lee toate secretele, visurile și speranțele sale. El o ascultă cu seriozitate și atenție, fără să-și ia ochii de la ea, chiar dacă ei i se părea că o astfel de conversație nu putea fi foarte interesantă.

Când se înapoiară la hotel, Marie-Claire îi mulțumi pentru ziua minunată, iar el o luă în brațe și o sărută înfometat. Ea își trecu mâinile prin părul lui des, conștientizând că atât mintea, cât și trupul ei așteptaseră întreaga zi acest moment de bucurie.

Dar încă o dată el dădu înapoi, sărutându-i ochii, obrații și zâmbindu-i prietenește.

Încă o dată, singură în pat, Marie-Claire se gândi la el întreaga noapte.

Fără să-și dea seama, veni și ajunul Anului Nou. Era un mare eveniment în oraș, o avertiză Ran, și anume festivalul Sfântului

Silvestru. Peste tot erau anunțate concursuri de dans, dineuri, baluri și gale. Bucuria și entuziasmul atinseseră cote maxime.

Hotelul organiza și el un dineu și Lee o rugă pe Marie-Claire să-l însoțească. Ea acceptă bucuroasă. Bettina și Ran, alături de Rima și James, aveau să se afle și ei printre invitați.

Chiar în acea dimineață îl întrebă pe Ran despre Bettina.

– Ce planuri ai pentru astăzi? o întrebă Ran la micul dejun.

Ea ridică ochii din ziar și ridică din umeri.

– Lee mi-a promis să-mi mai ofere o lecție de schi, dar a intervenit o problemă de afaceri, așa că n-am niciun plan concret.

Îngrijorată că relația lor îl ținea pe Lee departe de pârtie, Marie-Claire îl îndemnase să nu-și neglijeze pasiunea. Dar bărbatul se oferise s-o învețe și pe ea să schieze și făcuse deja mari progrese. Lee era un profesor răbdător și meticulos.

– Dar tu? întrebă ea. Lucrezi?

Ran încuviință din cap.

– După-amiază, da. Dar până atunci, trebuie să iau masa cu Bettina.

– O, exclamă Marie-Claire, cu ochi strălucitori, Bettina!

Surprinzător, Ran roși, plecând ochii.

– Ce se întâmplă între voi? insistă tânăra.

– Nimic special, replică Ran cu un zâmbet, dar ochii lui albaștri o avertizară că era vorba despre ceva serios.

– Foarte bine, zise ea, sunteți foarte potriviți.

Către după-amiază, Marie-Claire o sună pe Becky la Londra, ca să-i ureze Sărbători fericite. Becky păru foarte bucuroasă să-i audă glasul și-i povesti pe scurt toate noutățile. Apoi, menționă în trecut un lucru care o făcu pe Marie-Claire să tresară.

- Poftim? zise ea.
- Am spus că am fost la ceremonia lui Chris sâmbătă, repetă Becky.
- O, nu, gemu ea, distrusă. Nu știai, nu-i așa?
- Marie-Claire înghiți cu greutate.
- Nu știu nimic. Despre ce vorbești? Care ceremonie?
- Becky oftă.
- Îmi pare rău, știi cum sunt eu... mă ia gura pe dinainte...
- Spune-mi! ceru Marie-Claire.
- Ei, oricum ai fi aflat, mai devreme sau mai târziu. Chris s-a căsătorit sâmbătă. Ce veste neașteptată!
- Căsătorit? repetă tânăra. Cu cineva cunoscut?
- N-o cunosc. Din câte am aflat, o cheamă Charlotte și părea însărcinată în luna a șasea... se opri Becky, din nou stânjenită.
- Însărcinată în luna a șasea? Asta însemna că cei doi aveau o relație, în timp ce Chris era încă logodit cu Marie-Claire.
- Dacă-l mai vezi, transmite-i toate cele bune din partea mea, zise ea cu o voce timidă.
- Da, da, desigur, aprobă Becky.
- Amândouă fură bucuroase când conversația se încheie.
- Marie-Claire se așază pe pat și realizează cu stupeoare că plângea. Trădarea lui Chris o durea încă. Acest bărbat făcuse parte din viața ei atâta vreme, încât nu era deloc ușor să treacă peste acele momente și să pretindă că nu existaseră.
- În momentul când se îmbracă pentru cină, reușise să se împace cu gândul veștii triste primite și-și recăpătă calmul.
- Alese o rochie verde-deschis cu mii de stelute aurii, cu jupă largă și care-i lăsa umerii goi. La aceasta asortă colierul dăruit de Lee, își puse

sandalele aurii cu tocuri înalte și se admiră absentă în oglindă. Arăta bine, remarcă ea, fără mare plăcere. Rochia i se potrivea perfect și-i punea în valoare tenul de fildeș.

Se uită la ceas și constată că terminase pregătirile prea devreme. Zâmbi. Nu fusese niciodată gata prea devreme.

Deschise o fereastră și-și trase un scaun mai aproape, fără să remarce frigul necruțător. Își aprinse o țigară și o fumă încet, privind munții acoperiți de zăpadă. Simțea înăuntrul ei o durere confuză, cu care nu se putea lupta. Parcă nici nu mai putea gândi logic.

Nu-l iubea pe Chris, constată ea obosită. Această tristețe n-avea legătură cu el, ci numai cu ea însăși.

Chipul dur al lui Lee îi apărură în fața ochilor. Era deja prea implicată afectiv în relația cu el și lupta cu disperare împotriva acestei iubiri, ce devenea din ce în ce mai greu de negat. Și totuși, în adâncul sufletului ei, știa că n-are totală încredere în el.

De ce o dorea? Nu era deloc o tipă specială, Chris îi spusese asta nu o dată, și Lee avea o mulțime de alte alegeri. Femei frumoase, stilate, fermecătoare. De ce-și pierdea timpul cu ea? Nu vedea niciun motiv pentru asta, niciunul.

Nu putea scăpa de această neîncredere, oricât de mult ar fi încercat. Fusese rănită cândva și simțea instinctiv că durerea trădării lui Chris avea să pară neînsemnată pe lângă suferința pe care Lee i-o putea provoca. Lee o putea distruge, pentru că sentimentele ei deveniseră foarte puternice și profunde. Gata cu ideile false cum că-și putea controla viața! Ce putea face? Nu prea avea de ales, va fi rănită oricum.

— O, Doamne, șopti ea. Sunt nesigură pe mine și pe el. Ce pot face? Ce pot face?

Vasta sală de bal era decorată cu baloane și beteală aurie. Atmosfera era caldă și festivă.

Se auzea muzică, se dansa deja. Dar nimic n-o putea face pe Marie-Claire să-și uite tristețea.

– Ce e? O întrebă Lee, privindu-i cercetător chipul.

– Nimic, minți ea, plecându-și capul. Revelionul mă întristează întotdeauna.

Această ultimă afirmație era adevărată, deși nu știa exact motivul.

Bău repede un pahar de vin, simțind nevoia să se înveselească.

Lee îi ridică bărbia, forțând-o să-l privească. În ochii ei se adunaseră lacrimi.

– Hai să dansăm, zise el, purtând-o către ring.

În brațele lui simți că-și recapătă puterile și cheful de viață.

– Și acum, spune-mi! îi ordonă el.

– Mi-e teamă, recunosc ea.

– De ce anume, Marie-Claire?

– Nu știu.

Nu-i putea spune adevărul.

– Lee, îl rugă ea, nu putem merge afară?

Simțea nevoia de aer, voia să fie singură cu el.

– Sigur, zâmbi bărbatul.

După ora unsprezece, părăsiră hotelul. Străzile erau aglomerate și gălăgioase. Se plimbară de mână, îndreptându-se către fântâna din centrul orașului. Oamenii treceau pe lângă ei cu lumânări în mână. Alții erau deghizați și mascați pentru carnaval. Când clopotele bisericilor începură să bată, se născu Anul Nou.

Deodată, cerul se umplu de artificii.

Cei din jur dansau și discutau vesel.

Marie-Claire se simți vulnerabilă și începu să plângă incontrolabil. Lee o privi și o ridică în brațe. O sărută pe obraji și pe buze. Ea râse, ușor isteric, și-și petrecu brațele în jurul gâtului său.

– La mulți ani, zise el încet, zâmbindu-i din toată inima.

– La mulți ani, replică ea cu gravitate și cu chipul inundat de lacrimi.

– Marie-Claire, de ce plângi?

– Credeam că sunt tristă, dar poate că sunt veselă până la urmă.

Clopoțele băteau încă atunci când se întoarseră pe străzile aglomerate. Oamenii îi întâmpinau cu betelă și confeti, urându-le multă fericire.

La hotel, Marie-Claire se opri, descumpănită.

– Nu vreau să ne întoarcem în salon, zise ea, simțind cum curajul o părăsește. Putem merge în apartamentul tău?

El aprobă din cap și se îndreptă către lift.

Înăuntru, lumina ardea palid și Marie-Claire se îndreptă către ferestrele largi, privind cerul luminat de artificii.

– Vrei ceva de băut? întrebă Lee în șoaptă.

– Un pahar de vin, te rog.

Își auzea inima bătând cu putere. Se întoarse și-l privi. Avea gura uscată și în gât simțea o durere ciudată. Genunchii îi tremurau.

El îi întinse paharul de vin și, chiar atunci, Marie-Claire se hotărî. Îl dorea, îl dorea atât de mult încât se simțea cuprinsă de febră. Voia să-și petreacă noaptea în brațele lui.

Bău rapid vinul, privindu-l cum își bea paharul de whisky, urmărindu-i linia fermă a gurii.

Voia să-i atingă trupul puternic, își dorea să facă dragoste cu el.
Se apropie de el cu genunchii tremurând violent. Ochii li se întâlneau și tensiunea dintre ei deveni electrică.

– Marie-Claire, zise el răgușit.

– Te vreau, Lee. Nu trebuie să ne despărțim în noaptea asta, îl rugă ea în șoaptă.

Ochii lui se întunecară.

– Nu știi ce spui, zise el. Marie-Claire, mai bine ai pleca îndată.
Pentru că, dacă te ating, nu te voi mai lăsa să pleci.

Ea răspunse cu un surâs minunat și inocent, sărutându-i buzele.

– Vreau să mă atingi, vreau să mă ții în brațe, șopti ea.

Îl auzi gemând și trupul ei fu strivit de al său. Brațele lui o strânseseră cu putere, iar buzele îi fură desfăcute de gura lui cu o lăcomie care o făcu să tremure.

Îl iubesc, recunosc eu în sfârșit în sinea ei. Îl voi iubi mereu. Dacă nu l-ar fi iubit, nu i s-ar fi dăruit niciodată astfel.

Gura lui Lee îi aluneca pe gât, trasând dăre de foc.

– Lee... șopti ea, cu un geamăt de plăcere.

– Doamne, ce mult te vreau, murmură el. Te-am vânat timp de cinci ani, Marie-Claire, iar acum mi-e teamă să te ating...

Ea îl opri cu un sărut, tânjind după trupul lui.

Lee o ridică în brațe și o duse către pat. O întinse pe lenjeria moale din mătase și se arcui asupra ei. Ea întinse mâinile după el, gemând ușor când el îi sărută gâtul.

Apoi, gura lui urmă traseul pielii ei goale cu o blândețe neobișnuită.

Inima ei bătea atât de repede, încât crezu că n-o să mai reziste.

Lee începu să se dezbrace, iar ea îl privi fără să-și poată lua ochii de la el.

Era puternic, mare, bronzat.

Marie-Claire îi admiră perfecțiunea trupului. Bărbatul reveni lângă ea.

— Lumina... șopti ea.

— Vreau să te văd, răspunse el. Ești atât de frumoasă... nu cred că o viață întregă îmi voi putea potoli setea de tine...

Gura lui îi cucerea trupul.

— Atinge-mă, murmură el.

Marie-Claire îl ascultă îndată, urmându-i linia trupului. Gura ei îi sărută pieptul, respirând aroma fermecătoare a corpului său. E atât de frumos! se gândi ea. Și ce plăcut era să-l atingă!

Mâinile lui se închiseră peste ale ei, o traseră mai aproape și o rostogoliră sub el. Marie-Claire era pierdută.

Mai târziu, se trezi zăcând alături de el. Lee respira greu, cu inima bătând rapid, în același ritm cu al ei.

Ea îl îmbrățișă fericită. Era primul ei iubit.

— Te iubesc, șopti ea încet.

— Mărită-te cu mine, răspunse el.

Marie-Claire zâmbi leneș.

— Da, rosti ea, simțindu-se cu adevărat împlinită. Ah, Lee...

Apoi se întoarse spre el și-l sărută.

Capitolul 5

După cum Ran îi spusese, Lee era un personaj foarte puternic și influent. Căsătoria lor fu aranjată imediat și se făcu rapid o programare la biserica anglicană din apropiere.

Totul se desfășura atât de rapid, încât Marie-Claire abia avu timp să respire.

Ran, îngrijorat de rapiditatea cu care se derulau evenimentele, realizează însă că Marie-Claire îl iubea pe Lee și-i ură din tot sufletul numai fericire.

Într-adevăr, tânăra nu fusese mai fericită niciodată în viață.

Rima fu extraordinar de bucuroasă când auzi vestea.

– O, vă urez numai bine! zâmbi ea.

– Mulțumesc, răspunse Marie-Claire. emoționată.

Binecuvântarea Rimei însemna mult pentru ea.

Cealaltă o privi cu blândețe.

– Îl cunosc pe Lee de mult timp...

Zărind privirea curioasă a lui Marie-Claire, femeia explică:

– El și cu James sunt prieteni de ani buni... James a lucrat pentru Lee. De la divorț... nu știu... parcă Lee a devenit mai trist, mai cinic... și a avut și de ce. Ți-a povestit, desigur, despre Naomi...

Nu, Lee nu-i povestise nimic. Nici măcar nu-i pomensise vreodată de ea, dar Marie-Claire nu putea recunoaște asta în fața Rimei. Astfel că aprobă din cap ca și cum ar fi știut totul și o lăasă să continue.

– L-a rănit foarte tare. Apoi, Lee s-a izolat de lume, a fost foarte singur. Divorțul și problema cu Laurie l-au distrus.

Rima făcu o pauză și sorbi din cafea. Marie-Claire trebui să se abțină să-i pună toate întrebările care o chinuiau. Voia să afle despre Naomi și despre Laurie, voia să știe totul, dar n-o putea întreba pe Rima. Rima îi era prietenă, dar era în primul rând prietena lui Lee.

– Mă bucur atât de mult că te-a găsit pe tine, continuă Rima, cu ochi strălucitori. Lee s-a schimbat mult de când ai venit aici. Are nevoie de o femeie tandră și blândă, o femeie care să-i vindece rănila lăsa de Naomi.

Marie-Claire zâmbi tăcută. Probabil că-și iubise foarte mult soția, se gândi ea cu un strop de gelozie și cu inima îndurerată de suferințele prin care bărbatul trecuse.

Peste două zile, zburară către Anglia. În avion, Marie-Claire adormi cu fruntea pe umărul lui Lee. I se părea incredibil că totul se petrecuse atât de repede. Ultimele patruzeci și opt de ore se derulaseră cu rapiditatea unui film. Acum, era soția lui Lee și purta pe deget o verighetă grea din aur. Fusesse o nuntă restrânsă, la care fuseseră invitați doar Ran, Bettina, Rima și James. Marie-Claire fusesse teribil de emoționată și nemaipomenit de frumoasă în rochia din mătase împodobită cu broderie.

Cumva, vestea nunții se răspândise în tot orașul și li se organizase o petrecere-surpriză. Recepția durase până dimineață, deși mirii nu rămăseseră mult în mijlocul petrecăreților.

Puterea lui Lee nu mai putea fi pusă la îndoială. Bărbații îl felicitaseră cu respect pentru căsătorie, iar femeile o înconjuraseră pe Marie-Claire cu multă afecțiune și interes, întrebându-se cum reușise să-i capteze atenția lui Lee Harper.

Noaptea nunții fusese pasională. Lee era un iubit nemaipomenit, înfometat de ea, iar ea îl dorea din tot sufletul. Și era atât de minunat să se trezească dimineața în brațele lui!

Oftă, privind prin fereastra minusculă a avionului, cuprinsă de o ciudată melancolie. Totul era perfect... dar oare va dura? Ceva atât de minunat va rezista oare trecerii timpului?

Avionul începu să coboare, apropiindu-se de aeroportul Gatwick. Ploua torențial, iar Londra părea mai cenușie ca niciodată. Zermatt devenise deja un vis îndepărtat.

Marie-Claire se simți privită de Lee și se întoarse către el.

— De ce ești atât de tristă? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

— Presupun că din pricina înapoierii acasă... și apoi, sunt emoționată de întâlnirea cu Laurie.

Fuseseră amândoi de acord să revină în Anglia pentru câteva săptămâni, pentru ca Marie-Claire s-o poată cunoaște pe Laurie.

— N-ai de ce să fii neliniștită. Sunt sigur că te va plăcea îndată, răspunse el calm.

Da, o va face pe Laurie s-o placă, se gândi ea.

Totul va fi bine.

Casa lui Lee se afla la țară, însă la o distanță nu foarte mare de Londra. Era o locuință imensă, albă, acoperită de iederă cățărătoare.

Marie-Claire fu imediat cucerită de farmecul ei.

– E foarte frumoasă, exclamă ea, ieșind din mașină.

Lee o luă de braț și o conduse pe scările din piatră veche. În holul cu lambriuri din lemn de mahon domnea o atmosferă caldă și intimă. Vase cu flori parfumau aerul. Lee îi arătă fiecare cameră – atât de multe încât traseul o ameți – și-i povesti despre menajera care se ocupa de toate treburile casnice, doamna Ingram, pe care Marie-Claire urma s-o întâlnească a doua zi.

Apoi, intrară în dormitorul lui Lee, o cameră vastă, decorată foarte interesant, în tonuri de gri și albastru. Marie-Claire se plimbă prin cameră, privind prin fereastră copacii și grădina.

Se întoarse către Lee, vrând să-l complimenteze pentru gustul lui desăvârșit, și-l observă privind-o cu ochii întunecați. Cuvintele îi muriră pe buze când privirile li se întâlniră, izolându-i într-o aură de dorință.

– Marie-Claire...

Bărbatul ajunse lângă ea într-o secundă, cuprinzând-o în brațe.

Făcură dragoste cu o pasiune nestăvilită. Apoi se îmbăiară împreună în cada mare și luxoasă, râzând ca niște copii. Marie-Claire se îmbracă și auzi telefonul sunând.

– Să răspund? întreabă ea.

Amuzat, bărbatul răspunse:

– Bineînțeles, doar aici locuiești, nu-i așa?

Ea ridică receptorul râzând.

– Alo?

La celălalt capăt al firului nu se auzi nimic.

Apoi, după o scurtă ezitare, o voce răgușită de femeie zise:

– Dă-mi-l pe Lee, draga mea.

Marie-Claire așează receptorul lângă aparat, cu presentimentul unei amenințări care plutea deasupra ei. Intră în camera unde Lee se îmbrăca și zise:

– E pentru tine.

Vizibil deranjat, bărbatul clătină din cap.

– Cine e?

– Nu știu.

Lee se îndreptă către telefon.

– Da? zise el cu nerăbdare. Naomi, ce naiba vrei?

Auzind numele fostei soții a lui Lee, Marie-Claire părăsi camera, coborând scările către salon. Se opri lângă ferestrele înalte, privind gazonul. Inima ei tânjea după ceva necunoscut.

Acolo o găsi Lee peste câteva minute. O privi, înaltă și brunetă, cu chipul lipit de geam, cu umerii căzuți, de parcă ar fi purtat pe ei întreaga tristețe a lumii.

– Era Naomi, zise el pe un ton indiferent.

Marie-Claire aprobă din cap, fără să se întoarcă să-l privească. Știa.

– Trebuie să mă duc la Londra.

Marie-Claire îl privi, dar chipul lui era greu de descifrat.

– O! exclamă ea.

Dar nu-i puse nicio întrebare. Îi era teamă de ce putea afla. Vocea lui Naomi, blândă și frumoasă, ușor răgușită, îi răsună în urechi. Femeia cu o astfel de voce trebuia să fie frumoasă, încrezătoare, specială – tot ce ea nu era, se gândi Marie-Claire.

Lee se apropie de ea, punându-i mâinile pe umerii.

– Vrea să plece la Paris în seara asta și m-a rugat s-o iau pe Laurie, explică el.

Vocea lui avea ceva cinic și dur.

– Desigur, zâmbi Marie-Claire, neînțelegând de ce soțul ei era atât de furios.

– Mă întorc cât de repede pot, adăugă el, aplecându-se s-o sărute pe obraz.

Brățele ei i se încolăciră în jurul gâtului și-l sărută cu pasiune. Când Lee ridică fruntea, ochii lui erau plini de emoție.

– La naiba, Marie-Claire. Nu m-am așteptat să se întâmple asta. Mi-aș fi dorit să ai timp să te obișnuiești aici înainte de venirea lui Laurie.

– Nu contează, zâmbi ea. Sunt chiar nerăbdătoare s-o întâlnesc. Crezi că ar trebui să gătesc ceva?

Voia ca relația ei cu fiica vitregă să înceapă bine.

El îi sărută fruntea.

– Nu te superi, nu? Aș fi vrut să ieșim undeva în seara asta, dar acum nu cred că e o idee bună.

– Voi pregăti ceva, îl liniști ea.

Lee plecă. Marie-Claire ascultă zgomotul motorului îndepărtându-se și se trezi singură în casa imensă.

Începu să se plimbe din nou prin încăperi, de data asta mai încet, studiind totul cu atenție. Locuința era minunat decorată, mobilată cu un amestec de piese vechi și moderne, plină de cărți și tablouri, discuri și obiecte decorative. Făcu patul, pentru că dezordinea vorbea încă despre pasiunea lor de mai devreme. Se îndrăgostise deja de această casă, din prima clipă când pășise în ea.

Se întoarce în salon și se hotără să facă focul în cămin. Nu pentru că ar fi fost frig – încălzirea centrală era suficientă – ci pentru că-i plăcea atmosfera creată de lumina flăcărilor și voia ca totul să fie perfect la întoarcerea lui Laurie.

Abia aștepta s-o cunoască pe fiica lui Lee, deși era și foarte emoționată. Dacă fetița n-o va plăcea? Dacă nu se vor înțelege?

Lee nu-i povestise multe despre copila sa, cu excepția faptului că era o fetiță obișnuită de șase ani, inteligentă, dar nu foarte fericită.

Să așteptăm și să vedem, își spuse Marie-Claire, punând bușteni în cămin. N-avea niciun rost să-și facă griji dinainte.

Aprinse focul cu multă ușurință și se ridică, dându-și părul la o parte de pe frunte și ștergându-și obrazii de funingine. Privi flăcările unduitoare, gândindu-se la ziua care trecuse. Avusese o dispoziție ciudată. Poate fusese doar nervoasă. Iar gândul că avea s-o întâlnească pe Laurie îi sporise emoțiile. Prima impresie era întotdeauna importantă, mai ales în cazul copiilor. Oare ar fi trebuit să-și schimbe hainele? Își privi blugii și puloverul. O, Doamne, iată că intrase iarăși în panică!

Trebuia să se relaxeze.

– Aici erai, draga mea, se auzi o voce de femeie.

Marie-Claire întoarce capul și văzu o tânără cu părul roșcat, nemaipomenit de frumoasă, care o privea cu ochi reci și amuzați.

Marie-Claire se ridică .

– Bună, zise ea cât putu de calm. Cine ești?

– Melissa Sinclair, răspunse femeia.

Numele femeii nu-i spuse nimic și nu-i răspundea la întrebare.

– Eu mă numesc Marie-Claire Harper, zâmbi ea.

– Știu, ești noua soție a lui Lee, spuse Melissa Sinclair cu o privire dură. Să înțeleg că Lee nu-i acasă?

Marie-Claire se încruntă.

– Nu, a trebuit să plece.

Cum naiba intrase femeia asta în casă? Era evident că-l cunoștea pe Lee.

– Te servesc cu o cafea? întrebă ea politicoasă.

Melissa Sinclair aprobă din cap.

– Da, trebuie să discutăm. Mă scuzi că am dat năvală astfel, dar ușa era deschisă...

Vocea femeii nu era deloc prietenoasă, în ciuda cuvintelor de scuze și a farmecului ei natural.

Oftând, Marie-Claire o conduse către bucătărie și puse în funcțiune filtrul de cafea. Și-ar fi dorit ca Lee să fie aici. Melissa era o persoană malițioasă, iar ea nu se simțea în stare să lupte cu nimeni acum.

Căută ceștile de cafea, în timp ce trăgea cu ochiul la străină. Femeia se sprijini cu spatele de frigiderul înalt. Purta o pereche de blugi strâmți și o cămașă din mătase. Era fardată perfect, iar părul lung și des îi înconjura chipul cu o neglijență studiată.

Marie-Claire știu înainte să întrebe că Melissa Sinclair nu dorea zahăr în cafea. Se așezară la masa din bucătărie.

– Locuiești în apropiere? întrebă Marie-Claire politicos, încercând să facă mai plăcută conversația.

– Da, în partea cealaltă a satului, replică femeia cu o voce plictisită. Când v-ați căsătorit?

Surprinsă de această întrebare, Marie-Claire se bâlbâi:

– Acum... două zile... de ce?

Melissa ridică din umeri.

– Așa, replică ea vag.

Marie-Claire schiță un zâmbet.

– Ești prietenă cu Lee? întrebă ea calm.

– O, da, zise Melissa cu satisfacție.

Marie-Claire simți că i se strânge inima. Avea impresia că i se întindea o capcană.

– Suntem prieteni foarte apropiați... toți trei. Lee, Naomi și cu mine. Deși trebuie să recunosc că prioritatea mea e Lee. Orice femeie trebuie să-și vadă interesul, nu-i așa?

Mesajul era clar.

Marie-Claire păli, deși era foarte hotărâtă să nu se arate șocată în fața străinei.

– Da? făcu ea cu răceală. Păcat, pentru că e căsătorit cu mine.

Ochii Melissei se aprinseră de furie, dar replică la rândul ei cu indiferență:

– Nicio problemă, știm foarte bine de ce s-a căsătorit cu tine.

– Știm? repetă Marie-Claire cu o voce tremurândă.

– Da, eu și Naomi.

– Cred că ar fi mai bine să pleci, reluă tânăra, ridicându-se.

Nervii îi erau întinși la maximum și se simțea nesigură. Minte, își zise ea. E doar invidioasă și caută să mă tulbure.

Dar de ce ar minți? Pentru că era prietena lui Naomi? Pentru că-l dorea pe Lee?

Își poate da seama cu ușurință că nu pot concura cu ea și că n-am nicio armă, își spuse Marie-Claire confuză.

– Îi voi transmite lui Lee că l-ai căutat, adugă ea.

Melissa Sinclair nu era obișnuită să fie dată afară și gura ei rujată cu artă se strânse când se ridică.

– Așa să faci, i-o întoarse ea, sugerând că Lee n-ar suporta să i se ascundă această veste. Ai câștigat... pe moment, draga mea. Plec. Acum te simți sigură pe tine, dar acest lucru nu va dura. Când îți vei da seama de ce te-a luat Lee de soție, vei realiza că ai făcut o mare greșală.

Felul în care-i vorbise femeia o făcu pe Marie-Claire să tremure.

– Foarte bine, zise ea provocatoare. De vreme ce de-abia aștepti, de ce nu-mi spui chiar tu care a fost motivul pentru care Lee s-a căsătorit cu mine?

Imediat ce rosti aceste cuvinte însă, realizează că fusese o greșală să întrebe. Astfel, își arătase nesiguranța și naivitatea în fața foarte inteligentei sale rivale. Îi oferise acesteia încă un prilej s-o rănească.

– Cu mare plăcere. Îți voi spune totul. Naomi e gata să-l dea în judecată pentru a obține custodia lui Laurie. Avea nevoie de o soție, de o viață de familie solidă pentru a convinge judecătorul că e un tată bun, care-i poate oferi copilei o viață normală.

Melissa zâmbi, văzând privirea terifiată a lui Marie-Claire.

– Dacă-i așa, de ce n-ai fost tu preferată?

Melissa zâmbi din nou.

– Eu sunt deja căsătorită, draga mea. Iar această farsă a căsătoriei ne servește de minune ca să rămânem discreți. Lee e un tip foarte inteligent! Acum înțeleg și de ce te-a ales pe tine. Ești atât de naivă, de inocentă! Și apoi, îl iubești, nu-i așa?

Melissa se îndreptă către ușă, lăsând în urma ei o dâră discretă de parfum franțuzesc. Ieși apoi fără un cuvânt, fără o privire.

– Nu te cred! Țipă Marie-Claire către ușa închisă. Minți, minți!

Se prăbuși în fotoliu și-și aprinse o țigară. Nu voia să creadă ce-i spusese Melissa, dar mintea ei nu se putea odihni, reluând mereu și mereu conversația cu Melissa.

Lee avea nevoie de o soție, dacă voia s-o păstreze pe Laurie. Nu, nu era așa, încerca ea să se convingă. Dar femeia sădise în inima ei îndoiala și nu mai era sigură pe sine și nici de cel pe care-l iubea.

Lee avea mai multe motive să mintă decât Melissa. Lee avea mai multe de câștigat, în timp ce Melissa, dacă era s-o creadă, avea deja ce-și dorea.

Veni întunericul și Marie-Claire rămase tot în bucătărie. Uitase să prepare masa. Avea nevoie de siguranță și nimic nu i-o putea oferi. I se părea că Lee era plecat de ore întregi. Trădarea lui Chris o marcase și, fără să aibă pe nimeni cu care să discute deschis, mintea ei se învârtea în gol.

Dacă făcuse din nou o greșală? Avusese încredere în Lee, fără să aibă argumente solide pentru asta. Îl cunoștea de prea puțin timp. Știa prea bine că bărbații sunt înșelători și că se folosesc fără scrupule de femei.

Chipul întunecat și slab al lui Lee îi răsări în fața ochilor. Era un bărbat dur, puternic. Știa ce vrea și cum să-și atingă scopurile. Înfrunta lumea sigur și reușea mereu să învingă. O dorea, dar nu-i spusese nicio clipă că o iubește, realizează ea. Poate că pasiunea fusese doar un complement plăcut al planului său. Poate...

O, oprește-te! Își porunci ea cu voce tare. Cum putea gândi astfel? Îl iubea doar atât de mult! Un zâmbet amar îi înflori pe buze. Exact asta era problema. Dacă ar fi aflat că o folosisese, ar fi fost complet distrusă.

Îl voi întreba direct, se hotărî ea, încercând disperată să se calmeze. Îi voi spune ce mi-a împărtășit Melissa.

Se ridică și se duse în salonul întunecat. Se simți înfrigurată. Aprinse lumina și se așeză în fața focului, privind flăcările ce nu reușeau s-o încălzească.

Oare va avea curajul să-l înfrunte pe Lee? Nu-i va fi teamă de ce va putea afla? Era mai bine să afle adevărul și să sufere? Oare va putea trăi fără el?

Întrebările o asaltau, dar rămâneau fără răspuns. Confuză, își aprinse încă o țigară. O parte din ea simțea că gândurile îi erau lipsite de logică și că se chinuia singură, dar nu se putea opri. Încercă să se gândească la chipul lui Lee, la tandrețea din ochii lui când făceau dragoste, la pasiunea cu care o săruta.

Trebuia să aibă încredere în el. În fond, nu făcuse nimic care să-i trezească suspiciunea. Fusesse întotdeauna blând, tandru, pasionat. Ce altceva își mai putea dori de la un bărbat?

De ce îi era atât de teamă să nu fie rănită?

– Doamne, ajută-mă, șopti ea obosită.

Chiar atunci, sună soneria, întrerupându-i gândurile. Se ridică încet și se îndreptă către ușă. Deschise și se trezi față în față cu singura persoană pe care credea că n-o va mai vedea niciodată. Chris. Șocată, îl privi câteva secunde fără să poată reacționa.

Părea obosit. În urmă cu două luni, i-ar fi fost milă de el, dar acum nu simți nimic. Absolut nimic. Își dori numai să nu fi venit aici, să n-o fi căutat.

– Chris? zise ea, când realizează că bărbatul n-avea de gând să vorbească.

Chris o privi intens.

– Bună, Marie-Claire.

Glasul îi suna la fel de obosit pe cât părea. Plouase mult și părul lui blond îi stătea lipit de cap.

– Ce cauți aici? întrebă ea, încă șocată. De unde ai știut...?

– Pot să intru? o întrerupse el.

Ea îl privi în tăcere o clipă. Nu voia să-l invite în casă.

– Nu cred... începu ea, dar el înaintă și, fără să vrea, îi făcu loc.

– Voi face pneumonie dacă mă mai lași să stau atât în ploaie, zâmbi el.

Farmecul lui, altădată irezistibil, o lăsă rece. Pentru a mia oară își dori ca Lee să se întoarcă mai repede.

– Chris...

Vocea ei îl ruga parcă să plece. Nu mai simțea nimic pentru el, în afară de o ușoară simpatie.

– Marie-Claire, vreau să-ți vorbesc. Lasă-mă, te rog, să intru.

Glasul lui era aproape rugător, remarcă ea cu surprindere.

– N-avem ce să ne spunem, insistă ea.

– Marie-Claire!

– Bine, bine, dar nu trebuie să stai mult, cedă ea. Lee se va întoarce în câteva minute.

Îl conduse în salon și-l întrebă grăbită:

– Despre ce vrei să discutăm?

Voia să termine o dată toată povestea asta. Voia ca bărbatul să plece.

Dar înainte ca el să-i poată răspunde, telefonul sună din nou. Marie-Claire oftă și ridică receptorul.

Era Becky, și părea foarte îngrijorată.

– Marie-Claire? Uite, trebuie să te avertizez. Chris a venit pe la mine după-amiază. Voia adresa ta și i-am dat-o. Presupun că n-am făcut bine...

– Știu, o întrerupse Marie-Claire. E aici. Trebuie să închid, Becky. Te sun mai târziu, da?

Așeză receptorul la loc în furcă. Când îi telefonase prietenei sale din Elveția să-i spună despre nuntă, îi dăduse și noua adresă și numărul de telefon. Așa se explica, deci, cum o găsisese Chris.

Se întoarse către el și-l văzu zâmbind.

– Era Becky, nu? Te-a sunat să te avertizeze...

Marie-Claire nu-l luă în seamă.

– Ce vrei, Chris? întrebă ea din nou.

– Nu-mi oferi ceva de băut?

– Nu.

– Ei, da... cred că merit să te porți așa cu mine, comentă el, privind în tăcere încăperea. Foarte frumos și intim, adăugă el. Văd că până la urmă te-ai descurcat.

Marie-Claire tăcu, realizând ciudata intimitate a scenei. Lumina difuză a lămpii oferea un aer romantic încăperii, transformându-i parcă în eroi de poveste. Dar dacă ar fi aprins și restul luminilor, bărbatul și-ar fi dat seama cât era de îngrijorată.

– Mi-ar plăcea să treci la subiect, zise ea cu răceală, evitând să-l privească.

– La subiect? râse Chris fără veselie.

Cândva, râsul lui era exuberant, plin de viață, dar acum îi lăsă o impresie de tristețe. Mila o cuprinse din nou.

– N-am nimic să-ți spun, voiam doar să te văd.

Marie-Claire nu înțelegea de ce o venise s-o vadă și nu voia să-l încurajeze în niciun fel.

– Ei bine, m-ai văzut, zise ea încet. Cred că înțelegi... abia am ajuns în țară și sunt ocupată, așa că dacă ești atât amabil să mă scuzi...

Ridică ușor vocea, dar fără duritate.

– Ești fericită cu soțul tău, cu noua ta viață, Marie-Claire? întrebă Chris deodată.

– Da, sunt mai fericită decât am fost vreodată în viață, răspunse ea rapid, luptându-se cu sine să pară veselă.

Era fericită? Mințea cu nerușinare. Acum două ore fusese într-adevăr fericită, nebunește de fericită. Trebuia să-și fi dat seama că nimic nu putea dura.

Gura lui Chris se strâmbă amar.

– Mă bucur pentru tine și-mi pare rău pentru cele întâmplare...

– Totul a trecut, interveni Marie-Claire. Cred că ar fi mai bine să nu mai discutăm despre astfel de lucruri. Becky mi-a spus că te-ai însurat, felicitări.

Încerca disperată să mențină discuția în prezent. Pleacă, te rog, îl imploră ea în gând.

– Faptul că m-am însurat a fost cea mai mare greșeală pe care am făcut-o vreodată, izbucni el. Marie-Claire...

– Chris, asta nu-i treaba mea. Te rog, nu-mi mai vorbi despre tine. Cred că ar fi mai bine să pleci.

Bărbatul îi ignoră cuvintele și veni către ea.

– Ești murdară de funingine, zise el în șoaptă, punându-i mâna pe umăr și ridicând-o pe cealaltă ca să-i șteargă urmele de negreală de pe obraz.

Mai târziu, când derulă imaginile în minte, Marie-Claire realizează că scena arăta foarte ciudat. Chris o ținea lângă el și-i mângâia tandru obrazul.

Dar nu mai putea șterge aceste întâmplări. Când Chris îi șopti numele, ușa salonului se deschise și în fața lor se ivi Lee.

Capitolul 6

Marie-Claire își simți inima tresărind violent, iar obrajii i se îmbujorară cu vinovăție, deși știa că nu făcuse nimic rău.

Lee strânse pumnii și gura i se strâmbă de furie. Ochii lui negri o priviră cu cinism, judecând-o fără milă.

Mâna lui Chris alunecă de pe obrazul ei și bărbatul roși.

– Deci, el e soțul tău, zise el aproape batjocoritor.

Ea nu replică, nu-l privi. Ochii săi priveau temători către Lee. Bărbatul, la auzul glasului lui Chris, înaintă încet către ei, cu o furie stăpânită și cu o privire de gheață în ochi.

– Ieși imediat de aici, zise el calm, lipsit de expresie.

Amenințarea era însă implicită, iar Chris pricepu îndată că Lee nu glumea.

– Stai o clipă... începu el.

Marie-Claire observă că vocea îi tremura de teamă. Îi era frică de Lee și nu-l putea condamna. Își privi la rândul ei soțul și pielea îi furnică fără voie.

Lee nu-l lăsa să vorbească.

– Ieși, repetă el cu răceală. Iar pe viitor ai face bine să nu te mai apropii de soția mea.

Marie-Claire se cutremură la auzul accentului violent din vocea lui, iar Chris dădu înapoi în tăcere, privind în urma lui ca un iepure speriat. Ușa de la intrare se trânti, semn că musafirul nepoftit plecase.

Lee o privi tăcut, cu ochii strălucind de indignare și curiozitate. Obrajii ei se înflăcărară din nou, iar în ochi i se citea teama.

Cel puțin avea bunul-simț să pară vinovată, se gândi Lee. Naomi ar fi râs cu nonșalanță.

Marie-Claire era conștientă că prin atitudinea ei se condamna singură, deși nu era cu nimic vinovată. Dar Lee nu-i lăsa nicio șansă să se dezvinovățească.

– Nu ți-a luat prea mult, zise el în sfârșit. Nici zece minute după ce am plecat!

– Nu, nu înțelegi, șopti ea cu gura uscată.

Lee zâmbi fără umor.

– O, înțeleg prea bine, draga mea... am trecut prin toate astea de atâtea ori... zise el cu o mânie mocnită în glas. Te avertizez însă că, dacă-l mai văd vreodată aici, îl ucid.

Amenințarea lui amară o sperie, dar faptul că o credea în stare de așa ceva era cea mai grea pedeapsă.

– Nu înțelegi, repetă ea. Chris a venit...

– O, da, o întrerupse Lee cu răceală. Încerci să-ți cauți scuze. Poți să mă scutești de detalii promiscue, nu vreau să mai știu nimic.

Cuvintele lui o dureau. De ce era atât de nervos? se întrebă ea. Doar nu făcuse nimic rău.

El era cel care trebuia să-i ofere niște explicații, dacă Melissa Sinclair spusese adevărul.

– Nu ești deloc dispus să crezi în nevinovăția mea, nu-i așa? izbucni ea.

Crezuse că fostul logodnic o rănise, dar suferința aceea nu însemnase nimic pe lângă ceea ce simțea cum.

– Nu te interesează deloc adevărul, reluă ea.

Ochii lui Lee erau duri ca oțelul.

– Normal că nu, urlă el. Am văzut destul – lumina difuză, flăcările din șemineu, îmbrățișarea...

Era încă nervos, dar parcă și plictisit.

O privi cu dispreț. O, Doamne, o ura, se gândi ea. Lacrimile îi înecau gâtul.

– Ticălosule, șopti ea, rănită de răceala lui neiertătoare.

Insulta ei lovi în plin. El veni către ea în tăcere și o prinse de umeri, strivindu-i carnea.

– Vei vedea cât de ticălos pot fi, dacă te mai văd vreodată cu el, vorbi el cu dispreț.

– Îl voi vedea pe Chris oricând doresc, replică ea bravând. Cine naiba te crezi să-mi spui pe cine pot vedea și pe cine nu?

Degetele lui Lee se înfipseră mai adânc în umerii ei, făcând-o să geamă de durere. Ochii li se întâlneau, ai ei temători și neîncrezători, ai lui reci ca gheața.

– Sunt soțul tău, zise el. Îmi aparții.

– Nu, nu-ți aparțin, îl contrazise Marie-Claire cu duritate.

Lee o privi în ochi cu o fascinație hipnotică.

– Trebuia să știu că nu mă pot încrede într-o femeie, zise el încet.

– Atunci, de ce te-ai căsătorit cu mine? întrebă ea îndurerată.

– Tu ce crezi?

Pasiunea părea să-i lege încă, deși mânia lui Lee nu dispăruse. Chipul lui părea o mască lipsită de expresie, iar privirea lui era indescifrabilă.

Marie-Claire își umezi buzele. Venise momentul să-l întrebe despre Melissa Sinclair, dar gândul că ar putea să afle adevărul o durea.

– A... te-a căutat o prietenă de-a ta... Melissa Sinclair.

Privi în ochii lui în căutarea unei reacții, dar nu află nimic.

– Mi-a spus că... soția ta caută să obțină custodia lui Laurie...

Vocea i se stinse. Se simți deodată atât de slabă și de obosită! Nu mai îndrăzni să-i pună întrebarea la care dorea cu disperare răspuns.

Își privi soțul. Oare de aceea se însurase cu ea?

Lee își slăbi strânsoarea și-i întoarse brusc spatele.

Marie-Claire îi privi linia plină de forță a umerilor și mâinile puternice și bronzate aprinzând o țigară. Trase adânc fumul în piept, îl elibera printre buzele strânse și o privi în ochi.

– Melissa ți-a spus adevărul, zise el încet, aproape cu indiferență.

Marie-Claire își simți inima pustie. Glasul bărbatului deveni mai dur.

– Crede-mă, Marie-Claire, aș face orice îmi stă în putință pentru a o păstra pe Laurie.

Era răspunsul de care se temea cu toată ființa ei, iar Lee n-o cruțase deloc. Marie-Claire izbucni:

– Știi ceva? Mi-aș fi dorit din toată inima să mă fi măritat cu Chris, nu cu tine.

Cu oricine altcineva... în afară de tine.

Pentru câteva clipe se simți învingătoare, văzând cum chipul bărbatului devine sumbru, dur.

Lee înjură cu violență, aruncă țigara în focul din cămin și se îndreaptă către ea cu pași mari. Marie-Claire se dădu înapoi, înspăimântată.

Atmosfera era explozivă. Tânăra se trezi lipită de zid, iar trupul lui o strivi mai tare de peretele dur.

– E prea târziu pentru regrete, zise el cu amărăciune. Mult prea târziu, Marie-Claire, pentru că n-am de gând să te las să pleci din viața mea. Nici acum, nici... niciodată.

Își aplecă fruntea și ultimele cuvinte le rosti aproape de obrazul ei. Apoi, gura îi fu acoperită de a lui cu o pasiune sălbatică.

Marie-Claire ridică mâinile, încercând să-l împingă departe de ea. Dar Lee era prea puternic și gura lui continuă să-i strivească buzele. În adâncul ei, tânăra simți că-i primește fericită acest asediu, dar gândul o rușină. Mâinile ei încetară lupta și se agățară de gâtul lui cu fervoare.

Pentru câteva clipe, Lee răspunse cu o intensă pasiune, apoi brațele îi prinseră mâinile și o îndepărtă de el, respirând cu greutate și privind-o cu ochi.

– La naiba, Marie-Claire, șopti el, apoi ieși din cameră fără să mai adauge ceva.

Rămasă singură, căzu în genunchi în fața șemineului. Lacrimile îi inundară ochii.

Amândoi simțeau că în relația lor ceva se frânsese și că distrugerea era ireparabilă. Nimic nu va mai fi niciodată la fel.

Și totuși, acum câteva ore doari făcuseră dragoste cu atâta pasiune! Se părea că trecuseră mii de ani de atunci. Lee o folosisese, se gândi ea

înfrântă, o folosise la fel ca și Chris. Nici chiar când îi spusese că aflate adevărul despre Melissa Sinclair nu păruse să regrete nimic.

Nici măcar nu încercase să pretindă că se însurase cu ea din dragoste. Se căsătorise cu ea pentru că avea nevoie de o soție, orice soție, iar ea fusese disponibilă. Ar fi făcut orice să-și păstreze fiica, o spusese chiar el.

Își șterse lacrimile, dar altele se născură.

Cum putuse fi atât de proastă? Cum de continua să facă mereu aceeași greșeală? Întrebările îi asaltau mintea. Fusese orbită de dorință, de dragoste. Chiar și acum, îl iubea cu o dragoste despre care știa că nu va muri niciodată.

Treptat, începu să se calmeze și încetă să plângă.

Dintr-un motiv sau altul, gândul că Lee nu-i putea ucide dragostea îi dăruie o putere neștiută. Și, odată cu ea, se născu și o hotărâre. Trebuia să plece... nu putea rămâne aici, nu putea trăi alături de un bărbat care n-o iubea. Inima i se strânse la gândul că avea să tânjească în fiecare clipă după el. Poate dacă ar rămâne, bărbatul ar ajunge să țină la ea...

Nu, trebuia să plece chiar în seara asta. Se va duce la Londra, la Becky, va încerca să se regăsească pe sine și să uite de durere.

Se ridică de jos. Bine că nu despachetase! Se uită la ceas și observă că se afla acolo, singură, de mai bine de o oră.

Lumina din hol îi obosi ochii plânși. Urcă la etaj să se spele pe față. Putea să-și adune lucrurile în câteva minute și să plece fără ca Lee să observe.

Se simți mult mai calmă când intră în dormitor, deși nimic n-o putea proteja de durerea care-i frângea inima.

Privi cu tristețe patul unde ea și Lee ar fi trebuit să doarmă.

Când fu gata să intre în baie, bărbatul tocmai ieși, blocându-i drumul. Pe pielea lui bronzată străluceau încă picături de apă, iar în jurul mijlocului avea un prosop.

Îl privi cu inima bătând în alertă.

– Îmi... pare rău, se bâlbâi ea. Nu mi-am dat seama...

Lee își trecu mâna prin părul negru, privind-o la rândul lui cu o expresie indescifrabilă.

– Nicio problemă, răspunse el. Am terminat.

Apoi ieși din încăpere, lăsând-o singură. Tânăra își spală chipul obosit cu apă rece ca gheața, sperând să-și stingă flăcările din obraji.

Când se întoarse în dormitor, bărbatul se îmbrăca.

– Vreau să plec, șopti ea. Nu pot rămâne aici.

El îi privi părul în dezordine și chipul palid și trist.

– O, nu, în niciun caz, zise el încet și foarte sigur pe sine. Nu te las să pleci în felul ăsta.

Marie-Claire îi urmări mâinile în timp ce-și încheia cămașa albastră și se înfioră amintindu-și atingerea lor pe pielea ei goală.

– Nu mă poți opri, răspunse ea.

– Ba da, Marie-Claire, pot, replică el cu răceală.

– Dar de ce ai face-o? strigă tânăra, cu un tremur. Știm amândoi că mariajul nostru a fost o greșeală... a fost un impuls nebunesc, stupid...

Lee zâmbi, un zâmbet rece, la fel ca ochii săi de oțel.

– Asta a fost? făcu el cu o voce plată. Sărmana Marie-Claire, toate relațiile tale se sfârșesc în drame. Sau fostul logodnic ți-a făcut o propunere pe care n-o poți refuza?

Cuvintele lui amare o durură.

– Lee, te rog...

Nici ea nu știa ce anume îl ruga, dar rămase tăcută în privința presupunerii legate de Chris, refuzând să-i dea satisfacția de a nega. Dacă bănuia că plecarea ei avea vreo legătură cu Chris, poate îi va fi mai ușor s-o accepte.

– Mă rogi? o imită el. Și ce anume mă rogi, draga mea?

Făcu un pas către ea, iar ea se dădu înapoi, speriată.

– Lee, te rog... nu...

Nici n-avu curajul să-l privească. Ochii îi rămaseră fixați pe nasturii cămășii lui.

– Tremuri ca un copil speriat, zise el amuzat, ridicându-i bărbia și forțând-o să-l privească în ochi.

Tânăra nu răspunse.

– Ești soția mea, Marie-Claire, zise el cu o voce dură și n-am de gând să te las să pleci de lângă mine. Dacă e nevoie, te duc imediat în pat și-ți demonstrez că-mi aparții.

Ea îl fulgeră cu o privire în care se amestecau indignarea și teama.

– De ce naiba ești atât de speriată de mine? Acum câteva ore...

– Nu vreau să vorbesc despre asta, îl întrerupse ea cu disperare. Iar dacă simți nevoia să ai o femeie lângă tine, Melissa Sinclair cred că va fi încântată să-ți țină companie...

Surprinsă de propria îndrăzneală, Marie-Claire se opri brusc. Cuvintele îi sunaseră ca ale unei soții geloase. Un zâmbet amar îi apărui pe buze. Dar nu asta era? Privi trăsăturile ferme ale chipului lui Lee și realiză cu uimire că deja îl iertase pentru trădarea lui.

Doamne, îl iubesc atât de mult! se gândi ea cu furie. Nimic altceva nu mai contează atunci când sunt în preajma lui.

- Ce naiba ți-a spus Melissa? întrebă Lee, suspicios.
Marie-Claire se încruntă.
- Mi-a... povestit despre... custodia copilului, admise ea fără plăcere.
- Și mai ce? insistă Lee, pricepând că discuția nu se redusese la asta.
Marie-Claire tăcu.
- Spune-mi, reluă el cu mai multă blândețe, de parcă ar fi fost mai mult rănit decât furios.
- Mi-a dat de înțeles că aveți o relație, recunosc eu cu sinceritate și plină de mânie.
- Lee zâmbi.
- Și tu ai crezut-o?
- Ea ridică din umeri. N-avea de gând să răspundă la o asemenea întrebare.
- Nu contează, minți ea.
- Da? se miră el. Pentru tine nu contează dacă am sau nu o relație cu altă femeie? Ei bine, să știi că în ce mă privește, n-am de gând să-ți ofer aceeași libertate, replică el.
- Marie-Claire își mușcă buza.
- Te referi la Chris?
- Ochii bărbatului deveniră mai negri, mai sumbri.
- Exact la el mă refer, spuse el, accentuând fiecare cuvânt.
- N-am voie să-l văd nici dacă-l iubesc, așa cum susții tu? întrebă ea curioasă.
- Dar îl iubești, Marie-Claire? o chestionă el, privind-o direct în ochi.
- Lee...

Nu știa ce să răspundă. Bărbatul se afla atât de aproape de ea încât îi putea vedea fina textură a tenului și desimea întunecată a genelor. Îl dorea și acum, îl dorea din toată inima. Nu mai conta de ce anume se căsătorise cu ea, nu mai conta nici faptul că n-o iubea. Îi era de-ajuns că îl simțea aproape de ea.

– Nu putem vorbi despre altceva? ceru ea în șoaptă.

Gura bărbatului se strâmbă amenințător.

– Nu te mai juca, Marie-Claire, o avertiză el pe un ton scăzut. Am avut parte de prea multe jocuri neplăcute și sunt sătul de ele.

– Nu mă joc! replică ea, simțindu-se deodată foarte obosită.

Își lăsa capul pe spate, simțind mai aproape peretele rece, și-l privi în ochi.

– Unde e fiica ta? întrebă ea, schimbând subiectul.

Nu mai putea suporta tensiunea dintre ei.

– Dormea când am ajuns acasă și am dus-o direct în pat. Și foarte bine am făcut, date fiind circumstanțele.

– Sunt foarte obosită, șopti ea.

Chiar și lumina din încăperea i se părea prea violentă, prea strălucitoare. Nu mai voia să lupte.

– Ești epuizată, zise el cu blândete.

O ridică în brațe și o purtă către pat. O așeză pe pătura moale și rezistă eroic loviturilor ei.

– Doamne, tipă el într-un sfârșit, potolește-te! N-am de gând să te rănesc, nici să te ating.

Începu să-i dea jos hainele cu gesturi precise, lipsite de senzualitate. O vârî apoi sub cearșafuri. Pe jumătate adormită, Marie-Claire îi șopti numele. Bărbatul se aplecă și o sărută pe frunte. Atingerea suavă

a buzelor lui fu ultimul lucru pe care și-l aminti, înainte de a se cufunda într-un somn adânc, fără vise.

Nu se trezi decât a doua zi dimineată, luptându-se din greu să deschidă ochii. O ciudată letargie o cuprinsese amintindu-și evenimentele zilei precedente. Se întoarse încet pe o parte și văzu că Lee nu se afla lângă ea, deși patul păstra încă urmele trupului său. Se mișcă pe locul unde stătuse și ochii i se umplură de lacrimi.

Camera era întunecată, jaluzele erau încă trase. Afară se auzeau cântece de păsărele și lătratul unui câine în depărtare. O, Lee, oftă ea, gândindu-se că soțul ei dormise alături de ea întreaga noapte și că n-o atinsese.

Totul era un dezastru! Obosită, se ridică din pat și făcu un duș rece. Se îmbracă în blugi și-și puse o cămașă roșie, apoi se pieptănă îndelung. Nu era deloc nerăbdătoare să dea ochii cu soțul ei.

Coborî scările. Casa părea liniștită. Din bucătărie se auzeau însă râsete vesele de copil.

Se îndreptă într-acolo.

Lee stătea la masă cu un ziar deschis în față, râzând împreună cu o fetiță slăbuță cu ochi cenușii și păr negru. Laurie.

Marie-Claire rămase în prag și-i privi neobservată. Inima tinerei tresări cu durere la vederea dragostei care se citea în ochii bărbatului.

Ca și cum i-ar fi simțit prezența, Lee ridică brusc privirea.

– Intră, zise el cu blândețe, iar ea îl ascultă.

– E foarte târziu... începu ea... nici nu mi-am dat seama...

Bărbatul ridică din umeri.

– Erai foarte obosită și m-am gândit să te las să dormi.

Fetița ridică și ea privirea.

– Cine ești? întrebă ea, sărind de pe scaun și ieșindu-i în întâmpinare cu ochii sclipind de curiozitate.

Era un copil foarte frumos. Avea părul întunecat și ochii cenușii ai lui Lee, dar chipul îi era delicat, probabil moștenire de la mama ei.

– Eu sunt Marie-Claire, se prezentă ea.

Fetița aprobă din cap cu seriozitate.

– Da, tata mi-a spus despre tine.

– Iar tu trebuie să fii Laurie.

– De unde știi? întrebă copila.

– Tatăl tău mi-a povestit despre tine, replică Marie-Claire.

– Ești prietena lui tata?

Întrebarea nevinovată a fetei o luă prin surprindere pe Marie-Claire. Se uită spre Lee, dar nu întâlnește decât o privire cinică. Nu știe ce să răspundă.

– Da, zise el până la urmă. Marie-Claire e prietena mea.

Laurie privi de la tatăl ei la tânără.

– E frumoasă.

Îmi place, concluzionează ea.

– E foarte frumoasă, admise Lee.

Apoi, cu o schimbare bruscă de ton, bărbatul continuă:

– Vrei cafea?

Ea aprobă din cap.

– Nu ți-e foame? întrebă el, punându-i o în față ceașca de cafea.

– Eu mănânc ou, interveni Laurie. Vrei și tu?

Marie-Claire zâmbi și privi spre Lee.

– Nu, nu vreau nimic, mulțumesc. Nu mi-e foame.

Chiar și gândul la mâncare îi făcea rău.

– Cum dorești, răspunse Lee, întorcându-i spatele și turnându-i fetei un pahar de lapte.

Faptul că-și adora copila era evident. Marie-Claire îi privi împreună, dorindu-și ca aceeași dragoste să-l lege și de ea. Spera din tot sufletul și împotriva evidenței că li se va permite să rămână împreună.

Laurie era foarte fericită alături de tatăl ei, o fericire care i se citea pe chip în fiecare clipă când îl privea. Fetița își bău laptele stând cuminte la masă și privind curioasă către Marie-Claire.

– Vei locui cu noi? întrebă ea deodată.

Marie-Claire aprobă din cap, conștientă că ochii lui Lee erau fixați asupra ei.

– Da, voi locui aici, cu voi, răspunse ea stingerită, simțind chiar în acea clipă că nu va putea pleca până când nu va fi sigură că Laurie va rămâne alături de Lee.

Deja o iubea. Semăna atât de bine cu tatăl ei! Nu privi spre Lee, de teamă ca bărbatul să nu-i citească dragostea în priviri.

– Nu vei pleca, nu-i așa? Nu vreau să faci ca Naomi, insistă fetița, îngrijorată.

Marie-Claire se încruntă, surprinsă că Laurie îi spunea pe nume mamei ei.

– Nu, voi sta cât vrei tu, zise ea zâmbind.

– O, ce bine! exclamă Laurie, fericită.

Marie-Claire aruncă o privire către Lee, dar în ochii lui întunecați nu putu citi nimic. Tânăra se întrebă fără să vrea cum decursese relația dintre el și fosta soție și de ce ajunseseră la divorț. În orice caz, circumstanțele trebuie să fi fost foarte dure, altfel Naomi n-ar fi insistat să obțină custodia.

Era dificil să-și imagineze că cineva voia să-l despartă pe Lee de copila sa.

Îl privi îndreptându-se către Laurie și ridicând-o în brațele sale puternice. Bărbatul îi explică fetei că se căsătorise din nou și că Marie-Claire era soția lui. Ochii tinerei se umplură de lacrimi.

– Și Marie-Claire e noua mea mamă? întrebă Laurie, plină de speranță.

– Într-o zi, va fi, reluă Lee cu grijă.

– Vei fi mămica mea? persistă copila, întrebând-o direct pe Marie-Claire.

Lee tăcea. Tânăra trebuia să răspundă, dar nu știa ce.

– Hai să fim prietene, deocamdată, zise ea cu blândețe.

Laurie o privi cu ochi mari, cântărindu-i propunerea.

– Bine, aprobă ea cu un zâmbet.

Marie-Claire se relaxă și respiră adânc. Ce putea face? Nu-i putea promite nimic lui Laurie, pentru că nu era sigură că-și va putea ține promisiunile. Iar copila era foarte inteligentă. Prea inteligentă pentru a fi păcălită.

Chiar atunci sosi doamna Ingram, menajera. Se scuza pentru întârziere, explicând că nepoata ei, care locuia cu ea, își scrântise mâna.

– Nicio problemă, doamnă Ingram, zâmbi Lee către femeia care o privea curioasă pe Marie-Claire. V-o prezint pe soția mea, Marie-Claire.

Cele două își dădură mâna. Doamna Ingram era o femeie de aproximativ cincizeci de ani, micuță și rotunjoară, cu o privire plină de bunătate. Laurie o adora.

– O, mă bucur foarte mult pentru voi, zise ea.

Laurie dansa în jurul lor, fericită.

– Marie-Claire este noua mea mamă! îi explică ea doamnei Ingram.

– Laurie! interveni Lee.

Copila îi zâmbi angelic.

– Ei, se corectă fetița, acum suntem doar prietene, dar mai târziu va deveni mămică mea.

Lee se apropie de Marie-Claire și o prinse de umeri.

– Aș vrea să discut ceva cu tine, îi șopti el la ureche.

Inima îi bătu cu bucurie, dar realizează rapid că apropierea lor era doar un joc pentru ochii curioși ai doamnei Ingram. Dar trucul avu imediat rezultate. Menajera le zâmbi larg, încurajator.

Ieșiră, și Lee o conduse către birou. Bărbatul își puse haina, privind-o cu o expresie indescifrabilă.

– Îți mulțumesc că te-ai purtat atât de bine cu Laurie, zise el.

– A fost plăcerea mea, e o copilă minunată, replică Marie-Claire, roșind la neașteptata mulțumire a bărbatului.

– Îmi pare rău că te-a întrebat dacă vrei să-i fii mamă.

– Nu eram sigură ce trebuie să răspund, zise Marie-Claire.

– Știu. Cred că ai dreptul să afli mai multe despre mama ei, continuă Lee. Asta te va ajuta să înțelegi mai bine situația și s-o accepți mai ușor.

– O, nu... neapărat...

Nu era sigură că voia să știe astfel de lucruri. Era convinsă că o vor face să sufere.

– Ba da, Marie-Claire, o contrazise el, zâmbind. Ia loc.

Ea se așeză fără voie într-unul dintre fotoliile din piele, iar Lee se sprijini de birou.

– Naomi e dansatoare și nu și-a dorit niciodată un copil, începu el. Din punctul ei de vedere, Laurie a fost o greșeală și a regretat mereu apariția ei pe lume. Nu i-a plăcut perioada sarcinii și n-a fost deloc bucuroasă să-și părăsească munca, chiar și pentru scurtă vreme. M-a învinovătit pe mine pentru asta, dar mai rău a fost că n-a iertat-o niciodată pe Laurie. S-a purtat cu fetița de parcă ar fi fost copila altcuiva, insistând ca Laurie să-i spună pe nume. Aproape că i-a negat existența.

Tăcu o clipă. În ochii lui se citea mânia.

– De la bun început, a abandonat-o pe mâna cunoștințelor, iar ea își vizita amanții și prietenii. Nu pot spune că eu n-am avut nicio vină. Am fost plecat multă vreme și, într-un fel, am neglijat-o la fel de mult ca și mama ei. Laurie n-a avut niciodată o mamă și e destul de mare pentru a înțelege că toți prietenii ei de la școală au mămici iubitoare și, chiar dacă nu e vina ei, se simte cumva diferită de ceilalți. Iar acum încearcă disperată să schimbe situația. De aici vine și întrebarea stânjenitoare...

Marie-Claire ascultă cu atenție. Inima i se strânse de mila copilei. Cum putuse Naomi să fie atât de crudă? se întreabă ea îndurerată. Se uită către Lee. Chipul lui dur nu lăsa să se vadă nimic, dar era limpede că suferise din pricina infidelității soției și a faptului că-și neglijase copila.

– Îmi pare rău, șopti ea. Îmi pare foarte rău... pur și simplu nu înțeleg... Dar se întrerupse, realizând că n-avea dreptul să judece cele întâmplate.

– Cum poate o femeie să fie atât de indiferentă față de propriul ei copil? încheie Lee în locul ei, cu o voce amară.

– Nu... roși Marie-Claire, încercând să protesteze.

Lee clătină din cap.

– Numai Dumnezeu știe. Naomi, ca multe femei de felul ei, e extraordinar de lăcomă. Își dorește foarte mult să aibă bani, libertate și distracție. Să joace rolul mamei iubitoare nu i se potrivește deloc.

Bărbatul se ridică, nervos.

– Trebuie să plec, zise el deodată. Am niște probleme de rezolvat în oraș.

Marie-Claire se îndreaptă către ușă, înțelegând că e concediată politicos. Dar Lee îi bloacă drumul, privind-o în ochi.

Zâmbi și o sărută.

– Ne vedem mai târziu, zise el.

Bărbatul plecă înainte ca ea să-i poată răspunde.

Realiza că nu putea să-l părăsească. Îi promisese lui Laurie că va rămâne... și nu se putea despărți de Lee.

Capitolul 7

Trecu o săptămână. O săptămână bună, își spuse Marie-Claire, re trăind momentele trecute, în timp ce se plimba alături de Laurie pe malul înghețat al râului care străbătea orașul.

Prietenia dintre ele devenea din ce în ce mai solidă. Copila se atașase de ea, iar Marie-Claire, deși încerca disperată să nu se implice, realizează că o iubește cu toată dragostea pe care nu i-o putea oferi lui Lee.

Se gândi la soțul ei și inima i se strânse din nou. Bărbatul era plecat la New York cu afaceri și n-avea să se întoarcă decât peste câteva zile.

Se despărțiseră într-o tăcere furioasă, după o ceartă teribilă care avusese loc cu o seară înainte.

Tensiunea acumulată între ei explodase în acea noapte, când Marie-Claire menționase numele lui Chris.

Deodată, se treziră privind-se ca doi dușmani. Lee îi reproșă foarte multe lucruri, cu un ton de gheață și o cruzime cinică. Ea țipase la el, dezvăluindu-și toate frustrările într-un șir de acuzații teribile. Bărbatul puse capăt certei printr-un sărut furios.

Intenționase s-o pedepsească, înțelesese asta, dar furia era un afrodisiac puternic și răspunsul ei coplesitor fusese la fel de puternic ca și atacul bărbatului. Tânăra se supusese puterii lui și sfârșiseră făcând dragoste pe covorul din fața căminului. Marie-Claire gemuse la atingerea lui, pierdută de dorință, șoptindu-i numele.

– O, Marie-Claire, îi murmurase el la ureche. Nu trebuie decât să mă atingi, și parcă sunt un alt om.

Cuvintele se topiseră încet, într-o lume de poveste.

Acum însă, era nevoită să se confrunte din nou cu realitatea. Lee n-o iubea și nu se căsătorise cu ea decât pentru a-și putea păstra copila. Avea nevoie de o soție și... o dorea.

Lee plecase de acasă în acea noapte, fără regrete, iar ea nu dormise, zburcumiându-se în patul prea mare și întrebându-se unde se dusesese soțul ei.

A doua zi se întâlniseră întâmplător pe scări. Lee părea obosit, iar în ochii lui citi o ciudată și dezolantă tristețe.

Se priviseră în tăcere și Marie-Claire regretase cuvintele rostite la nervi cu o seară înainte. Fu nevoită să recunoască faptul că-și dorea încă să facă dragoste cu el și să-și petreacă noaptea în brațele lui. Dacă această dorință n-ar fi fost negată, poate că relația dintre ei s-ar fi îmbunătățit mult, dar mândria o împiedica să-și dezvăluie sentimentele.

Ar fi vrut să spună ceva, să-i explice, să se scuze.

– Lee... începuse ea curajoasă, dar cuvintele o trădaseră.

El o privise în tăcere câteva clipe, apoi spusese:

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat aseară... n-ar fi trebuit să te ating...

Cu palmele calde, îi mângâiasă părul.

– Nu... te rog, protestase ea, gata să plângă.

Peste câteva clipe Lee plecase, și doamna Ingram o informase că se dusesese la New York cu treburi urgente.

– Uite, Marie-Claire... uite! exclamă Laurie, întrerupându-i gândurile triste și aducând-o înapoi în prezent.

Fetița îi arătă trei rațe aflate pe râul acoperit de gheață.

Marie-Claire privi, forțându-se să zâmbească, și-i explică fetei că penajul păsărilor le proteja de frig și că nu erau nici triste, nici înfrigurate. Merse mai departe, ținându-se de mână, în timp ce Marie-Claire privea copacii întunecați și pământul înghețat. Vremea se potrivea de minune cu starea ei de spirit.

Îi era dor să-l vadă din nou pe Lee. În fiecare dimineață se ruga ca el să se întoarcă. Când se afla departe, tânjea după el. Nu conta că n-o iubea. Dacă o dorea încă, era suficient.

N-avem decât o viață, se gândi ea, și nu vreau s-o risipesc. Acum, îmi doresc să profit de tot ce-mi oferă această căsnicie. Dragostea mea va fi destul de puternică pentru amândoi. Destul de puternică pentru a rupe barierele dintre noi.

Mintea ei rățăcea aiurea, în timp ce fetița vorbea și vorbea... Încerca să-i răspundă de fiecare dată, deși se concentra foarte puțin asupra lucrurilor pe care le auzea.

Lee telefonase o singură dată, iar ea fusese la cumpărături. Doamna Ingram vorbise cu el. Din ce înțelesese, bărbatul nu voise decât să se intereseze de copilă. Menajera nu fusese deloc surprinsă sau suspicioasă, presupunând că bărbatul își suna soția seara. Credea despre ei că sunt un cuplu ideal, ceea ce însemna că planul lui Lee

funcționa perfect. Pentru cei din afară chiar reprezentau un cuplu model. Doamna Ingram n-avea de unde să știe că Marie-Claire își petrecea nopțile plângând singură în patul uriaș, bolnavă de dragoste pentru soțul ei.

O, Lee era inteligent! O făcuse prizonieră atât de ușor, o înlănțuise cu lanțuri puternice, care o țineau strâns legată de el. Bărbatul știuse probabil că ea și Laurie aveau să se înțeleagă bine și anticipase că nu va mai putea pleca odată ce îi va întâlni fiica. Nici măcar nu-l putea condamna pentru asta. "Voi face tot ce pot pentru a o păstra pe Laurie alături de mine", spusese el și, imediat ce o cunoscuse pe fetiță, Marie-Claire înțelesese de ce.

Oftă, dându-și părul pe spate. Se afla într-o situație imposibilă, din care nu putea și nu voia să scape. Îl iubea pe Lee și sentimentele ei pentru copilă deveneau din ce în ce mai puternice.

Zi de zi își bătea capul pentru a descoperi o rezolvare, fără a ajunge la nicio concluzie. Tot ce știa cu siguranță era că va rămâne, atâta vreme cât Lee va avea nevoie de ea. În dragostea ei nu mai încăpea mândria. Îl iubea prea mult, prea profund pentru a-și permite un astfel de lux.

Îngândurată, observă că ajunseseră la marginea pădurii care înconjură satul. Deodată, dintre copaci apărură un câine, zburdând vesel în fața lor. Laurie țipă încântată și se apropie de el.

— E Günther! exclamă ea.

Dar atenția tinerei fu atrasă de un bărbat înalt, stăpânul câinelui, care le ieși în întâmpinare.

— Bună, Laurie, zâmbi acesta.

N-am știut că te-ai întors.

Era un tip atrăgător, de aproximativ patruzeci și ceva de ani – aproximă Marie-Claire – al cărui păr negru începuse să albească la tâmple. Ochii lui albaștri erau calzi și înțelegători.

– Dă-mi voie să mă prezint, se adresă el lui Marie-Claire. Mă numesc Harrison Sinclair, adăugă, întinzându-i mâna.

– Eu sunt Marie-Claire Harper, surăse tânăra.

– Marie-Claire e soția lui tati, interveni Laurie cu mândrie.

– Da? se miră bărbatul. Am auzit că s-a însurat, într-adevăr. Ai început să te obișnuiești cu noile locuri?

Părea un om deschis și sincer și Marie-Claire îl plăcu.

– Da, zise ea. E foarte frumos aici.

Se uită apoi la ceas cu subînțeleș, intimidată. N-avea chef de conversații convenționale și acest bărbat era în fond un străin. În schimb, Laurie vorbea cu el vesel, povestindu-i câte în lună și-n stele.

– Ar fi bine să ne întoarcem, sugeră Marie-Claire după o vreme. În curând, se va întuneca.

– Bine, zâmbi copila, ascultătoare.

– Și eu merg în aceeași direcție. Vă supărați dacă vă însoțesc? întrebă bărbatul.

– Desigur că nu, domnule Sinclair, replică Marie-Claire. Am fi bucuroase să ne țineți companie.

– Te rog, spune-mi Harrison. Nu-mi plac formalitățile.

Laurie îi luă de mână pe amândoi și porniră la drum, în timp ce Günther sălta vesel în fața lor. Deodată, în timp ce vorbeau, Marie-Claire realizează cine putea fi străinul.

– Ești cumva rudă cu Melissa Sinclair? întrebă ea.

Ochii albaștri ai lui Harrison îi întâlneau pe ai ei.

– E soția mea, răspunse bărbatul, amuzat.

– O, n-am știut... se fâstâci tânăra.

Situația devenise stânjenitoare.

– Să înțeleg că ai întâlnit-o? întrebă Harrison.

Marie-Claire roși.

– Da, răspunse ea grăbită. A venit să-l vadă pe Lee, adică pe noi, în ziua în care am revenit din Elveția.

Îi venea să-și muște limba, pentru că pronunțase numele lui Lee. Harrison era un bărbat atât de bun, încât i se părea nedrept să-l rănească. N-avea nicio vină pentru comportamentul Melisei. Încercând să treacă repede peste momentul penibil, începu să vorbească mai repede.

– Ce coincidență, nu-i așa? Să ne întâlnim noi doi, după ce am cunoscut-o pe Melissa. Dar presupun că într-un sat mic ca acesta este ceva normal...

– Nu mai fi atât de jenată, interveni Harrison. Din fericire, la fel ca și restul sătenilor, cunosc prea bine faptele Melisei, zâmbi bărbatul.

Deși intenționase s-o facă să se simtă mai bine, nu făcuse decât să-i sporească stânjeneala.

Era, deci, adevărat! Și Harrison știa despre Lee și Melissa. Marie-Claire roși și-și plecă privirea.

– Ei, lasă, nu trebuie să te întristezi. Hai să facem un pact, vrei? reluă Harrison. De acum înainte, nu mai vorbim despre Melissa. De fapt, este un subiect pe care m-am obișnuit de mult să-l evit.

Vocea bărbatul era calmă, împăciuitoare. Marie-Claire aprobă din cap, compătimindu-l. Și totuși, ceva i se părea greu de priceput. Harrison știa despre infidelitățile soției sale și părea să accepte faptele

cu seninătate. Găsea că e un subiect jenant, dar aproape normal. Dar nu făcea și ea același lucru cu Lee?

Din fericire, Laurie reuși să-i abată atenția de la aceste gânduri și ajunseră acasă destul de repede.

Când ajunseră în fața porții, fetița se întoarce spre Harrison:

– Hai înăuntru, să bei un ceai cu noi, îl rugă ea.

– Ei... ezită bărbatul, privind către Marie-Claire.

Tânăra se simți obligată să intervină:

– Da, te rog, mi-ar face mare plăcere.

– Mulțumesc.

Părea încântat de invitație, iar Marie-Claire se simți jenată pentru lipsa ei de entuziasm. Era un om bun și nu era deloc vina lui că soția îl înșela cu Lee.

Doamna Ingram îl primi ca pe un vechi prieten. Se așezară cu toții în jurul mesei rotunde din bucătărie, mâncând pâine prăjită cu gem și bând ceai. Afară, seara de iarnă deveni mai întunecată și vântul începu să bată cu putere. Marie-Claire privi focul vesel, dulapurile din lemn și vesela strălucitoare și se simți ciudat de bine. Ca acasă.

– Vreau să-l rog pe tata să-mi ia un câine ca Günther, anunță Laurie. Când se întoarce?

Conștientă că Harrison o privește, Marie-Claire zise încet:

– Nu știu. Bănuiesc că în curând.

– Cât de curând? insistă Laurie cu o inocență copilărească.

Scena devenise stânjenitoare.

– Știu o fermă unde s-au născut câțiva căței exact ca Günther, interveni Harrison, privind către Marie-Claire. Ar trebui să mergem să-i vedem într-o zi.

– O, da! exclamă Laurie entuziasă.

Doamna Ingram o conduse apoi pe copilă la etaj să facă baie.

Marie-Claire îl servi pe Harrison cu încă o ceașcă de ceai.

– Cu ce te ocupi, Harrison? întrebă ea.

– Scriu... biografii, replică el scurt.

– O, trebuie să fie o muncă fascinantă, reluă tânăra.

– Pari obosită, schimbă el subiectul, cuoarecare îngrijorare în voce.

Da, era obosită, îngrozitor de obosită. Nu mai dormise noaptea de multă vreme și era perfect conștientă de cearcănele pe care le avea în jurul ochilor.

– Presupun că e din cauza schimbării aerului. Sunt obișnuită cu viața în oraș... unde e mai multă poluare, replică ea cu un zâmbet timid. Harrison nu spuse nimic, dar expresia lui deveni neîncrezătoare. Încerca s-o ajute, îi oferea prietenia lui. Marie-Claire simți nevoia să-i explice mai multe, păstrând totuși aparențele.

– Bănuiesc că...

Dar vocea i se frânse brusc și izbucni în lacrimi. Tensiunea acumulată era prea mare. Era ciudat să plângă astfel în fața lui, un străin, dar nu se putea abține.

Harrison nu păru deloc tulburat. Se căută calm în buzunar și-i întinse batista.

– Îmi pare rău... zise ea.

– Nicio problemă. Poți plânga cât dorești, îți va face bine, răspunse el cu blândețe. Și, după ce totul va trece, îmi poți spune ce anume te-a făcut să plângi. Dacă dorești, bineînțeles. Vei descoperi că știu să ascult. Marie-Claire zâmbi.

– Gata, mă simt mai bine...

– Vezi?

– Ești atât de bun, spuse ea încet.

– Așa sunt întotdeauna cu femeile frumoase, o asigură Harrison cu umor. Iar tu ești foarte frumoasă. Lee e un tip norocos.

La auzul acestui nume, inima ei se strânse de durere.

– Presupun că Lee e cauza aceste tulburări. Și, judecând după felul în care ai reacționat când ai auzit că Melissa e soția mea, bănuiesc că și ea e implicată...

Marie-Claire făcu ochii mari, dar nu spuse nimic. Ce-i putea spune?

– Să auzim, vorbi din nou bărbatul. Poate te pot ajuta.

– Nu pot să-ți spun nimic, zise ea, nefericită. Nu pot.

Harrison își aprinse o țigară, oferindu-i și ei una.

– O, înțeleg... Bun, atunci voi încerca să ghicesc. E mai bine așa?

Ea îl privi cu îngrijorare, dar bărbatul continuă:

– Ai spus că Melissa a trecut pe aici, așa-i?

Marie-Claire aprobă din cap.

– Și... ți-a spus... sau a sugerat... că are o relație cu soțul tău, continuă bărbatul.

Marie-Claire îl asculta șocată.

– De unde știi?

Harrison zâmbi.

– N-a fost deloc dificil. Am ghicit asta din clipa în care ai întrebat despre ea. Suntem căsătoriți de cinci ani și am ajuns să ne cunoaștem foarte bine. Știu că Melissa are relații cu alți bărbați, și asta pentru că simte nevoia să i se confirme că este încă o femeie frumoasă. Iar eu nu-i mai pot oferi această siguranță, pentru că intimitatea legăturii noastre i se pare monotonă. Dar întotdeauna se înoarge la mine și

nu-i pasă niciodată cu adevărat de bărbații cu care mă înșală. Nu-i deloc un mariaj clasic, nici perfect, și știu că mă mint singur, dar sunt pregătit să accept totul, dacă ăsta-i prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru ea.

Marie-Claire asculta cu inima strânsă.

Ideea de a-l împărți pe Lee cu altă femeie i se părea intolerabilă. De aceea, insinuările Melissei o duruseră mult.

– Nu știu ce să spun, admise ea.

– Nu spune nimic. Doar ascultă-mă. Sunt gata să bag mâna în foc că Melissa n-are o relație cu Lee. Știu foarte bine că n-ar refuza o astfel de șansă – mi-a spus-o chiar ea – dar îl cunosc pe Lee, și știu că el nu i-ar oferi ocazia. Nu e interesat de ea și n-a fost niciodată, iar asta i-a rănit orgoliul și i-a sporit nesiguranța. N-ai de ce să te îngrijorezi, Marie-Claire. Melissa n-a reușit niciodată să-i intre în grații lui Lee. El n-o vrea. Soțul tău este un bărbat onest și integru. Mi-e prieten, și acest lucru e suficient pentru a-l ține departe de Melissa.

Bărbatul vorbise cu atâta siguranță, încât îl crezu. Se simți de parcă i se luase o povară de pe umeri.

– E adevărat, întări el calm. Trebuie să mă crezi.

– Te cred, zâmbi ea. Ah, îmi vine să te sărut.

În spatele ei se auzi ușa închizându-se și vocea lui Lee răsună în apropiere.

– Presupun că n-ai de gând să dai curs acestei invitații, Harrison.

Marie-Claire sări de pe scaun. Nu se aștepta ca Lee să se întoarcă atât de repede.

– N-aș îndrăzni, râse Harrison. Cred că ar trebui să plec, adăugă el.

Marie-Claire își luă rămas-bun de la el, simțind că și-a câștigat un prieten prețios, iar Lee îl conduse.

Ea îl așteaptă în bucătărie, nerăbdătoare.

– E cafea făcută? întrebă la întoarcere.

Părea obosit, mai slab, pământiu... Ochii lui cenușii sclipeau intens.

– Fac îndată, se grăbi ea să răspundă. Să-ți aduc și ceva de mâncare?

– Doamna Ingram e plătită să facă de mâncare, replică Lee laconic, scoțându-și haina și așezând-o pe spătarul scaunului.

– Îmi place să gătesc, protestă Marie-Claire.

– Stai liniștită, nu mi-e foame, zâmbi el.

Tânăra turnă cafeaua în ceașcă. Tăcerea care se lăsă era greu de suportat. Invizibilă, dar grea, apăsătoare.

Marie-Claire își mușcă buzele.

– Ești obosit, zise ea cu blândețe.

Lee își trecu mâna prin păr.

– Sunt, recunosc el. Am călătorit fără încetare în aceste ultime douăzeci și patru de ore.

– O! exclamă ea, fără să știe ce să răspundă.

Se simțeau ca doi străini. Nu mai puteau comunica. Ah, totul era atât de trist!

Lee sorbi din cafea.

– Dar tu, cum te simți, Marie-Claire?

– Foarte bine, răspunse ea grăbită și nervoasă.

– Minți, o certă el. Se vede că ai plâns. Ce naiba a spus Harrison, de te-a făcut să plângi?

Ea îi ocoli privirea.

– Nu el m-a făcut să plâng, zise ea. Eu singură mi-am dat motive pentru a plânge. Ai văzut-o pe Laurie? Ochii bărbatului se îngustară.

– O voi vedea mai târziu. Deja a adormit.

Acum, sunt îngrijorat din pricina ta.

– N-ai de ce. Mă simt foarte bine.

Lee se ridică.

– De ce naiba încerci să mă păcălești, Marie-Claire? De ce te joci mereu cu mine? Sunt prea obosit și n-am chef de jocuri. În afară de faptul că ai plâns, bănuiesc că nici n-ai mâncat ca lumea și nu prea ai dormit.

– Ești foarte perspicace! replică ea, evitând să-l privească în ochi.

Lee vedea prea multe!

Se îndreptă către fereastră, privind afară.

– Nu înțeleg de ce îmi pui atâtea întrebări, dacă deja cunoști răspunsul.

Era furioasă. Furioasă pe sine însăși pentru că nu știuse să se stăpânească. Furioasă pe el, pentru că nu-i păsa de ea.

– Te simți chiar atât de rău aici? întrebă el pe un ton calm.

– Câteodată, da, mărturisi ea cu sinceritate.

Simți mâna lui Lee mângâindu-i părul și se cutremură, înfricoșată că dragostea pentru el o va face să se dea de gol. Se întoarse către el și-l privi în ochi.

– Nu te îngrijora, zise el cu răceală. Faptul că atingerea mea îți displace este foarte vizibil și nu sunt omul care să ia ceva cu forța.

Marie-Claire simți că-i vine din nou să plângă. Dacă Lee ar ști ce era cu adevărat în sufletul ei! Incredibil cât de repede se transformase relația lor! Unde erau acele nopți de dragoste, unde era plăcerea de a sta împreună și de a se privi pur și simplu în ochi?

– Încă mai vrei să pleci, Marie-Claire? Încă mai tânjenști după fostul tău iubit?

Ea rămase pe loc, fără să spună nimic. În tăcerea care se lăsa, se auzea clar ticăitul ceasului de lemn de pe cămin și trosnetul lemnurilor în foc. Bucătăria era caldă și luminoasă.

– Nu l-am mai văzut pe Chris, zise ea cu glas tremurător, întrebându-se de ce anume îl lăsase pe Lee să creadă că avea încă sentimente pentru acel bărbat.

– Nu? Iată o ocazie pierdută, draga mea, răspunse Lee trăgănat. O șansă pe care n-am de gând să ți-o mai ofer.

– Nu înțeleg...

Un zâmbet amar îi înapăru pe chip.

– Gândește-te bine, o îndemnă el. Vei vedea că înțelegi.

Marie-Claire se gândi la sugestia lui și, deodată, realizează ce voia să spună.

– Te așteptai să nu mă mai găsești aici la întoarcere, nu-i așa? întrebă ea, șocată.

– Nu m-ar fi mirat, recunosc el.

– Dar i-am promis lui Laurie că voi rămâne... protestă ea slab.

– Și de asta te mai afli încă aici? Din pricina lui Laurie?

– Da, replică ea, incapabilă să-i dezvăluie adevăratele motive.

Degetele lui se strânseseră în părul ei. Ea îi privi conturul ferm al buzelor. Dacă n-ar fi știut adevărul, și-ar fi putut imagina că-l rănise. De fapt, nu făcuse decât să-l înfurie.

– Cel puțin ești sinceră, zise el amuzat, recăpătându-și controlul.

– Și asta e tot ce-ți dorești, nu-i așa? îl înfruntă ea, uimită de calmul bărbatului.

Ah, pentru el totul era atât de ușor!

Ochii lui o priviră cu ironie.

– Ai fi surprinsă să afli ce-mi doresc, zise el încet.

– Mă îndoiesc! replică ea, dar curajul o părăsise deja.

Nu-și mai dorea decât să plece, să scape de această confruntare fără rost.

– Cred că am fost nebună să mă căsătoresc cu tine...

Glasul o trădă. În ochi, avea din nou lacrimi.

Lee tăcu, clătinând din cap.

– O, nu te face că nu pricepi, știi exact ce vreau să spun, ți-o spun.

Lee închise ochii pentru o secundă.

– Din nefericire, draga mea Marie-Claire, înțeleg prea bine ce spui. Dar nu te pot lăsa să pleci. Nu uita asta și învață să accepți realitatea.

O, da, își va aminti asta toată viața, se gândi ea furioasă. Avea nevoie de ea pentru a obține custodia micuței. Avea nevoie de ea atât de mult, încât era hotărât să transforme viața lor într-un coșmar. Cum va putea oare trăi alături de el, în mânie și indiferență? Îl iubea atât de mult, îl dorea atât de tare!

– Cred că mă urăști, zise ea printre lacrimi.

Sprâncenele negre ale bărbatului se ridicară în semn de mirare.

– Să te urăsc? Nu te-aș putea urî niciodată, dragostea mea, zise el cu o blândețe uimitoare. Dumnezeu știe că m-am gândit la tine în fiecare clipă de când am plecat la New York.

– Pentru că bănuiai că voi pleca?

– Ce ți-a spus Harrison? o întrerupse el, încruntat.

Ea tremură.

Era prea obosită pentru a continua să mintă. Tot ce-și dorea era să se aplece în brațele lui și să facă dragoste cu el.

– Mi-a spus că tu și Melissa n-aveți o relație, recunoscuse ea șoptit.

– Ți-aș fi putut spune chiar eu asta, zise Lee cu un ton care-i umplu inima de căldură.

– Mi-a fost teamă să te întreb, admise ea.

– Melissa mi-a dat într-adevăr de înțeles că asta își dorește, dar nu sunt deloc interesat. I-am și spus asta. Este o ființă lipsită de inimă și-i face viața un iad lui Harrison, șopti el.

– Cred că o iubește foarte mult, zise Marie-Claire.

– L-a îngenuncheat, replică Lee cinic. Și așa va rămâne pentru tot restul vieții.

– Sărmanul Harrison. E atât de nedrept ce i se întâmplă.

– Mai bine ți-ar părea rău pentru tine însăși, Marie-Claire, pentru că n-am deloc intenția să dorm singur în noaptea asta, o amenință el.

Ea făcu un pas înapoi.

– Nu, nu, protestă ea, încercând să nege atracția pe care o simțea față de el.

– Te doresc, spuse Lee, respirând iute. Te doresc atât de mult, încât mă doare. Ești soția mea, Marie-Claire, și te vreau alături de mine... în fiecare noapte.

– M-ai păcălit, murmură ea, dând înapoi.

– O, nu. Tu ți-ai hrănit singură iluziile. Eu n-am pretins niciodată că nu te doresc.

Privirea bărbatului se opri pe sâni ei, iar Marie-Claire încercă zadarnic să-și păstreze controlul asupra propriilor emoții. Focul dorinței o cuprindea treptat.

– Lee, nu... nu se poate așa... fără dragoste... șopti ea, privindu-l ca hipnotizată.

Știa că respingerea ei îl enervase.

Bărbatul păși către ea, înalt, puternic, întunecat. Ochii lui strălucind de dorință reușiră să-i înlăture și ultimele ezitări.

O prinse în brațe ușor și gura lui îi cuceri buzele.

Marie-Claire gemu, incapabilă să se stăpânească. Așteptase atât de mult această clipă, încât i se părea că atingerea lui o înnebunește. Îl sărută și degetele îi mângâiară trupul puternic.

Sărutul lor continuă la nesfârșit, mai profund și mai senzual. Gura lui Lee îi atinge ochii, tâmpilele, urechile, cu o pasiune fierbinte.

– Mi-a fost dor de tine, recunosc eu cu un geamăt ușor.

– Și mie de tine, șopti el. Atât de dor...

Se strânsură în brațe cu disperare, mai aproape, mai aproape...

Degetele lui îi atingeau trupul, lăsând în urma lor o dâră de foc.

Ea îi urmărea cu palmele linia trupului. Doamne, cât îl dorea!

Îi desfăcu haina și-i vârî mâinile sub cămașa lui din mătase, dar Lee își puse imediat brațele deasupra, împiedicând-o să se miște.

După câteva secunde de tăcere întrebătoare, Marie-Claire se trezi respinsă, alungată din brațele lui. Ochii ei îl priviră cu mirare.

– Ai dreptate, zise el cu duritate. Fără dragoste, nu înseamnă nimic.

Tânăra roși. Se schimbăse atât de mult în câteva clipe! Era de parcă n-ar fi ținut-o în brațe, n-ar fi sărutat-o și n-ar fi atins-o niciodată.

– Nu vreau să mă folosești ca pe un înlocuitor și să suspini lângă mine gândindu-te la fostul logodnic, Marie-Claire, oricât de mult te-aș dori!

Închise ochii și, când îi deschise, bărbatul deja plecase.

Totul trecuse ca un vis.

Ceasul încă bătea înfundat, focul încă ardea în cămin, dar inima ei nu mai bătea de dorință și de încântare, ci de durere și umilință.

Capitolul 8

Peste două zile, sună telefonul. Marie-Claire își bea cafeaua de dimineață. Era Ran.

– Cum este viața de tânără căsătorită? Întrebă el vesel.

Bucuroasă că-i aude glasul, Marie-Claire răspunse automat:

– O, e minunat! Și tu ar trebui să încerci.

Șansa de a i se confesa fusese înlăturată dintr-o singură replică negândită. Iar Ran era singura persoană în care ar fi putut avea încredere. De ce mințise? De ce se prefăcea? Adevărul era că lucrurile mergeau mai prost ca niciodată. Se strădui să asculte răspunsul lui Ran.

– Stai liniștită, voi profita de sfaturile tale și voi încerca. De asta te-am și sunat. Voiam să fii prima care află. Eu și Bettina ne-am logodit, zise el fericit. I-am cerut mâna ieri seară și, incredibil, a acceptat.

Nu era chiar o surpriză, dar inima tinerei se topi de fericire pentru ei.

– O, Ran, sunt atât de fericită! Îl felicită ea.

Nunta urma să aibă loc în iulie și ceremonia avea să se țină la Londra.

– Crezi că Lee va accepta să-mi fie cavaler de onoare? întrebă Ran, plin de speranță.

– Desigur... cred că va fi onorat, replică ea.

Până și gândul la soțul ei o durea.

– Vrei să-l întrebi tu? reluă bărbatul. Voi lua și eu legătura cu el, dar cred că farmecul tău îl va convinge mai repede.

Care farmec? se întrebă ea cu cinism. Lee îi spusese limpede că era imun la farmecele ei!

– Nu cred că va fi nevoie de prea multă muncă de lămurire, zise ea.

Fericirea lui Ran îi accentuase durerea. Încerca s-o uite, s-o ascundă, dar fiecare nouă clipă era și mai dureroasă. Încerca să se mintă că mariajul ei era perfect. Se mințea câteodată atât de mult, încât ajungea să se convingă singură.

Îl întrebă pe Ran despre Rima și despre James, și bărbatul îi spuse că aveau să părăsească Elveția a doua zi.

– Așa că probabil îi vei vedea peste o săptămână. Rima m-a întrebat mereu despre tine, adăugă Ran.

Marie-Claire de-abia aștepta să-și revadă prietena. Îi lipsise.

Puse receptorul la loc în furcă și începu să se gândească la timpul petrecut în Elveția. Totul fusese atât de minunat! Ea și cu Lee fuseseră atât de fericiți, de apropiați. Oare își imaginase toate astea?

Își aminti excursia lor la Gornegrat și ochii i se umplură de lacrimi. Oare chiar crezuse că putea obține atât de ușor fericirea? Chiar crezuse că poate controla relația cu Lee și că putea fi alături de el pentru totdeauna?

În Elveția totul avusese un aer de magie. Nimic trist sau dureros nu tulburase bucuria acelor zile. Dar totul se prăbușise în jurul ei imediat ce se întorseseră în Anglia. Și totuși, îl iubea încă. Dragostea care înflorise atât de brusc și de tandru în Elveția creștea în fiecare zi, închisă în sufletul ei. Știa că avea să-l iubească la fel de mult toată viața.

Și de aceea era atât de sensibilă la disprețul lui.

În efortul disperat de a se apăra, îl lăsase să creadă că ținea încă la Chris. Acel impuls fusese însă o mare greșală, pentru că acum nu mai putea da înapoi. Orice ar fi spus acum, Lee ar fi crezut oricum că încă îl iubește pe fostul logodnic. Fusese atât de proastă, atât de speriată de dragoste, de viață...

Se ridică și-și mai turnă o ceașcă de cafea, apoi se întinse după țigări. Își aprinse una și trase adânc fumul în piept. Se îndreptă către fereastră și se ghemui în fotoliu. Afară, soarele lumina palid stratul de zăpadă așternut peste noapte.

Grădinile și copacii erau pustii, acoperite de zăpadă. Era atât de frumos! Într-unul dintre copaci atârna un leagăn. Părea că așteaptă un copil să-i redea dreptul la viață. Marie-Claire oftă. Draga de Laurie complicase lucrurile mai mult decât se așteptase. Nu putea părăsi un copilăș atât de atașat de ea. Dacă putea s-o ajute pe Laurie rămânând alături de Lee, o va face.

Era greu de priceput de ce Naomi încerca să-i despartă. Din cele aflate de la Laurie, între ea și copilă nu exista deloc o relație strânsă.

Termină cafeaua. O, dacă Lee ar fi iubit-o, dacă i-ar fi păsat de ea! Dacă nu s-ar fi căsătorit cu ea din motivele pentru care o făcuse! Închise ochii. De câte ori se gândise la toate astea? De mii de ori. N-avea niciun rost! Nu putea trăi în nesiguranța acestor "dacă". Lui

nu-i păsa de ea și trebuia să accepte această realitate, oricât ar fi fost de dureroasă.

Atunci, ce trebuia să facă? Să rămână toată viața alături de un bărbat care n-o iubea, sperând zadarnic că-l va face să se îndrăgostească?

Pe moment, această soluție părea mai bună decât o viață petrecută singură, fără să-l mai vadă vreodată. Știa că în viața ei nu va mai exista alt bărbat. Atâta vreme cât locuia aici, mai exista speranță, mai putea avea dureroasa bucurie de a-l vedea în fiecare zi, amara plăcere de a-l simți aproape.

Doamne, cât de proastă fusese! Trebuia să-și dea seama că așa o să se întâmple și să nu ignore instinctele care o avertizau despre iminentul dezastru.

Dar totul se întâmplase atât de repede... Lee se aflate în sufletul și în mintea ei timp de cinci ani. Cinci ani importanți din viața ei. Fusese pentru ea bărbatul perfect, eroul adolescenței ei. Iar când se întâlniseră în Elveția, farmecul lui și atracția magnetică pe care o simțise în preajma lui o cuceriseră complet.

În atmosfera relaxată a vacanței, renunțase să se mai teamă și-și deschisese inima în fața dragostei, sigură că putea trăi lipsită de griji, asemenea naturii reci și nepăsătoare care-i înconjură. Dar se înșelase. Nu era vorba despre o aventură de-o zi sau două, ci se îndrăgostise cu adevărat. Fusese sigură, atunci când Lee îi ceruse mâna, că bărbatul simțea la fel.

Dar plătise scump pentru această naivitate. Oare nu știa că bărbații experimentați și duri ca Lee nu se căsătoresc din dragoste? Nu era un romantic și nu credea deloc că lumea e pierdută fără dragoste. Era un tip dur și cinic, perfect stăpân pe sine, care știa să profite de viață.

Întotdeauna reușea ce-și propunea, iar acum avusese nevoie de o soție. O dorise și realizase că Laurie o va plăcea. Mizase pe viitoarea lor prietenie.

N-o prinsese în capcană, ea intrase de bunăvoie în ea, orbită de iluziile sale romantice. De atunci, viața ei fusese o continuă veghe disperată. Fiecare noapte era un chin. Dormea singură, iar ziua se întâlnea cu soțul ei de parcă ar fi fost doi străini.

Aceste gânduri nu-i făceau deloc bine, hotărî ea. Faptele erau simple și n-aveau cum să se schimbe. Nu putea decât să plece sau să rămână. Or decizia ei era deja luată, nu numai din pricina lui Laurie, dar și din pricina micii speranțe pe care o păstra în suflet și care refuza să moară.

Telefonul începu să sune când intră în bucătărie să spele ceașca de cafea. Era o femeie, care întrebă de Lee.

– Nu-i acasă, izbucni Marie-Claire, sătulă să vorbească politicos cu toate femeile care sunau să întrebe de Lee. Încercați la biroul din Londra.

Trânti receptorul cu un zâmbet de satisfacție. Dacă trebuia să lupte, va lupta. Dar iată că era ziua telefoanelor. De data asta o apelă Becky.

– Cum te-ai descurcat cu Chris? întrebă prietena ei. Ce a vrut de la tine?

– A fost groaznic, replică Marie-Claire. N-am știut ce să-i spun.

– Dar de ce a venit? insistă Becky, curioasă.

– Nu știu... îmi tot spunea că mariajul lui a fost o greșeală. Nu l-am ascultat. Nu-mi doream decât să plece.

Își aminti reacția furioasă a lui Lee când îl găsisese pe Chris alături de ea și cearta teribilă care urmasese.

– Sărmana de tine, zise Becky cu simpatie. Mi se pare că fostul tău logodnic regretă că te-a pierdut.

Marie-Claire spera că nu. Nu voia să-l rănească pe Chris, dar nu-i mai păsa de el.

– Prea târziu. Sunt o femeie căsătorită și fericită în dragoste, zise ea încet. Nu-i putea spune adevărul lui Becky.

– Cum e viața în căsnicie? E așa cum te-ai așteptat? Încă nu ți-am întâlnit soțul. Când ai de gând să mă inviți pe la tine?

Marie-Claire râse.

– Viața în doi e grozavă – ar trebui să vezi chiar tu, cred că ți-ar plăcea, repetă ea vorbele pe care i le spusese lui Ran.

Toată lumea punea aceleași întrebări.

– O schimbare ar fi tocmai bună, zise Becky râzând. Ce părere ai, n-ar fi frumos să vii la Londra săptămâna viitoare? Am putea lua prânzul împreună.

– Desigur, aprobă Marie-Claire.

Ar fi fost foarte bine să poată pleca de acasă, măcar pentru o zi. Se gândise prea mult la toate problemele ultimelor săptămâni.

– Te invit la cină îndată ce aflu în ce zile va fi liber Lee, bine?

– Da, da, să nu uiți. Am văzut o poză cu el într-un ziar. E la fel de frumos și în realitate? Întrebă Becky, entuziasmată.

– Mai frumos, replică Marie-Claire.

– Abia aștept să-l cunosc.

Către seară, începu din nou să ningă cu putere. Marie-Claire îi spusese doamnei Ingram să plece mai devreme.

– Mă ocup eu de cină, o asigură ea. Va fi plăcerea mea să gătesc pentru Lee.

– Bine, dacă te descurci... făcu doamna Ingram cu îndoială.

– Da, da. Trebuie s-o iau pe Laurie de la școală, așa că vă voi conduce acasă. Vremea se înrăutățește, zise Marie-Claire. Nu trebuie să plecați pe jos.

Doamna Ingram fu de acord și pleacă împreună. După ce o lăasă acasă pe menajeră, Marie-Claire se îndreptă către școala din sat.

Laurie pictase câteva peisaje de care era foarte mândră.

– Uite, zise ea cu entuziasm intrând în mașină și arătându-i planșele. Suntem eu, tati și tu.

Pe coala de hârtie se aflau trei figuri, sub care scria numele fiecăruia.

– Foarte frumos, draga mea, zise Marie-Claire cu lacrimi în ochi.

Laurie o vedea ca făcând parte din familie. Știa că Lee discutase cu ea, încercând să-i explice situația, dar fetița era foarte încăpățânată și independentă în gândire.

Voia să creadă că Marie-Claire va sta pentru totdeauna cu ei și că deveniseră o adevărată familie.

– Chiar îți place? întrebă Laurie, în drum spre casă.

– Da, e foarte reușit, accentuă convinsă Marie-Claire.

– Pentru tine am făcut desenul. Naomi nu s-a interesat niciodată de picturile mele.

Marie-Claire își mușcă buza.

– Vrei s-o expunem în bucătărie, s-o vadă și tatăl tău când se întoarce? sugerează tânăra.

– O, da. Putem?

– Desigur. Asta vom face imediat ce ajungem acasă, promise Marie-Claire.

Mai târziu, după ce Laurie își bău ceaiul, făcu baie și se duse la culcare, Marie-Claire își făcu o cafea și se așeză la masă, gândindu-se ce să prepare pentru cină.

După o scurtă deliberare, se hotărî să conceapă un meniu simplu, friptură cu legume proaspete și cartofi, urmată de brânză și prune. Făcu un duș, se fardă și se îmbracă într-o rochie verde foarte elegantă. Nu știa de ce se pregătește atât de mult pentru această cină. Poate ajunsese să creadă în propriile minciuni și să se convingă că ea și Lee formau o familie, un cuplu perfect.

Așeză masa cu mare grijă. Totul era gata pentru sosirea lui Lee, care de obicei venea acasă în jurul orei șapte.

Dar bărbatul întârzie cel puțin o oră și buna ei dispoziție se risipise de mult. De ce continua să spere, să se mintă? Îi era rușine de rochia ei elegantă, de machiajul ei perfect, de masa atent aranjată.

— Îmi pare rău că am întârziat, se scuză Lee intrând în încăpere. Vremea e îngrozitoare și câteva drumuri au fost blocate.

Ochii lui cenușii o scrutară cu atenție.

— Vrei ceva de băut? întrebă el.

— Da, puțin sherry.

Bărbatul era la fel de rece și de distant ca întotdeauna.

Îi întinse paharul cu o expresie greu de descifrat.

— Ești foarte frumoasă, zise el cu un zâmbet. Stânjenită, cu obraji roșii, Marie-Claire nu găsi ceva mai bun de spus decât:

— Friptura s-a răcit.

— Ai gătit? întrebă el în șoaptă.

— Da, m-am gândit că doamna Ingram trebuie să plece mai devreme, din pricina ninsorii... și am crezut că ar fi...

– Nu trebuie să te explici, Marie-Claire, o întrerupse el. Aici e casa ta, poți face ce dorești...

– Nu-i casa mea, zise ea grăbită.

– Sunt gata să gust din friptură, reluă el.

Tonul lui era glumeț, dar tânăra era prea tensionată pentru a-i zâmbi.

Ochii bărbatului se îndreptară către masa îngrijit aranjată și privi impasibil florile, argintăria și paharele din cristal. Apoi, ochii lui o cercetară, în timp ce se apropia de ea.

Își plecă încet capul și o sărută, zâmbind liniștit de mirarea ei. Bărbatul nu râdea de strădania ei, realizează ea cu ușurare. Îi înțelegea efortul.

Se așezară la masă, mai relaxați. Lee reuși s-o facă să râdă, iar Marie-Claire răspunse spontan farmecului său.

După cină, se așezară în salon și ascultară muzică, iar Lee îi vorbi fără încetare. Părea nerăbdător să-i povestească toată viața lui, să-i permită să-l cunoască mai bine.

Când sosi momentul culcării, Marie-Claire se îndreptă tot singură către pat, dar de data asta zâmbea fericită, cu inima plină.

Seara fusese minunată. Petrecuseră împreună atâtea ore, fără să sfârșească prin a se certa. Își aminti privirea lui mângâietoare și inima îi tresări. O, Lee, te iubesc, se gândi ea, scoțându-și hainele și vârându-se în pat. Adormi înainte să stingă lumina.

Peste două ore, Lee intră în camera ei să stingă lumina și-i privi chipul palid cufundat în somn. Umbra lui asupra ei o trezi și-i șopti numele.

– Lee...?

– Da, eu sunt, culcă-te, răspunse el.

Marie-Claire se întoarse către el, orbită de lumina puternică.

– Culcă-te la loc, repetă el.

– Ține-mă în brațe, îl rugă ea.

Lee ezită.

– La naiba, Marie-Claire, nu știi ce spui, murmură el.

Dar ea deja adormise și, în ciuda ezitării, Lee simți nevoia s-o strângă în brațe și se așeză lângă ea.

O trase mai aproape și o luă în brațe, iar ea se întoarse către el, șoptindu-i numele. Îi dădu la o parte părul care-i cădea pe față, privind-o cum doarme liniștită.

Doamne, ce situație complicată, se gândi el. Trebuia s-o rezolve cât mai curând, altfel o lua razna. Nu putea tolera gândul că ea suferea după alt bărbat.

Brațele lui se strânseseră și mai tare în jurul ei, iar ea se agăță de el. Cât avea să mai dureze această așteptare care-i distrugea pe amândoi? N-o putea lăsa să plece, dar știa că era nedrept s-o țină lângă el, dacă era îndrăgostită de fostul logodnic. Și totuși, o dorea atât de mult!

Într-un final, adormi și el. În timpul nopții, Marie-Claire se trezi din nou și i se păru perfect normal ca alături de ea să se afle Lee. Își petrecu mâna peste trupul lui și-l sărută ușor, oftând. Aici trebuia să se afle, în brațele lui. Nu putea dormi singură în patul ăsta...

Închise din nou ochii, fericită. Lee se trezi și descoperi că Marie-Claire se afla în brațele lui. Se ridică încet și făcu un duș rece. Apa rece îl făcea să se simtă mai proaspăt, mai pregătit pentru o nouă zi. Marie-Claire se trezi târziu. Chinul nopților numai pe jumătate dormite își făcuse efectul. Când se ridică din pat era aproape

unsprezece. Laurie... școala... gândurile o invadară haotic. Apoi realizează că era sâmbătă. Se relaxă. Lee va avea grijă de tot. Își aminti apoi că petrecuse noaptea în brațele lui.

Se duse la baie să facă duș. Lee nu încercase să facă dragoste cu ea. Iată o constatare umilitoare. Poate că nici n-o mai dorea atât de mult. "Fără dragoste, nu înseamnă nimic", își aminti ea cuvintele sale. Începu să plângă.

Peste o jumătate de oră își reveni însă și coborî la parter. Casa părea goală, dar în bucătărie o găsi pe doamna Ingram.

Marie-Claire își turnă o cafea și se duse la fereastră. Nu mai ninge, dar zăpada se depusese într-un strat gros.

Îi văzu pe Lee și pe Laurie jucându-se în zăpadă. Îi privi vreme îndelungată, cu inima strânsă. Lee purta blugi și o haină neagră din stofă. Râdea din toată inima. Laurie stătea agățată de brațul lui, cu obraji roșii de frig. Era o scenă înduioșătoare, din care Marie-Claire se simțea exclusă. Erau atât de apropiați! Judecătorul va vedea și el asta, cu siguranță. Lee era un părinte bun, ferm dar blând.

Se întoarse de la fereastră, răspunzând absentă sporovăielii doamnei Ingram. Se duse în hol, unde descoperi corespondența sosită dimineată. Printre scrisori descoperi un plic gros adresat doamnelui și doamnei Harper. Îl cercetă curioasă, gândindu-se cât de ciudat suna pentru ea "doamna Harper".

Pe plic nu scria expeditorul. Cu un neașteptat impuls, îl deschise și descoperi înăuntru o invitație la petrecere. Era de la Naomi. Începea cu "dragul meu..." și includea formularea "Cal și eu". Cine era Cal? se întreabă tânăra, încruntându-se. N-avea de gând să se ducă la o astfel de petrecere. Își imagina prea bine cum avea să fie.

Auzi vocea lui Lee în bucătărie și se îndreptă într-acolo, cu invitația în mână.

Laurie stătea la masă, bând ciocolată caldă. O întâmpină fericită.

Lee bea cafea. Marie-Claire simți că roșește când se îndreptă către el, amintindu-și cele întâmplate noaptea trecută. Oare și el își amintea?

– A venit azi-dimineață, zise ea, întinzându-i invitația. Este adresată amândurora, așa că am deschis-o.

De ce naiba își explica mereu fiecare gest?

Lee luă invitația.

– La naiba, șopti el.

Marie-Claire îl privi în ochi.

– Cine e Cal?

Gura lui Lee se strâmbă cinic.

– Cal Vickers, multimilionarul și colecționarul de artă cu care Naomi s-a măritat acum două luni.

– O... făcu Marie-Claire, așezându-se la masă.

Nu știa că femeia se recăsătorise.

– De asta...

– Cere custodia, da. Se pare că noul ei soț e un familist convins. Mai are trei copii dintr-o căsătorie anterioară. Naomi face pe mama perfectă și n-ar da deloc bine să piardă custodia propriului copil. De asta a și insistat să i-o duc pe Laurie de Crăciun.

Tăcu o clipă, apoi reluă:

– Pur și simplu n-o pot lăsa să câștige.

– Ce facem în privința invitației?

Lee ridică din umeri.

– Cred că a auzit de nunta noastră și de aceea ne-a invitat.

Să încerce să te cunoască, să vadă ce șanse are... Vrei să mergi?

– Nu știu, zâmbi ea cu nervozitate. Cred că ar trebui să mergem. Ar părea ciudat să refuzăm.

Realiză că Lee nu era deloc încântat de această idee. De ce oare? Pentru că știa că Marie-Claire nu se va putea compara vreodată cu Naomi, în nicio privință?

Lee se încruntă.

– Naomi îți va face viața grea. Și bănuiesc că va fi acolo și Melissa. Marie-Claire tremură ușor, dar mândria fu mai puternică.

– Să încerce, amenință ea furioasă.

Lee zâmbi, dar privirea îi rămase sobră.

– Naomi e o femeie dură și rece. Te poate zdrobi într-o clipă.

Încerca s-o facă să se răzgândească, dar nu trebuia să-l lase să câștige. Voia s-o întâlnească pe Naomi, voia să se ducă la petrecere.

– Cred totuși că ar trebui să mergem, zise ea. Bănuiesc că te va ajuta în proces să pari un bărbat de familie fericit.

– Ești o copilă curajoasă, zise Lee.

– Nu sunt o copilă, replică ea cu seriozitate.

Ah, va demonstra asta tuturor la petrecerea care avea să vină. Și lui, și Melisei și lui Naomi.

Capitolul 9

Marie-Claire voia să poarte ceva special și petrecu o după-amiază întreagă în magazinele londoneze pentru a descoperi toaleta ideală. Luă prânzul cu Becky, apoi pleacă împreună la cumpărături.

Până la urmă, descoperi ținuta pe care și-o dorea într-un mic magazin de pe Bond Street. Era perfectă, scumpă și foarte șic, o toaletă din trei piese, de culoare neagră, culoarea ideală pentru părul ei și tenul său de fildeș.

O încercă, întrebându-se dacă va avea curajul s-o poarte. Ochii îi erau parcă mai scânteietori, mai plini de pasiune.

Când o văzu, Becky exclamă:

– Marie-Claire, îți stă minunat! Ești atât de sexy! Toată lumea te va invidia.

În noaptea petrecerii, pe când se farda, se gândi dacă trebuia să-i arate sau nu ținuta lui Lee. Nu, nu, ar fi mai bine să-i facă o surpriză. Era oricum prea târziu ca să se mai răzgândească în privința toaletei.

Tocmai se pieptăna, când Lee bătu la ușa dormitorului.

Simți că tremură când răspunse timid:

— Intră.

El pătrunse în încăpere, înalt, întunecat, puternic, îmbrăcat în negru, la fel ca și ea. Era foarte atrăgător. Ochiul lui o privi cu admirație. Strălucirea părului ei, paloarea transparentă a tenului și rochia neagră, incredibil de seducătoare, formau o combinație căreia niciun bărbat nu-i putea rezista. Când ochii lui îi privi chipul, ea roși, nesigură de verdictul pe care avea să-l citească pe fața lui.

— Doamne, făcu el cu o voce șoptită. Ești deosebit de frumoasă. Niciun bărbat de la petrecere nu-și va putea lua ochii de la tine.

Marie-Claire nu era sigură dacă era un compliment sau nu și era gata să-l întrebe, când bărbatul îi întinse o cutiuță îmbrăcată în catifea. Ea o deschise plină de curiozitate și descoperi înăuntru o brățară grea din diamante, așezată pe un strat de satin alb. Zâmbi, coplesită.

— E foarte frumoasă, mulțumesc, zise ea pe nerăsuflăte. N-am mai purtat niciodată diamante.

— Se vor potrivi foarte bine cu rochia, zise el privind-o cu intensitate.

Marie-Claire încercă s-o înfășoare în jurul încheieturii, dar mâna îi tremura.

— Mă ajută? îl rugă ea.

Bărbatul se apropie încet, mângâind-o cu privirea. Degetele lui reci îi atinseră mâna cu mișcări infinite de tandre și încheie brățara.

Ochii li se întâlniră într-un moment de profundă tensiune. Lee își plecă fruntea și o sărută pe buze, iar Marie-Claire îi răspunse cu pasiune. O luă în brațe și o ridică de la podea. Marie-Claire se agăță de el, iar degetele i se împletiră în păr, tremurânde.

Lee o eliberă apoi cu regret, dar privirea îi rămase fixată pe buzele ei. Ea stătu pe loc, cu brațele încă prinse de el.

– Să mergem, zise el luând-o de mână și ieșind din dormitor.

Petrecerea se ținea într-o casă imensă. Înăuntru era deja foarte multă lume.

Când intrară, o femeie le ieși în întâmpinare. Era superbă, îmbrăcată într-o rochie ivorie din mătase, care abia îi acoperea perfecțiunea trupului. Avea părul lung și buclat de culoare roșie, care-i cădea în cascade pe umerii goi. Perfecțiunea chipului ei îi aminti lui Marie-Claire de Laurie.

Era Naomi, o femeie mult mai frumoasă și mai sofisticată decât își imaginase Marie-Claire.

– Lee, dragul meu, îmi pare atât de bine că ai venit!

Lee zâmbi cu ochi strălucitori și cu buzele fremătând.

– Nu te puteam refuza, Naomi, răspunse el în șoaptă. Cal este?

– Desigur, dragul meu. Nu mă scapă din ochi nicio secundă. Iată o lecție pe care mi-aș fi dorit s-o fi știut și tu, se plânse ea. Iar ea trebuie să fie drăguța ta soție, Marie-Claire.

Melissa mi-a spus totul despre tine.

Femeia zâmbi plină de farmec, dar ochii ei lipsiți de expresie o cercetară atent, oprindu-se o clipă asupra brățării de diamante.

– Mă bucur să te cunosc, murmură Marie-Claire politicoasă, dar la fel de neutră.

Își imagina prea bine ce spusese Melissa despre ea, iar Naomi i se păru antipatică de la prima vedere, chiar dacă era o femeie extraordinar de frumoasă.

Naomi se uita încă la încheietura mâinii ei.

– Micuța ta nevastă e o scumpă, zise ea cu dublu înțeles, rotindu-și pe deget o buclă roșcată. E chiar atât de merituoasă?

Marie-Claire văzu că Lee strânge din dinți, șocat de cuvintele femeii. Nu spuse nimic, dar Naomi adăugă îndată:

– Trebuie neapărat să dansezi cu mine. Avem multe de vorbit.

Lee o privi pe Marie-Claire cu ochi reci de gheață.

– Scuză-mă, spuse el cu un zâmbet slab.

Ea încuviință din cap, privind-o pe Naomi cum îl conduce prin mulțime. Rămase singură și simți că i se face rău.

Nu cunoștea pe nimeni în jur. Minutele treceau și Lee nu se întorcea. Începu să se simtă ca o caraghioasă, îmbrăcată în toaleta ei elegantă și conștientă că era privită de ochi curioși.

Numai mândria o ajută să reziste. Decise că n-o va lăsa pe Naomi s-o trateze astfel și, cu un zâmbet strălucitor pe buze, respiră adânc și păși în mulțime, în căutarea unui chip prietenos. Încăperea era frumos decorată. Oamenii erau elegant îmbrăcați, sofisticați și nu prea prietenoși.

Din nefericire, îndreptându-se către bar, o găsi acolo pe Melissa. Femeia o privea cu ochii îngustați.

– Ai venit cu Lee, comentă ea fără să-și ascundă neplăcerea. Văd că știi să te impui, dar nu crezi că efortul tău e în zadar?

Privi apoi către ringul de dans, unde Naomi și Lee valsau îmbrățișați. Capul lui Naomi era grațios plecat și zâmbea fermecător.

Marie-Claire înghiți cu greu.

– Ești cumva geloasă, Melissa? Întrebă ea cu o dulceață prefăcută. Lee nu-ți acordă atenția pe care ți-ai dori-o?

Gura Melissei se închise fermă.

— De ce întrebi? Tu nu ești?...

— Taci, Melissa, interveni Harrison, poruncindu-i soției cu glas rece.

Dansezi, Marie-Claire?

Ea zâmbi ușurată și răspunse:

— Cu mare plăcere.

Privirea înfuriată a Melissei îi urmări până ajunseră pe ring.

— Bravo, zise Harrison când începură să danseze.

— Pentru? se miră ea.

— Pentru că i-ai plătit Melissei cu aceeași monedă... sunt sigur că a fost absolut uimită, replică el cu un calm amuzament.

— Nu m-am putut abține. Mi-am pierdut răbdarea. Ca să fiu sinceră, mi-e destul de greu să găsesc replici potrivite, inteligente.

— Întotdeauna îți vin în minte când e prea târziu, nu-i așa? sugera el.

— Da, râse ea. Ți se întâmplă și ție?

— Probabil că se întâmplă oricui. Trebuie să-ți spun că arăți minunat în rochia asta.

— Mulțumesc, zise Marie-Claire cu grație.

Fără să vrea, se treziră în fața lui Lee și a lui Naomi. Amândoi râdeau. Marie-Claire își întoarse privirea, îndurerată peste măsură. Dansau de parcă ar fi fost încă îndrăgostiți. Harrison o privi încruntat și-i urmări privirea.

— A, zise el, Naomi.

— E foarte frumoasă, șopti Marie-Claire cu regret.

— Și tu ești.

Ea ridică ochii și-l privi îndurerată.

— Știi bine ce vreau să spun. E foarte, foarte frumoasă.

Harrison ridică din umeri.

– Da, pe dinafară este, dar e lipsită de inimă. Naomi e ca o cochilie minunată, dar care nu ascunde nimic de preț. Tu ești altfel, Marie-Claire. Caldă, bună, tandră. Iar Lee este soțul tău, nu al lui Naomi.

– Sper ca ea să-și amintească asta, zise Marie-Claire cu amărăciune.

– Lee nu e interesat de Naomi, o asigură Harrison calm.

– Nu? Ia privește!

– Nu, uită-te mai cu atenție și vei vedea ce se întâmplă cu adevărat. Naomi joacă teatru, încearcă să-și ascundă înfrângerea. Pentru că tu ai câștigat, draga mea. Nu trebuie să te lași păcălită de jocul ei.

Marie-Claire îl ascultă zâmbind, încercând să-l creadă.

– Ești foarte înțelept, Harrison, și foarte bun. Nu știu ce am făcut să merit un asemenea prieten, zise ea recunoscătoare.

– Nu ești decât o copilă și n-ai experiență în astfel de intrigi mârșave, Marie-Claire. Ai nevoie de un prieten. Dar nu trebuie să mă lauzi atât, râse el. Voi începe să cred că e adevărat.

O jumătate de oră trecu foarte încet. Dansă din nou cu Harrison și cu un fermecător tânăr numit Bob, apoi rămase alături de Harrison și de grupul său.

Ascultă conversațiile, discuțiile despre politică și teatru, strecurând din când în când câte un comentariu propriu. Totuși, nu putea intra în atmosfera de petrecere. Nici măcar paharul de gin pe care-l ținea în mână n-o ajuta.

Se simțea nefericită. Ochii ei îl căutau mereu pe Lee. Dar nu-l mai vedea nicăieri și nici pe Naomi. Oare unde se aflau? Când se gândea la frumusețea femeii, nu putea crede că Lee n-o regreta. Poate că

astă-seară realizase în sfârșit greșeala pe care o făcuse lăsând-o să plece din viața lui. Poate că o iubea încă și nu se căsătorise cu ea decât ca s-o pedepsească.

Încercă să nu se mai gândească la toate astea, dar nu putu. Înaintea ei vedea continuu imaginea celor doi dansând împreună.

Păreau niște iubiți care se reîntâlniseră.

Se scuza față de grupul alături de care se afla și se îndreptă către fereastră. Recunoscătoare că putea în sfârșit să fie singură, departe de strălucirea sălii și de discuțiile gălăgioase, Marie-Claire se relaxă și-și șterse de pe chip zâmbetul înghețat.

Se așază pe o bancă din metal și închise ochii. Ea dorise să vină la petrecere. Lee o avertizase că n-avea să fie o experiență plăcută. Numai ea era de vină pentru umilința îndurată.

Auzi voci și râsete ușoare venind către ea și deschise ochii. Înțepeni de spaimă când realiză că în fața ei se aflau Lee și Naomi. Se retrase la adăpostul întunericului, rugându-se să devină invizibilă. Cei doi trecură de ea, braț la braț.

Îi urmări cu privirea. Naomi se opri, iar Marie-Claire își întoarse capul cu durere. Își puse mâna la gură pentru a-și înăbuși un geamăt.

Liniștea îi violenta auzul. Se simțea rău. Oare se sărutau? Oare vor face dragoste? Toate temerile ei profunde căpătau acum contur. Trebuia să plece de acolo cât mai repede.

Se întoarse în tăcere și se strecură în mulțime. Își luă rapid haina și poșeta și ieși. Îl văzu pe Harrison privind-o și realizează că bărbatul îi înregistrase plecarea plin de curiozitate.

Dar ce conta? Lee n-avea să fie îngrijorat. Nici nu va observa că plecase. Era prea ocupat cu Naomi.

Un bărbat beat o abordă la intrare. I se păru un coșmar fără sfârșit până reuși să iasă în noaptea rece de afară.

Ploua. Privi șirul de mașini, sperând să descopere un taxi.

Dacă Lee credea că va rămâne și că va suporta această umilință, trebuia să-și dea seama că greșea.

Un taxi o depăși. Ridicase mâna prea târziu și-l pierduse. La naiba! își spuse ea nervoasă, îndreptându-se către intersecție.

În sfârșit, reuși să găsească o mașină liberă, deși șoferul nu fu deloc mulțumit să iasă din oraș.

Marie-Claire se așază pe bancheta din spate, udă și înghețată. Începu să plângă, roasă de gelozie. Oricât de mult ar fi încercat, nu putea să uite imaginea celor doi dansând împreună.

Ajunsă acasă, plăti taxiul și lăsa un bacșiș frumos. Intră în hol și aprinse lumina. Trebuia să plece, nu mai putea rămâne aici. Dacă Lee o dorea înapoi pe Naomi, îi va cere oricum să plece.

Fără să-și dea jos haina, urcă rapid scările și intră în dormitor. Acționa numai din instinct, din impuls. Va pleca acum, înainte ca Lee să descopere măcar plecarea ei de la petrecere. Când va ajunge acasă, ea se va afla departe.

Casa era tristă și tăcută. Își scoase valizele din dulap. Laurie se afla la prietena ei, Sandy, unde avea să doarmă peste noapte, iar doamna Ingram plecase în urmă cu câteva ore. Marie-Claire se mișca rapid și mecanic, aruncând în dezordine lucrurile esențiale în geamantan și întrebându-se unde avea să se ducă. Se decisese până la urmă să meargă la Becky, convinsă că prietena ei o va găzdui peste noapte.

Haina udă o deranja și o aruncă pe pat. Se privi în oglindă și realiză că trebuia să-și schimbe toaleta de petrecere.

Ciudat, cât de practic gândea în astfel de momente.

Își puse o pereche de blugi și un pulover, aruncând ținuta neagră pe scaun. Când închise geamantanul, auzi soneria de la intrare sunând și îngheță de spaimă. Inima îi bătea cu putere. Nu putea fi Lee, nu-i așa?

Soneria se auzi din nou, insistentă. Se duse la fereastră și încercă să vadă cine se afla la ușă, ascunsă după perdele. Dar nu putu afla nimic. Era prea întuneric. Afară nu se zărea nicio mașină.

Nu putea fi Lee, decise ea, încercând să gândească logic. Dacă ar fi fost el, ar fi intrat în casă folosindu-se de cheia proprie. Și apoi, i-ar fi văzut mașina, pe care o parca mereu în fața casei.

Soneria sună din nou. Oricine ar fi fost afară, n-avea de gând să plece atât de ușor. Trebuia să răspundă, poate era cineva care aducea vreo veste de la Laurie. Se privi în oglindă – era palidă și chipul îi era pătat de lacrimi. Deschise ușa și se trezi față în față cu Chris, ultima persoană pe care se aștepta s-o vadă .

– Chris? Întrebă ea uimită. Ce naiba cauți aici?

– Bună, răspunse el zâmbind, ca și cum ar fi fost foarte normal să se afle în fața ușii ei la o astfel de oră. Ce mai faci?

Marie-Claire oftă cu nerăbdare.

– Uite ce e, Chris, n-am timp de discuții politicoase. Trebuie să plec.

Chris se uită la ceas.

– La ora asta?

Ea se încruntă, gândindu-se că-i putea pune aceeași întrebare.

– Da, la ora asta. Așa că scuză-mă...

– Trebuie să vorbesc cu tine, o întrerupse el. Mi-a luat mult să mă hotărăsc să vin aici... m-am gândit toată noaptea...

Marie-Claire, te rog să-mi acorzi câteva minute. Am fost cândva împreună...

Ea îl privi cu gura căscată.

– Chris, ai înnebunit? Totul între noi s-a terminat... acum multă vreme... De ce naiba insiști? De ce tot vii aici? Dacă Lee te găsește...

– Știu, știu, reluă Chris iritat. Tot ce vreau este să discutăm, atâta tot.

Marie-Claire se gândi repede. Trebuia să plece de acasă cât mai grabnic. Lee se putea întoarce și nu voia să se confrunte cu el. Îi spusese că n-o va lăsa niciodată să plece. Dar după ce o reîntâlnise pe Naomi, poate își schimbase opinia. Oricum ar fi fost, nu-și putea permite o confruntare cu el în condițiile date.

Iar apariția neașteptată a lui Chris nu făcea decât să complice lucrurile și n-avea nici timpul, nici răbdarea să-l asculte.

Răsuflă adânc și-l privi, încercând să găsească vorbele potrivite. Bărbatul părea mai slab, dar era încă frumos, deși acest lucru nu însemna nimic pentru ea. Gândurile ei se îndreptau numai către Lee.

Încercă totuși să se concentreze asupra lui Chris.

– Nu vreau să fiu rea, Chris, dar n-am timp deloc. N-am nici măcar cinci minute de pierdut. Vreau să ajung la Londra și trebuie să plec îndată, zise ea, dându-și seama că nu trebuia să-i spună toate astea.

– La Londra?

Chris o privi uimit.

– Ce se întâmplă, Marie-Claire?

– Chris...

– Bine. Atunci, te conduc chiar eu.

– Nu, nu se poate.

Se gândise să ia trenul. Mașina ei se afla în garaj, dar era cumpărată din banii lui Lee și-i aparținea, astfel că n-o putea folosi.

– De ce nu? întrebă el enervat. Mergem în același loc. N-am de gând să te deranjez, nu voi spune niciun cuvânt dacă nu-mi dai voie. Haide, n-ai nimic de pierdut. Vreau să fac ceva pentru tine, să mă revanșez pentru... știi tu...

Bărbatul rămăsese în pragul ușii și încerca s-o convingă. Părea rănit, jignit. Marie-Claire nu găsi cuvintele pentru a-l refuza. Începuse din nou să ningă, era obosită și confuză. Pierdea timp prețios. Lee se putea întoarce din clipă în clipă.

– Bine, dacă nu te deranjează... începu ea nesigur.

– Crede-mă, nu-i niciun deranj. Ești gata? întrebă el, bucuros că o convinsese.

– Da. Numai o clipă, să-mi iau valiza, răspunse ea.

Îi întoarse spatele, îndepărtându-se de ochii lui curioși. Îi putea ghici gândurile. Dacă îl părăsea pe Lee, el mai avea o șansă și avea de gând să profite de ea. Iată că o iubea, realiză ea cu surprindere.

Îi părea rău de el, pentru că nu voise niciodată să-l rănească, dar îi părea și mai rău de soția lui și de copilul lor încă nenăscut.

Chris era un tip superficial și impulsiv, iar nerăbdarea lui îl făcea să se implice adesea în situații ciudate. Propria plăcere era singura regulă pe care o urma. Era obișnuit să câștige, să aibă tot ce voia. Ei bine, de data asta nu mai avea noroc. Era căsătorit, iar Marie-Claire voia să-i reamintească acest lucru. Chiar dacă ținea încă la el, trebuia să-l facă să înțeleagă că avea noi responsabilități. Nu se putea gândi la el decât ca prieten.

Coborî valiza. Chris o întâmpină și-i luă bagajul.

– Chris... începu ea.

– Da? zâmbi el.

– Apreciez grija pe care mi-o porți și faptul că te oferi să mă ajuți, dar nu vreau să-ți faci iluzii...

Tăcu o clipă, neștiind cum să-l facă să priceapă, apoi continuă:

– Vreau să spun... că nu trebuie să te aștepti...

– Înțeleg, o întrerupse el brusc. Nu aștept nimic de la tine. Mi-ai spus foarte clar ce simți în legătură cu mine... cu noi...

– Chris, nu există nici un "noi". Ești căsătorit, eu la fel. Nimic altceva nu mai contează, exclamă ea. Îl iubesc pe Lee, întotdeauna l-am iubit și-l voi iubi... nu mai există nimeni altcineva în viața mea. Poți înțelege asta?

Era gata să plângă, epuizată de toate evenimentele zilei.

De data asta, reuși parcă să-l facă să înțeleagă. Bărbatul o privi învins.

– Da, înțeleg. Credeam că am vreo șansă... dar...

Ridică din umeri.

– Știu că mereu ai fost așa, mereu ai crezut în fidelitate.

– Și încă mai cred, răspunse ea încet.

– Să înțeleg că... asta e răspunsul tău final?

– Da, zâmbi ea, obosită.

– Să mergem, sugeră el, aproape vesel.

– Numai să-mi iau haina și geanta... într-o clipă.

Îl lăsă în hol, alături de valiză. Era tristă că trebuia să-și ia rămas-bun de la această casă. Deși nu fusese foarte fericită aici, devenise pentru ea un cămin.

În dormitor, realizează că purta încă brățara de la Lee.

O desfăcu cu lacrimi în ochi și o așeză pe noptieră.

Privi camera și mobilierul, patul mare în care stătuse alături de Lee. Nu-i venea parcă să plece. Dar mai ales nu-i venea s-o părăsească pe Laurie. Și apoi, i se rupea inima la gândul că va trebui să trăiască toată viața fără Lee. Dar n-avea de ales. Dacă ar rămâne, relația cu Lee ar distruge-o. Făcuse cea mai mare greșală a vieții ei și viitorul era o mare necunoscută, în care numai disperarea se ghicea limpede. Dar i s-ar fi acordat o a doua șansă, ar fi făcut din nou aceeași greșală.

Faptul că-l cunoscuse pe Lee și că-i fusese iubită fusese cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată, în ciuda suferinței și a umilintelor. În fond, amintirile dragi ale clipelor petrecute alături de el o vor ține în viață în nopțile reci și însingurate care aveau să urmeze. Tremură. Nu se putea gândi la viitor. Trebuia să se regăsească pe sine, să se calmeze. Chris o aștepta la parter. Trebuia să înceteze să plângă și să plece chiar acum, înainte de a fi prea târziu.

Se ridică, își șterse ochii și se splălă cu apă rece. Ieși din baie, își luă haina și geanta și se îndreptă către ușă. Arăta groaznic, dar nu-i mai păsa. Chris n-avea decât să interpreteze cum voia aspectul ei. Tot ce-și dorea era să ajungă la Becky și să se culce.

Mai privi o dată camera, stinse lumina și închise ușa.

Coborî în grabă scările. Se simțea singură, pustiită.

Auzi voci răstite în hol. I se părea că visează. Continuă să meargă, fără să înțeleagă semnificația acestor fapte. Ajunse jos și îngheță.

Lee se afla în hol. Lângă scări, roșu la față și părând vinovat, se afla Chris. Bărbatul ținea încă valiza în mână.

Pentru Marie-Claire, această scenă părea îndepărtată. Ochii ei coborâră asupra lui Lee. Nu-l mai vedea decât pe el și furia imensă

care-i marca fața. Cum de se afla aici? se întrebă ea confuză. De ce era atât de nervos?

– Lee? șopti ea, forțându-se să înainteze.

Atmosfera era încărcată, amenințătoare.

Ochii cenușii ai bărbatului ardeau cu violență, privind de la valiza pe care Chris o ținea în mână la geanta tinerei. Deodată, Marie-Claire realizează cum arăta scena. Păreau doi vinovați prinși în flagrant.

De asta era atât de furios!

Râse fără motiv, pe o tonalitate isterică, rupând tăcerea.

Lee o privi venind către el și expresia din ochii lui o înfricoșă. Râsul i se stinse în gât.

El se mișcă încet, cu o grație amenințătoare. Chris dădu înapoi, lăsând să-i cadă valiza, dar Lee nici măcar nu-l privi. Se uita numai la Marie-Claire, cu o privire nemiloasă.

– La naiba, trădătoare, zise el cu duritate. La naiba! repetă bărbatul. Ea se opri, panicată.

– Lee... Avea gura uscată.

– Uite ce e, Harper... interveni Chris.

– Taci și pleacă imediat, zise Lee rece, fără să se întoarcă spre el.

Marie-Claire tremură la auzul glasului său, privindu-l temătoare. Din pricina fricii, începu să se miște mecanic și puse greșit piciorul pe treaptă, căzând.

Încercă să se prindă de balustradă, dar mâna ei nu apucă decât aer. Nu simți nimic la contactul cu podeaua, decât o teamă sfâșietoare. Se auzi țipând ca de la o mare depărtare. Îl auzi apoi pe Lee strigând-o pe nume și-l văzu îndreptându-se către ea. O durere incredibil de mare îi străbătu trupul și țipă din nou, apoi se lăsă întunericul.

Capitolul 10

Marie-Claire deschise ochii încet, cu grijă. Se trezise de câteva minute, dar ținuse ochii închiși, ascultând cu atenție. Nu se auzea nimic în jur, decât cântecul păsărelelor.

Descoperi că se află în pat. Lumina din încăpere era difuză, dar nu destul de palidă pentru a nu-i accentua durerea teribilă de cap. Gemu și închise din nou ochii. Gândea greu, confuz.

O mână o atinse pe umăr. Tresări, dar nu vizibil, pentru că durerea simțită în tot corpul nu-i permitea. I se părea că nu-și poate controla membrele. Corpul îi era amorțit. Cineva o atinse din nou.

— Marie-Claire?

Era vocea lui Lee, joasă, răgușită și... îngrijorată?

Se forță să deschidă din nou ochii și-l văzu aplecat deasupra ei. Ochii lui cenușii o cercetau cu îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă ea.

Expresia lui Lee părea îndurerată.

— Ai căzut pe scări, îți mai amintești?

Da, da își amintea. O duruse. Voia să uite.

– Mai ești supărat? șopti ea.

– Nu...

Degetele lui o atinseră cu tandrețe.

– Nu, nu mai sunt supărat.

– Poți să-mi dai niște apă? întrebă ea, privindu-l în ochi.

Bărbatul se ridică grijuliu și-i dădu un pahar cu apă. Ea bău însetată, simțind prospețimea apei străbătându-i trupul. Atingerea lui era atât de blândă. O ajută să se așeze la loc pe perne.

– Cum te mai simți? întrebă el încet.

– Nu știu. Mă doare capul, recunosc ea cu glas slab. Mă simt... obosită.

– Dormi, zise bărbatul.

– Rămâi lângă mine.

Îl strânse de mână, făcându-l să promită că n-o va părăsi.

– Voi sta lângă tine, răspunse el hotărât.

Când se trezi din nou, se simțea mult mai bine. Era încă întuneric. Numai lampa de lângă pat lumina slab. Privi în tavan, simțindu-se dezorientată. Tâmpilele n-o mai dureau, întregul trup era eliberat de durere.

Își întoarse capul pe pernele de mătase și-l zări pe Lee. Stătea lângă pat, fumând.

Marie-Claire îl privi, emoționată.

– Lee... El se întoarse imediat.

– Te-ai trezit!

Se ridică îndată și se aplecă peste ea cu ochii întunecați de îngrijorare. Era neras, constată ea.

– Cum te simți? întrebă el.

Ea se gândi o clipă, apoi răspunse:

– Mai bine. Mă mai doare trupul, dar mai puțin.

– Din fericire, nu ți-ai rupt niciun os. Ai numai vânătăi și te-ai lovit la cap. Alan ți-a dat un calmant.

Alan Maynard era doctorul satului, un prieten vechi de-al lui Lee.

– Nu-mi mai amintesc, răspunse ea.

Își atinse capul și descoperi un cucui dureros.

– A fost un miracol că ai supraviețuit, adăugă Lee, părând nervos.

– Îmi pare rău, se scuza ea cu voce slabă, fără să-și dea seama pentru ce anume își cerea scuze.

Lee protestă nervos.

– Mie îmi pare rău. Nu trebuia să țiip la tine.

– Cât e ceasul? întrebă ea. E noapte? Cât am dormit?

– Douăzeci și patru de ore, zâmbi Lee. E zece jumătate.

Marie-Claire îl privi cu uimire. Douăzeci și patru de ore! Nu-i venea să creadă!

– Dar Laurie? întrebă ea.

Oare Lee o luase de acasă de la Sandy?

– Laurie doarme, răspunse bărbatul calm. A dat târcoale toată ziua pe la ușa ta, sperând să te vadă.

Marie-Claire închise ochii, simțindu-se vinovată.

– Vreau puțin ceai, șopti ea.

– Desigur. Vrei și ceva de mâncare?

Când auzi ușa dormitorului închizându-se, Marie-Claire deschise ochii și începu să se cerceteze. Șoldul o durea și era vinetiu. La fel umerii și picioarele. Mai era și cucuiul din cap.

Dar, în afară de toate astea, părea în regulă. Somnul o ajutase.

Se ridică pe perne și privi camera.

Într-un colț se afla valiza ei, neatinsă. Chris...

Rochia ei neagră de la petrecere fusese luată de pe scaun și așezată pe umeraș. Brățara de diamante se afla încă pe noptieră. Oare ce se întâmplase cu fostul ei logodnic? se întreabă ea.

Se simțea confuză. Lee era îngrijorat, se vedea limpede, dar era și furios. Era rănit și mânios.

Se așează într-o poziție mai confortabilă. Nu știa ce să mai facă. Accidentul îi schimbase planurile.

Lee se întoarce peste cinci minute cu o tavă pe care se aflau un ceainic, ouă fierte și pâine cu unt.

– Dacă poți, ar fi bine să mănânci tot, zise el zâmbind. Sunt ordinele doamnei Ingram.

– Mulțumesc. Dar doamna Ingram n-a plecat?

– Nu, a insistat să rămână, să ne dea o mână de ajutor.

Marie-Claire mănă rapid, terminând tot de pe tavă, și bău două cești de ceai. Simți ochii lui Lee privind-o, dar încercă să-i ignore.

Tăcerea deveni deodată grea, amenințătoare.

– Ce... ce s-a întâmplat cu...?

Realiză că era o întrebare prostească înainte de a rosti numele lui Chris. Ochii lui Lee se îngustară.

– Cu fostul tău logodnic? întreabă el cu răceală.

Marie-Claire tăcu și-și plecă fruntea.

– L-am dat afară și vei fi încântată să afli că am făcut asta înainte să-mi pierd total controlul, răspunse el cu un rânet. I-aș fi putut rupe gâtul cu o singură mână...

Marie-Claire tremură.

– Sunt obosită, zise ea încet.

Lee se ridică rapid și ieși din cameră în tăcere.

Marie-Claire adormi la loc destul de repede. Rănile și contactul cu Lee o epuizaseră. Când se trezi, a doua zi dimineață, se simțea deja mai bine, aproape normal din punct de vedere fizic. În schimb, psihic era la fel de tulburată.

Aseară, Lee o privise de parcă ar fi urât-o și asta o dureaua incredibil de tare. Amintirea se cuibărise în mintea ei ca un nor întunecat.

Stătu privind tavanul, nevrând să se ridice și să înfrunte o nouă zi. Era nesigură, se simțea învinsă. Oare astăzi o va lăsa să plece? Nu putea rămâne aici, iar Lee trebuia să-și dea seama de asta.

O ușoară bătaie în ușă o trezi din reverie. Încordată, strigă "intră" și răsuflă ușurată când o văzu pe Laurie.

– Te-ai trezit? Întrebă fetița, nerăbdătoare.

– Da, m-am trezit. Vino lângă mine, zâmbi Marie-Claire.

Copila dispăru o clipă, apoi se întoarse ducând o tavă cu micul dejun.

– Doamna Ingram mi-a spus că o pot aduce eu, zise ea cu mândrie. Trebuie să avem grijă de tine. Florile sunt de la mine, eu și tati le-am cumpărat ieri din sat. Era un buchet mic de narcise, așezat într-o vază de cristal și legat cu panglică bleu. Marie-Claire îi mulțumi, copleșită de acest gest înduioșător, și așeză vasul pe noptieră. Pe tavă se găseau cornuri calde, saleuri cu mac, unt, dulceață de cireșe amare și o cafetieră aproape plină.

– Te simți mai bine? reluă Laurie îngrijorată, așezându-se pe marginea patului.

– Mult mai bine, răspunse ea, începând să mănânce.

– Ai fost bolnavă mult timp. Tata nu m-a lăsat să vin la tine.

– Am dormit mult, așa că nu ne puteam vedea oricum, zâmbi Marie-Claire.

– Dar acum te poți ridica din pat, nu? Putem ieși la plimbare? Zăpada s-a topit. Putem merge la râu...

– Laurie, nu trebuie s-o obosești, se auzi vocea lui Lee.

Marie-Claire tresări. Nu observase că bărbatul intrase în dormitor.

– Dar tati, protestă Laurie cu ochi mari și inocenți, voiam doar să știu dacă se simte destul de bine pentru a se da jos din pat. Mi-a fost dor de ea.

– Înțeleg, dar trebuie s-o lași să mănânce, răspunse Lee cu blândețe.

Marie-Claire sorbi din cafea. Terminase masa. Lee îi tăiasse pofta de mâncare din clipa în care-l văzuse.

– Bine, reluă Laurie ascultătoare, dându-se jos din pat. Mă duc în bucătărie s-o ajut pe doamna Ingram.

Le zâmbi și ieși, iar Marie-Claire o auzi coborând scările în timp ce cânta.

– Arăți mult mai bine, comentă Lee.

– Da... da... mă simt mai bine și cred că mă pot da jos din pat, se bâlbâi ea, dorindu-și ca Lee să plece.

Sub privirea lui pătrunzătoare se simțea vulnerabilă.

– De ce naiba te-ai măritat cu mine? întrebă el deodată, pe un ton încordat.

Ea ridică privirea și-i întâlni ochii furioși. Ce putea răspunde la o astfel de întrebare? Pentru că te iubesc atât de mult, Lee, încât sunt

nevoită să te părăsesc înainte să mă distrugi? Își putea imagina reacția lui la o astfel de mărturisire. Îi va râde în față. Marie-Claire zâmbi.

– Pentru că... pentru că...

Mintea îi era goală. Nu putea găsi niciun răspuns.

– De ce, Marie-Claire? insistă el cu răceală. Pentru bani? Ai vorbit serios când i-ai spus lui Raf Canovas că te-ai căsătorit numai cu cineva bogat? Sau te-ai măritat ca să te răzbuni pe fostul tău logodnic?

– Nu! țipă ea. Cum te poți gândi la așa ceva?

El râse, deloc amuzat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce altceva aș putea crede? întrebă el, apropiindu-se. Dacă nu mă întorceam la timp, m-ai fi părăsit pentru el... fără un cuvânt.

– N-a fost așa... șopti ea, gata să plângă.

– Nu? Nu plecai cu el?

– Nu... da... de fapt...

– Scutește-mă de detalii, o întrerupse el.

– De ce nu mă lași să-ți explic?

– Pentru că nu vreau să mai știu nimic despre voi doi. Pot ghici foarte bine ce puneți la cale, replică el.

– Lee, te rog...

Ar fi vrut să-l facă să înțeleagă, dar îi era teamă de furia lui.

Lee îi ignoră rugămintea.

– Unde vă întâlneți, Marie-Claire? Aici? Faceți dragoste în patul meu? De asta aveai nevoie, de dramatismul unei iubiri extraconjugale?

– Încetează, încetează, strigă ea. N-a fost deloc așa... Chris...

– Știu totul despre Chris... am văzut cum te privește, reluă Lee. Te vrea, Marie-Claire. La fel de mult cât te doresc și eu, adăugă el cu o voce

moale ca mătasea. Singura diferență e că eu te pot avea oricând. Chiar și acum, chiar și aici.

– Nu, strigă ea, zbatându-se în brațele lui. Lee, nu...

– Ba da, Marie-Claire, murmură el. Am așteptat atât de mult, noapte de noapte... în timp ce tu visai la el.

– Lee, te rog... Nu vreau să ajung să te urăsc.

– Nu mă mai interesează dacă mă urăști sau nu, zâmbi el cu amărăciune, privind-o drept în ochi. Dar nu cred că va fi așa. Cred că vei răspunde pasiunii mele, cred că-ți vei uita ura și vei uita de bărbatul pe care-l iubești. Vei uita totul, în afară de mine, și sunt gata să mă mulțumesc cu atât, dacă numai atât ai să-mi oferi.

Întinse brațele către ea și, dintr-o singură mișcare, îi rupse cămașa de noapte de sus până jos.

Marie-Claire nu se mișcă. Rămase pe loc, ca hipnotizată, cu inima bătându-i alert. Simți atingerea lui Lee pe pielea ei.

Se ghemui pe pat lângă ea, iar ea închise ochii, recunoscându-se învinsă.

Încercă să nu-i răspundă, să rămână indiferentă. Inima i se strânse, pentru că-l dorea. Cu ură, nu cu dragoste. Dar îi fu imposibil să reziste. Atingerea gurii lui îi trezi imediat simțurile.

Gemu ușor și-și deschise buzele, în timp ce mâinile i se agățară de umerii bărbatului.

Degetele lui Lee erau puternice, iar atingerea lui o ardea. Marie-Claire se lăsa mângâiată. Mânia lui Lee trecuse ca prin farmec, topită în căldura dorinței. O atingea, o săruta cu tandrețe.

Marie-Claire știa că trebuie să-i reziste, dar urmele de foc pe care sărutările lui le lăsa pe trupul ei gol îi diminuă voința. Nimic nu mai

conta, în afară de faptul că-l dorea, că avea nevoie de el. Măcar încă o dată, înainte de a-l pierde pentru totdeauna.

Gura lui Lee se afla pe gâtul ei. Focul îi ardea în vene, sângele îi fierbea. Marie-Claire gemu și i se abandona complet. Era pierdută, pentru că îl dorea cu inima și cu trupul deopotrivă. Când gura lui îi atinse din nou buzele, prinzându-i-le în căldura ei, Marie-Claire se declară învinsă.

– Atinge-mă, șopti Lee. Sărută-mă, Marie-Claire.

Ea se supuse, cu un tremur vecin cu delirul, cu un entuziasm nebunesc.

Pielea lui răspândea un miros amețitor. Îi sărută umerii și pieptul. Inima lui bătea cu putere lângă buzele ei.

Trupul lui era puternic, splendid. Pielea lui era ușor sărată. Mușchii îi erau încordați. Degetele ei tremurătoare începură să-l dezbrace. Bărbatul gemu. Trupurile lor ardeau împreună, iar dorința lui î Marie-Claire devenise aproape insuportabilă.

– Uită-te la mine, o rugă el.

Ea deschise ochii. Gura lui fermă îi trăda dorința, iar ochii lui întunecați, părând aproape negri, îi cercetau inima.

– Lee, protestă ea slab, nevrând să vorbească.

Avea nevoie de dragostea lui.

– Îl iubești? întrebă el. Îl iubești, Marie-Claire?

Ea îl privi îndurerată.

– Lee...

– Spune-mi, vreau să știu adevărul... șopti Lee. Te face să te simți la fel de bine când faci dragoste? Îl dorești la fel de mult cum mă dorești pe mine?

Marie-Claire închise ochii, rănită și vulnerabilă.

– Lasă-mă, zise ea, șocată de cruzimea vorbelor lui.

– Țsta-i răspunsul tău?

Apărarea ei începuse să cedeze. Nu mai avea mult până la a se umili complet, admitând că-l iubește și că-l dorește cu disperare.

– Da, țipă ea. Da! repetă cu durere.

Îl împinse departe de ea.

– Lasă-mă în pace.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Lee o privi cu ochi sălbatici, respirând greu. Secunde treceau anevoie. Nu-l putea privi. Simți numai că bărbatul coboară din pat.

Rămase nemișcată în același loc, slăbită. Suferea atât de mult, încât ar fi preferat să moară. Deschise ochii, privindu-l încă plină de dorință.

El se întoarse și o privi în timp ce-și încheia cămașa, ochii lui cenușii alunecând pe trupul ei cu răceală. Ea roși, dar nu se putu mișca pentru a se acoperi.

Pe chipul lui citi o surdă mânie.

– Credeam că pot avea ceva de la tine, Marie-Claire, zise el. Dar prefăcătoria ta m-a învins. Cum poți să faci dragoste cu mine și să-mi arăți atâta pasiune, când recunoști că iubești pe altul?

Ea nu răspunse, întorcându-i spatele și îngropându-și chipul în perna rece. Cuvintele lui erau grele, biciuitoare. Nu mai putea suporta. Iar gândul că ea însăși provocase asta era mai trist decât orice altceva. Avusese atâta grijă să nu-și dezvăluie adevăratele sentimente, fusese atât de înspăimântată de respingerea lui.

Dar acum se întâmpla exact asta... și era de mii de ori mai groaznic așa.

Când Lee se întoarce și vru să părăsească încăperea, Marie-Claire îl opri.

– Mă acuzi pe mine, dar cred că și eu am dreptul să te întreb același lucru.

– Ce anume? întrebă el.

– Vorbesc despre fosta ta soție.

– N-avem ce discuta despre Naomi, replică el defensiv, ieșind din dormitor.

Peste două zile, Rima veni s-o vadă pe Marie-Claire și-l aduse cu ea pe Ricky. Laurie fu încântată și-l antrenă imediat în jocurile ei.

– Slavă Domnului că există Laurie! râse Rima, în timp ce amândouă își beau cafeaua în salon.

Marie-Claire se bucura s-o vadă din nou pe Rima, să-i audă râsul fermecător și lipsit de griji. Prin comparație, ea se simțea plictisitoare și ștearsă. Nu-l mai văzuse pe Lee de două zile. Plecase la Amsterdam cu afaceri și, fără să știe de ce, bănuia că Naomi era cu el.

Nu că ar fi avut vreo dovadă, dar imaginația ei bogată nu se putea opri din conceperea de scenarii. Spre marea ei rușine, se trezi căutând de zor telefonul fostei lui soții, vrând să verifice dacă era acasă. Mai mare era însă nevoia de a suna la hotelul lui Lee din Amsterdam ca să-i audă vocea. Îi era dor de el, dar știa că trebuia să-și țină în frâu sentimentele. Casa era pustie fără el, viața ei era goală. Nici măcar Laurie, cu tot farmecul ei copilăresc, n-o putea înveseli, deși făcea eforturi disperate de a părea fericită când se aflau împreună.

Discută cu Rima toată după-amiaza, punându-se la punct cu noutățile. Rima îi dezvălui că va pleca alături de James în Caraibe peste o lună.

Bărbatului i se propusese acolo un post bun și aveau să petreacă vara departe de țară.

Viața Rimei era atât de plină, de fericită, se gândi Marie-Claire cu invidie. Mariajul ei era perfect.

– Când se întoarce Lee? întrebă Rima.

– Deseară, răspunse Marie-Claire încercând să zâmbească.

Îi era greu să pretindă că totul era bine și, înainte să-și dea seama, începu să plângă ca un copil.

Rima o privi cu uimire și-i întinse un șervețel de hârtie.

– Vrei să vorbim despre ce te frământă? întrebă ea.

Simpatia din vocea prietenei ei reuși să spargă zidul de singurătate în care se închisese de prea multă vreme. Trebuia să vorbească, să-și deschidă sufletul, astfel că se trezi povestindu-i tot ce se petrecuse de la sosirea ei în Elveția, după despărțirea de Chris, și până la plecarea lui Lee la Amsterdam.

Rima ascultă totul în tăcere, lăsând-o să se elibereze de povara secretelor, apoi spuse plină de siguranță:

– Pot să te asigur că Naomi nu-i cu Lee la Amsterdam. Am văzut-o chiar eu pe Oxford Street, alături de îngrozitoarea Melissa. Apoi, îți pot spune că n-ai deloc dreptate în privința bănuielilor tale. Lee n-are cum s-o mai dorească, după tot ce i-a făcut.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, o rugă Marie-Claire. Lee nu vorbește niciodată despre ea și faptul că nu știu nimic mă face să mă gândesc la ce-i mai rău.

– Nu știu de unde să încep... știi probabil că a fost dansatoare... una celebră chiar, înainte de a se naște Laurie.

Marie-Claire aprobă din cap.

– Din câte știu eu, s-au întâlnit la o petrecere. A fost o dragoste ca în povești. Dar, din păcate, n-a durat. S-a spus că Naomi era gravidă când s-au căsătorit și că Lee s-a hotărât s-o ia de soție din pricina asta. În ce o privește, e lăcomă și egoistă, așa că pentru ea au contat banii lui. Îndată ce a avut acces la ei, a început să cheltuiască în stânga și-n dreapta. Nu voia să stea decât la Londra. N-a durat mult și căsnicia lor a început să se clatine. Naomi a început să-l învinovățească pe Lee că i-a distrus cariera și-l acuza că duce o viață plictisitoare. După nașterea lui Laurie, parcă a înnebunit. A început să-l înșele pe față, fără nicio remușcare. Lee venea acasă și-i găsea amantii în dormitorul lor. O neglija pe Laurie, lăsând-o în grija menajereilor. Naomi este o femeie violentă, sălbatică. Cred că aparenta nepăsare a lui Lee a împins-o la un comportament din ce în ce mai deșăntat. Până la urmă a reușit să divorțeze de ea de dragul lui Laurie, pentru că se temea că fetița va crește într-un mediu viciat.

Rima tăcu o clipă, privindu-și prietena, apoi continuă:

– Lee a cumpărat casa asta și s-a mutat aici cu Laurie. Naomi nu voia copilul și a spus asta foarte clar. A plecat din țară un an și, când i s-au terminat banii, a început să-și caute un alt soț bogat. S-a căsătorit și ar trebui să fie în sfârșit fericită, dar faptul că vrea custodia lui Laurie mă face să cred că îl vrea înapoi pe Lee.

Bănuiesc că n-a crezut niciodată că Lee va divorța de ea. S-a bazat pe faptul că e frumoasă, dar Lee a devenit imun la farmecele ei. Dar ea urăște să piardă și e probabil foarte furioasă că a lăsat să-i scape un bărbat ca Lee.

Marie-Claire asculta în tăcere. Dintr-o dată, totul se limpezise. Înțelegea de ce Lee fusese atât de furios să-l găsească pe Chris la el

acasă de două ori. Naomi îl rănise foarte rău și rămăsese marcat de experiențele trecute. Apoi își aminti seara petrecerii.

– Nu părea deloc imun la farmecele ei, ultima oară când i-am văzut împreună, zise ea cu tristețe.

– Vrei să spui că l-a răpit de lângă tine și el s-a lăsat dus? sugeră Rima. Crede-mă, Marie-Claire, a făcut asta numai de dragul tău. Am văzut-o pe Naomi batjocorindu-și rivalele în public și bănuiesc că nu te afli printre persoanele ei preferate. E o ticăloasă și nu-i pasă pe cine rănește, atâta vreme cât obține ce vrea. Știu că sună îngrozitor, dar e adevărat.

Marie-Claire oftă.

– Dar asta nu înseamnă că mă iubește.

– Tu îl iubești?

– Da, admise ea.

– Atunci, am să-ți spun ceva. Ah, Lee m-ar ucide dacă ar ști că fac asta, dar... Ei bine, când eram în Elveția, mi-a spus că a descoperit femeia cu care vrea să se căsătorească. Era foarte fericit, i se citea în privire. Era foarte posesiv cu tine. Părea un adolescent... Poate că neînțelegerea asta legată de Chris l-a făcut să dea înapoi. Cred că-i e teamă să-ți mărturisească ce simte. Cum tu te temi să fii respinsă, așa se teme și el. Naomi l-a făcut să sufere, deși n-a arătat-o niciodată. I-a făcut viața un iad, până când s-a decis să divorțeze. Dar te iubește, Marie-Claire...

Marie-Claire rămase gânditoare în fața focului din cămin, mult după ce Rima și Ricky plecară.

Dacă Lee o iubea – deși nu spera că așa ceva putea fi adevărat – trebuia să-i spună că era îndrăgostită de el, înainte de a fi prea târziu.

Trebuia să riște, altfel avea să piardă totul. Trebuia să găsească suficient curaj în inima ei și să-i mărturisească dragostea pe care i-o purta, chiar dacă Rima se înșela.

Lee se întoarse înainte de opt seara. Marie-Claire se afla în salon, ghemuită pe canapea.

Bărbatul o privi cu ochii îngustați. Marie-Claire îi simți privirea și se întoarse cu inima săltând de bucurie, dar și de teamă. Se ridică în picioare și-și pieptănă părul cu mâini tremurătoare.

– Să-ți aduc ceva de băut? întrebă ea.

Lee tăcu. Atmosfera era tensionată.

– Mulțumesc, zâmbi bărbatul, urmărind-o cum îi toarnă whisky în pahar.

– Vreau să discut ceva cu tine, zise el când se așezară.

Marie-Claire îl privi. Părul lui negru strălucea în lumina pâlpâitoare a flăcărilor. Costumul scump pe care-l purta îi evidenția și mai mult frumusețea trupului. Părea sigur pe sine și calm.

– Ascult, spuse ea, temătoare.

– Cred că am evitat discuția asta prea mult timp. Am încercat să rezolv singur problemele ivite în căsnicia noastră, dar n-am reușit. Vreau să spun, Marie-Claire, își adânci el privirea în ochii ei, că ești liberă să pleci oricând dorești. Am fost un prost că am încercat să te rețin împotriva voinței tale... Știi despre ce vorbesc, nu-i așa?

Marie-Claire ascultă cu fruntea plecată aceste cuvinte. Inima o durea. Știa prea bine ce voia să spună, da. Rima greșea. Lee n-o iubea și încerca să scape de ea. Naomi va veni aici în cinci minute după plecarea ei, se gândi ea cu amărăciune.

Se ridică în tăcere. Evită să-l privească și se îndreptă spre ușă.

– Marie-Claire...

Lee îi blocă drumul.

Telefonul începu să sune, dar amândoi îl ignorară. Lee îi prinse bărbia și o forță să se uite în ochii lui. Ea îl privi în defensivă, tremurând.

– Marie-Claire... Pentru numele lui Dumnezeu...

Ușa se deschise în spatele lor. Era doamna Ingram.

– Îmi cer scuze, domnule Harper... începu ea. Vă caută cineva...

– Mulțumesc, doamnă Ingram. Răspund de aici.

Marie-Claire îl privi îndreptându-se spre telefon, apoi ieși din încăpere. Alergă în sus pe scări, trecând pe lângă uimita doamnă Ingram. Voia să împacheteze și să plece îndată. Încerca să nu se gândească la nimic, pentru că durerea care o cuprinsese era prea mare. Trebuia să fugă, înainte de a se autodistrage.

Aruncă hainele în valiză și, când termină, auzi ușa dormitorului deschizându-se. Știa că era Lee, dar nu întoarse privirea.

– Abia aștepti să pleci, nu-i așa? Nu răspunse.

– La telefon era Chris, zise el, urmărindu-i reacția.

Marie-Claire ridică fruntea și roși când îi întâlni privirea.

– Ce voia? întrebă ea nepăsătoare.

– Mi-a spus că nu-ți pasă de el. Mi-a mărturisit că te iubește, dar că sentimentul nu este reciproc.

Marie-Claire își mușcă buzele cu nervozitate.

– De ce să-ți spună una ca asta? întrebă ea uimită.

Lee se apropie de ea.

– Poate pentru că te iubește și nu vrea să-ți distrugă șansa de a fi fericită, sugeră el. Era nerăbdător să-mi explice totul.

Marie-Claire se încruntă. Deci, Chris își revenise în sfârșit. Acționa ca un adevărat bărbat, dar intervenția lui n-o ajuta deloc, pentru că-i răpea și ultima apărare în fața indiferenței lui Lee. Oare Chris îi spusese și faptul că era îndrăgostită de Lee? Asta ar fi fost prea mult.

Își privi soțul, căutând să afle mai multe, dar chipul lui era impenetrabil.

– Plec, zise ea. Cred că ești fericit că se întâmplă în sfârșit.

– E adevărat? întrebă Lee, ingorându-i ultima remarcă.

Voia să-l rănească, voia să nege, dar era prea obosită.

– Da, e adevărat. Nu-mi pasă de Chris. Totul între noi s-a terminat înainte de venirea mea în Evleția.

– Atunci, de ce m-ai mințit?

– Asta ți-ai dorit să auzi, replică ea.

– Nu, voiam să aud că mă iubești, se răsti el. Nu-i bine ce faci, Marie-Claire, și nu te pot lăsa să pleci atâta vreme cât mai există măcar o mică șansă...

Se opri, clătinând din cap.

– Nu înțeleg... șopti ea.

– Nu, dragostea mea, nu înțelegi. Te iubesc, murmură el. Te iubesc de cinci ani... din prima clipă când te-am văzut.

– Mă... iubești...? repetă Marie-Claire, abia îndrăznind să spere.

– Da, Marie-Claire, te iubesc atât de mult, încât sufăr îngrozitor.

– Dar Naomi? întrebă tânăra.

– Ce-i cu ea?

– La petrecere... am crezut că o vrei înapoi.

– Doamne, nici măcar nu suport s-o văd, se apără Lee. Încercam să te protejez, asta-i tot.

Am văzut că voia să te sfășie, și am încercat s-o țin departe de tine.

– V-am văzut plimbându-vă.

– Mi-a spus că voia să-mi vorbească despre Laurie.

– Dar ai iubit-o cândva.

– O doream, o corectă el. Iar asta a trecut repede. Îmi dau seama că n-ar fi trebuit să mă însor cu ea, dar era însărcinată. Renunțasem la gândul de a mai găsi vreodată femeia alături de care să-mi petrec restul vieții, până când am dat peste tine cu mașina în acea dimineață.

Marie-Claire zâmbi.

– Ai fost eroul meu, admise ea cu nevinovăție. M-am gândit la tine zi și noapte din clipa în care te-am văzut.

Lee o sărută, oprindu-i cuvintele pe buze.

– Ah, știu totul despre visare. Gândul la tine m-a urmărit ani de zile. Cred că, fără să-mi dau seama, te-am căutat oriunde am fost, blestemându-mă că am fost atât de prost încât să mă îndrăgostesc de o fetișcană. Nu mi-a venit să cred când te-am văzut în hotel și am aflat că ești verișoara lui Ran.

– Soarta, zise Marie-Claire cu timiditate. Am fost atât de sigură pe mine, apoi Chris mi-a demonstrat că nu pot avea încredere în nimeni, și cu atât mai puțin în bărbați. Mi-am jurat să nu mă mai implic în nicio relație. Dar când eram cu tine, parcă nu mai eram eu. Nu puteam să rămân rece la farmecul tău. Mă îndrăgostisem de tine, zâmbi ea. Din nou. Dar credeam că nu-ți pasă de mine și am fost gata să-i dau crezase Melissei, pentru că nu eram deloc sigură pe mine... și apoi, totul s-a întâmplat atât de repede...

– Repede? Mie mi s-a părut că te-am așteptat toată viața. Am profitat de prima șansă de a fi împreună care mi s-a oferit.

Marie-Claire râse, fericită.

– O, Lee, am pierdut atâta timp...

– Spune-mi, o rugă el în șoaptă.

– Te iubesc, răspunse ea. Te iubesc, și te voi iubi mereu.

Simți că bărbatul tremură auzind aceste cuvinte. O ridică în brațe și începu s-o sărute.

– Doamne, cât de mult te iubesc, zise Lee.

Ea oftă ușurată și-și așază capul pe pieptul lui. Nu-și mai amintea de când nu mai fusese atât de fericită.

– Încă putem pleca în luna de miere, șopti Lee. Ce părere ai despre Pacificul de Sud?

– Mm, sună bine.

– Săptămâna viitoare?

– Da, da, aprobă Marie-Claire cu bucurie.

Lee o luă din nou în brațe, și uitară de tot ce-i înconjura. Nimic nu mai conta, în afară de dragostea lor. O dragoste care avea să dureze pentru totdeauna. Ce altceva își mai puteau dori?

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“

se pot adresa

„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Panait Istrati 62, sector 1

tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.

Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:

str. Panait Istrati 62, sector 1

tel/fax 021-224.16.98

tel.: 021-665.45.65

*În **ITALIA** detailiștii și cititorii noștri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele șapte colecții ale noastre: **El și Ea**, **Romantic**, **Roz**, **De Aur**, **Nostalgic**, **Politișta**, **Mari Romane de Dragoste**, la numărul de telefon: 00393480820307.*